

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:75 • 17 Ekim '98 • 5 DM

SEKA işçisi

özelleştirme saldırısına direniyor!

Metal işçisinin mücadelesi

tensikatlarla bastırılmaya çalışılıyor!

**Gün birleşik-örgütlü mücadeleyi
yükseltme günüdür!**

Yaşasın işçilerin birliği!

Yaşasın sınıf dayanışması!

İÇİNDEKİLER

SEKA işçisi kazanacak!	4
Suriye Krizi Susurluk devletinin dışa dönük yüzüdür	7
Savaş kırkırtıcılığına karşı devrimci sınıf çizgisi (Orta Sayfa).	14-17
Güneydoğu Asya: Saldırılarına karşı ortak mücadele eğilimi	18-20
Üniversiteli gençlik hareketinin sorunları ve güncel görevler.	21-23

Sosyallizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:75 ● 17 Ekim 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİRHürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14Esenbey Bankalar Çad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye sınıfı bir yandan derinleşen iktisadi krizinin yükünü yeni yeni faturalarla işçi sınıfına kesmeye devam ederken, diğer yandan bunun yarattığı siyasi krizinin nöbetleriyle sarsılıyor.

Sarsılma içte ve dışta azgınlaşan bir saldırganlıkta buluyor ifadesini.

Sadece muhalefet hareketlerine karşı giderek sertleşen bir müdahalecilik de değil. Devletin hemen tüm kurumlarını kapsayan bir iç hesaplaşma, "kaset savaşları" adı altında kızışıyor. Susurluk devletinin suçları, dün üstünü örtmek için çok uğraştıkları sermaye sınıfını da içine alarak, ortalığa saçılmaya devam ediyor.

Kriz, sermayenin tabiriyle global olunca, zincirleme bir fatura kesme gündeme geliyor doğal olarak. Emperyalist tekeller geri ülkelere, onlar kendi işçi ve emekçi sınıflarına... Geri ülke iktidarları emperyalizmin bu faturasını gönüllü olarak üstleniyorlar. Çünkü kapitalist sınıf, kendi uluslararası çıkarları ile, işçi sınıfının uluslararası çıkarlarını karşı karşıya koymasını biliyor. Ama bu durum, geri ülke iktidarlarına ikili bir karakteri de armağan etmiş oluyor: Emperyalizm karşısında kölece bir boyun eğiş ile, daha geri ülkeler karşısında ilkel bir dayanışma.

Son Suriye krizinde Türk devletinin tutumu tam buna denk düşüyordu. "Ford'a Çankaya'nın bahçesini" vermeye kalkanlar, Suriye yönetimi karşısında aslan kesildiler. Sadece bu kadarla da kalmadı, en gerici ve aşağılık bir ırkçılık propagandası eşliğinde düşmanlık tohumları saçılmaya çalışıldı topluma.

Aralarında uzun bir tarihsel birlikteliğin doğal yakınlığı olan Ortadoğu halklarını birbirine

düşürmek, özelde Türk halkını Araplara karşı kıskırtmak amacı taşıyan bir gerici demagoji ile Arap halkı aşağılanmaya çalışıldı.

Sermayenin tüm bu iktisadi-siyasi ve ideolojik saldırılarını püskürtmenin tek geçerli yolu, sınıf savaşını yükseltmektir. Sınıfı, sermayenin tüm oyunlarına karşı uyarmak, bilinçlendirmek ve mücadelesini örgütlemek, bugün sınıf devrimcilerinin önünde duran temel görevdir. Gerek kendiliğinden hareketlenen işletmelere müdahalede, gerekse tekstil gibi, geçmiş durgunluk sürecini yerel direniş ve eylemlerle sürekli bir hareketlilikle geçiren ve önümüzdeki süreçte metal benzeri bir TİS sorunuyla

daha da hareketlenmesi beklenen sektörlerle yönelik çalışmada hedef, birimler temelinde örgütlenmeye hız vermek olmalıdır.

Bugün MESS, metal işçilerinin Türk Metal'e yönelen öfkesini tensikat saldırısıyla kırmaya çalışıyor. Birleşik Metal'e geçenler, Türk Metal'e geri dönenler ve halen sendikasıız kalanlar dahil olmak üzere, metal işçisinin hali hazırda toptan örgütsüzlüğü yaşadığı, tensikat saldırısına yanıt verememesinde de görülüyor.

Metal işletmeleri başta olmak üzere, saldırılara karşı birleşik bir mücadele için, işyeri temelinde örgütlenme faaliyetine, yani öncü işçileri, fabrika direniş ve grev komiteleri halinde örgütlemeye yüklenmek gerekiyor. Bunun için tüm zamanımızı, olanaklarımızı, ilişkilerimizi harekete geçirmeli, materyallerimizin en yaygın kullanımına özen göstermeliyiz. Partili düzeyi her alanda yakalamanın temel kriteri, bugün, sınıfın bu önderlik ihtiyacını karşılamak düzeyimiz olacaktır.

Çıktı! Kitapçılarda

“Petkim işçisi, Tüpraş işçisi işi bırakıp bize destek veriyor mu işte o zaman direnir kazanırız.”

KB: SEKA özelleştirme kapsamına alındığında SEKA işçisi çok fazla tepki göstermedi. Fakat bugün ciddi bir tepki var bunu açıklar mısınız?

Necati: Özelleştirme sadece SEKA'nın sorunu değil tüm Türkiye'nin sorunu. İşçi sınıfı özelleştirmenin ideolojik boyutunu bilmiyor. ancak ne zaman kendileri yaşamaya başlayınca o zaman bunun ne demek olduğunu görüyor hayat kendisi öğretiyor bunu. Bu yüzden özelleştirilen diğer yerlere tepki koymamış. Sendikaların buna tepki koymamasının nedeni de sistemden beslenmeleridir. Sistemden beslenen bir şey sisteme karşı çıkmaz, bu mümkün değildir.

KB: Lokal eylemliliklerin başarı şansı çok fazla yok. Bu konuda sendika ya da işçiler olarak ne düşünüyorsunuz?

Necati: Şu bir gerçek, tüm toplumsal muhalefet güçlerini harekete geçirmeden lokal eylemler ne kadar güçlü olursa olsun başarılı olamayacağı açıktır. Sadece bize acı veren eylemler olarak kalır. Sorun sınıfın kendisini harekete geçirmekten geçiyor.

KB: Pazar günkü mitinginiz çok coşkuluydu. Bir sınıf dayanışması gerçekleştirildi. Sizce bu umut verici mi?

Necati: Bu çok güzel bir dayanışmaydı. Biz 1988 grevinde de böylesi bir dayanışma gerçekleştirdik. İlk günlerde böyle bir kitlelilik doğal. Bu on bin kişilik kitle yaşama ve çalışma alanlarında sadece SEKA'ya değil tüm saldırılara karşı aktif eylemlilikler içerisine girebilmeli.

KB: Kapatma kararının ardından yeni bir taktik ortaya koydular. İşçilerin başka yerlerde istihdam edileceği gibi. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?

Necati: SEKA işçileri olarak bu kararlar durdurulmadığı sürece işçi eyleme devam edecek. Ancak SEKA işçisinin bu eylemi tek başına sürdürmesi biraz zor. Tüm işçi sınıfı ve toplumsal muhalefetin desteği şart. ÖYK'nın aldığı karar çok tehlikeli. Özelleştirmeyi sürece yayıyor. Kapının önünde yoğun polis önlemleri var. Bize saldıracaklarını biliyoruz. Bu saldırıya ilk tepkimiz çok önemli. Bizim duruşumuz çok önemli ve belirleyici olacak.

KB: SEKA özelleştirme kapsamına alındığında SEKA işçisi çok fazla tepki göstermedi. Sizce neden?

R.Suzan: Aslında buranın özelleştirileceği çok önceden belli oldu. Başbakanın genelgesi geldiğinde bizde hiç ses seda çıkmadı. Daha sonra fabrikanın önünde bir basın açıklaması düzenledik. Çok geç kaldık. Bu eylem SEKA özelleştirme kapsamına alındığında başlamalıydı.

KB: Böyle bir tepkinin olmaması sendikadan mı kaynaklandı, yoksa siz mi duyarsız davrandınız?

R.Suzan: Sendika da biz de duyarsız davrandık. ancak fabrikamız kapanınca anladık özelleştirmenin işsizlik, açlık getireceğini.

KB: Lokal eylemliliklerin başarı şansı çok az. Bu konuda sendika ve işçiler olarak ne düşünüyorsunuz?

R.Suzan: Kocaeli'de özelleştirilecek olan diğer fabrikalar bize destek vermeli, diğer fabrikalardan da destek sunulmazsa bizim burada bir saldırıya karşı fazla direnme gücümüz yok. Fakat anında Petkim işçisi, Tüpraş işçisi işi bırakıp bize destek veriyor mu işte o zaman direnir kazanırız. Buraya 50 bin kişi toplansa kim bu gücü dağıtabilir?

SEKA işçisi kazanacak!

Başını metal işçilerinin çektiği sınıf hareketlenmelerinin güçlü çıkışı, eylemin yarattığı ajitasyon, diğer işkollarındaki işçileri de kapitalistler tarafından geri alınan kazançları uğruna mücadeleye itti. İşçi sınıfı henüz burjuvaziye karşı kitle çapında bir saldırıya girişmemesine rağmen, sınıfın değişik bölüklerindeki işçiler sendika bürokrasisine, özelleştirmelere, fabrikaların kapatılma kararlarına, örgütsüzlüğe, sıfır zam dayatmalarına, hak gasplarına yönelik eylemlilikler sergilemeye başladılar.

Metal işçilerinin açtığı yoldan şimdi SEKA işçileri, tekstil işçileri ilerliyor. Kendiliğinden gelişen yılların sınıf mücadelesinin birikiminin pratiği içinde nesnel bir mantığa dayanan metal işçilerinin burjuva sendikacılığa karşı kitlesele tepki eylemi, burjuva sendikacılıktan kopuşu hızlandırmakla kalmadı. Onun kontracı, sınıf uzlaşmacı konumunun işçi sınıfı önünde teşhirini de sağladı.

Burjuvazinin ve onun sınıf içerisindeki temsilcisi bürokrasisinin gelişen ve genişleme eğilimi taşıyan sınıf eylemliliklerine yönelik saldırıları ise devam ediyor. Tümöyle hareketi ezmeye yönelik, söz konusu saldırı girişimleri, metal sektöründe, kimi temel fabrikalarda mücadelenin kısa dönemdeki deneyiminin eğittiği, sınıf kitleleri tarafından ortaya konulan çeşitli mücadele biçimleriyle şimdilik boşa çıkartılırken bir dizi temel işletmede ise eylemin genelleşmesinin, ileriye sıçrayacak bir nitelik kazanmasının önüne geçilmeye yönelik saldırı girişimlerinde ise kısmen başarıda sağlandı. SEKA işçileri ise direnmeye devam ediyor.

MESS'in sınıf düzeninin ardı arkası kesilmeyen saldırıları devam ediyor. Burjuvazi şimdi de özelleştirme kapsamına aldığı 'SEKA'nın kapatılmasının kararını aldı. Daha önce SEKA fidanlığı üzerindeki arazileri oligarklara bedelsiz sunarak başlattığı saldırısını, şimdi SEKA'yı tümten tasfiye ederek tamamlama hedefini güdüyor. Bu ise her zaman olduğu gibi 'binlerce işçinin atılması' sendikal örgütlülüğün dağıtılması, kazanılmış hakların ortadan kaldırılması, özelleştirme, esnek üretim vb. saldırıların devam edeceğini gösteriyor. En önemlisi de 17500 dönüm arazi üzerinde kurulu 2000 işçiye sahip SEKA'nın kapatılmasıyla bir

işletmenin tasfiye kararının uygulamasında başarı gösterilmesi durumunda SEKA'nın İzmit dışındaki işletmelerinin özelleştirilmesinin hızlanacağı ve kapsamlı saldırıların artarak devam edeceğini de gösteriyor.

SEKA işçilerinin fabrikanın kapatılma kararına karşı burjuvaziye yanıtı fabrikalarının işgal edilmesi eylemi oldu. İşçilerin aileleri ile 2 Ekim'de başlattıkları işyerlerini terketmeme eylemi, sergiledikleri kararlılık ve direngen ruh halı, SEKA'nın diğer işletmelerindeki işçileri de harekete geçirdi. 8 ilde kurulu SEKA işletmelerindeki işçiler İzmit tesislerinin kapatılma kararına İzmit SEKA işçileriyle aynı yanıtı vererek, iş bırakma, işgal vb. mücadele biçimlerini sergileme yoluna gittiler. İzmit SEKA işçilerinin eylemi önce Çaycuma ardından Balıkesir, Dalaman, Giresun, Kastamonu, Silifke ve Afyon'daki işletmelere de yayıldı.

İşçiler 2 Ekim'den bu yana sürdürdükleri işyerini terketmeme eylemini ilk günkü kararlılıkla devam ettiriyorlar. Eyleme yönelik işçi sınıfının şimdiye kadar sunduğu dayanışma çeşitli biçimler altında genişleyerek devam ediyor. İzmit emekçi halkının da geniş ilgi ve desteğini alan SEKA direnişi kapatılma kararı geri alınmaya kadar direnişi sürdürme kararlılığı ortaya konuluyor.

5 Ekim'de fabrika önünde binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleşen ve 'özelleştirmeye karşı protestoya dönüşen miting' diğer işletmelerdeki işçilerin eylemli dayanışması, demokratik kamuoyunun eyleme ilişkin artan ilgi ve sunduğu destek ile en önemlisi de başlangıçta işçilerin bilinç ve örgütlülük düzeylerinden dolayı özelleştirme saldırısını hedeflemeyen, sadece 'SEKA halkındır kapatılamaz!' şiarıyla fabrikanın kapatılmasına yönelik tepkilerinin, geline yerde özelleştirme karşıtı bir muhteva yönünde gelişme göstermesi İşçilerin attıkları sloganlarda taşıdıkları döviz ve buna ilişkin tartışmalarda kendilerini eylem pratiğinde bu yönde ifade etmeleri. Burjuvazinin duyduğu korkuyu da büyütüyor. Bu ise burjuvazinin bir yandan eylemi fiili olarak ezmeye, diğer yandan ise ehlileştirme ve etkisizleştirme yönünde adımlar atmasını beraberinde getiriyor.

Hain sendika ağası Türk-İş başkanı Bayram

Meral'in eylemin ilk günlerinde, eylemi ehlileştirme, süreç içinde etkisizleştirmeye yönelik yaptığı konuşmanın işçiler tarafından yuhalanarak kabul görmemesinden başarı elde edemeyen burjuvazi, işçilerin kararlı direnişleri karşısında bu kez de, sözcüleri aracılığıyla; İşçilerin istihdam sorunları çözülünceye kadar kapatma kararının uygulanmayacağını, kapatılma kararı alınmasında aceleci davranıldığını, ama ne olursa olsun kapatma kararından geri dönülemeyeceği" açıklamasını yapıyorlar. SEKA'nın kapatılma kararında geri adım ifade etmeyen bu açıklamaları yapmaya iten neden, 1-2 gün içerisinde kapatma kararından başarı elde edeceğini uman burjuvazinin kararlı direniş karşısında şimdilik hesaplarının tutmadığı, en azından bunu 3 aylık zaman diliminde uygulanmasını sağlamak bu süre içerisinde çok yönlü saldırı taktikleriyle eylemi etkisizleştirmeye, bitirmeye yönelik hesapları ile şu anki eylemin kendisinin kapitalizmin saldırı kararlarına yönelmesi, bunun süreç içerisinde siyasallaşma belirtilerinden duyulan korkuda yatmaktadır. Burjuvazinin siyasal plandaki bu saldırı adımlarını pratikte ise düzen güçlerinin eylem yerini kuşatması, ziyarete gelen işçi ve emekçi kitlelerine dönük polis tarafından uygulanan çeşitli engelleme çabaları, ilin valisinin ziyaretçilerin bundan böyle engelleneceği açıklamasını yapması tüm bunlar SEKA direnişinin çok yönlü kuşatma altına alınarak ezilmesini hedefleyen çabaları oluyor.

Bu çok yönlü kuşatmaya karşın SEKA direnişi mücadele dinamizmi ve kararlılığından bir şey kaybetmeden inatla sürüyor. Bir kaç ay öncesinde İzmit'te özelleştirme karşıtı gerçekleşen mitinge gerekli ilgiyi göstermeyen yine POAŞ'ın özelleştirilmesine karşı, Tüpraş ve Petkim işçilerinin eylemlerine anlamlı bir dayanışmada bulunmayan SEKA işçileri bugün özelleştirme saldırısına karşı mücadelenin başını çekiyor. Yine SEKA eylemi şahsında işçi sınıfı metal işçilerinin direnişlerine gösteremedikleri dayanışmayı SEKA işçilerine geniş bir dayanışma örecek örgütlüyorlar. Bu ise sınıfın dayanışmaya ve gittikçe birleşik bir mücadeleye hazır hale gelmekte olduğunu gösteriyor.

Son bir ayın sınıf mücadelesi tablosu gelişen olayların tesadüfi olmadığını aksine kapitalist kriz tarafından yoksullaşan sınıf kitlelerinin yılların biriktirdiği öfke ve tepkinin pratikte dışa vurumunu gösteriyor. Kitle hareketindeki gerilemelerin, onun yarattığı çürütücü ortamın nihayet kırılmaya başladığını da gösteriyor. Metal işçilerinin burjuvazinin uşaklarına karşı başlattıkları eylemlerle kırılmaya başlanılan çürütücü ortamı şimdi SEKA işçileri, Malatya'daki İPAŞ, Anateks vb. tekstil işçileri bir bir kırıyor.

Hareketin temel gücünün oluşturduğu büyük fabrikalardaki işçilerin eylemi, sömürülen sınıfı mücadele içerisinde eğitiyor. Şimdilik iktisadi mücadele, koşulların doğrudan ve dolaysız olarak iyileştirilmesi için verilen mücadele, bilinç ve örgütlülük düzeyi yönünden en geri kesimleri dahi ayağa kaldırmayı başarıyor.

SEKA işçileri şimdiye kadar devam ettirdikleri kararlı mücadelelerinde ısrarlı olduklarında kazanan SEKA işçisi şahsında işçi sınıfı olacaktır.

SYKB/Gebze

Tensikatlar yaygınlaşıyor! Safları sıklaştıralım!

Bursa'da Renault işçilerinin başlattığı eylemlilik hızla aynı sektördeki diğer fabrikalara sıçramış ve geniş bir alana yayılmıştı. Metal işçisinin biriken öfkesi Türk Metal sendikası ile MESS arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinin %43'lük bir ücret artışıyla bağtandığı açığa çıkınca patlamıştı. 18 Eylül sabahı Türk Metal çetesi ihanetinin karşılığını görmeye başladı. Öfke somut olarak faşist Türk Metal sendikasına yönelmişti.

Toplusu sözleşmelerdeki satışlara bir tepki olarak açığa çıkan hareketlilik Türk Metal'de örgütlü işçilerin sendikadan istifaları ve sendika değiştirmeleri ile sürdü. Süreci baltalamak için sermayenin çabaları da sürüyor. Sermayenin işçi sınıfının hareketlilik dönemleri içinde uyanan kesimi tırpanlayarak hareketi tamamen ezmek ve böylelikle de daha kapsamlı saldırılara zemin hazırlamak için devreye soktuğu temel araçlardan biri tensikat saldırısı giderek yaygınlaşıyor.

TOFAŞ ve DÖKTAŞ'ta başlayan saldırılara yenileri ekleniyor. Bunda ilk planda saldırıyla karşı kalınmaz bir tepkinin örgütlenemesinin büyük bir payı var. Ve eğer bu saldırı hemen püskürtülüp, MESS ve satış sözleşmeleri hedef alınarak bir karşı saldırı örgütlenemezse tensikatların daha da kapsamlı süreceğini görmek gerekiyor.

Hareketliliğin başlangıcından bu yana Bursa'da TOFAŞ, Renault ve DÖKTAŞ fabrikalarında işten atılan işçilerin sayısı bu hafta 670'e ulaşmış durumda. TOFAŞ'ta 500, DÖKTAŞ'ta 150 ve Renault'ta 20 işçi çıkarıldı.

Faşist Türk Metal'in efendileri en yıkıcı ve

dağıtıcı silahını kullanarak metal işçisinin çıkışını henüz bir filiz halindeyken ezmeye çalışıyor. Bu adımı atarak aslında henüz somutta kendilerine yönelmemiş olan tepkinin kendilerine yönelmesi riskini göze alarak yapıyor bunu.

Tensikat en yıkıcı ve dağıtıcı silahtır diyoruz. Çünkü buna maruz bırakılan sınıf kardeşlerimizin katıksız açlığa ve sefalete mahkum edilmesidir. İşsizler ordusuna yeni bölüklerin eklenmesidir. Tensikatlar öncü işçilerin, mücadeleci işçilerin tırpanlanması demektir. En yıkıcı ve dağıtıcı silahlarıdır diyoruz, çünkü yukarıdakilerin yanısıra yeni saldırıların da zemininin döşenmesi demektir. Aynı anlamda işçi sınıfına verilen bir gözdağı ve savrulan bir tehdittir.

Her kriz döneminde olduğu gibi kitlel tensikatlar günümüzde de olağanlaşmış durumdadır. Son süreçte tekstil işkolundaki yoğun tensikatlar gündemdedir. Yalnız son örnekleri olan metal işkolundakiler iki kez önemlidir.

MESS saldırıyor. Esnek üretimi tümüyle uygulamayı önüne alan patronların satış sözleşmelerinde

dayattıkları sefalet ücretleriyle yetinmeyecekleri ortaya çıkmaktadır. Metal işçisinin tepkisinin ilk planda faşist Türk Metal'e yönelmesi ne kadar önemliyse, tepkinin bununla sınırlı kalmasının MESS patronlarına sunduğu zeminin yarattığı tehlikeler de bir o kadar önemlidir. MESS şimdi hem hareketliliğin önünü almayı, hem de yeni saldırılarının zeminini düzlemeyi hedefliyor. Esnek üretimin tüm boyutlarıyla uygulamaya geçirilmesi için vakit kaybetmeksizin harekete geçmiş görünüyor.

Metal işçisi artık vakit geçirmeksizin fiili bir karşı koyuşu örgütlemek göreviyle yüzyüzedir. İşin çözümünün mahkeme süreçlerinde, yargıda değil fiili karşı koyuşta olduğu bir an olsun unutulmamalıdır. Nitekim şimdiye kadarki benzer saldırıların zeminini döşeyen, daha doğrusu bu saldırıları yasallaştıran da yürürlükteki iş yasalarıdır.

Gün kenetlenme günüdür. Tensikat saldırısının ancak örgütlenerek püskürtülebileceği

unutulmamalıdır. Faşist Türk Metal'in efendisi MESS'in saldırılarına fiili bir karşı koyuşun örülebilmesinin tek yolu işçilerin taban örgütlülüklerini yaratmalarından, işyeri komiteleri silahını kuşanmalarından geçmektedir. Örgütlü bir biçimde karşımıza çıkan patronlar sınıfının karşısında ancak örgütlü bir biçimde durulabilir. Ancak kendi inisiyatifimizi temsil eden örgütlülükle durulabilir. Tensikat saldırısı sermayenin elinde yıkıcı bir silahtır! Tensikat saldırısına karşı işyeri komiteleri silahımızı kuşanarak yanıt verelim!

Faşist Türk Metal'i ezdik, sıra MESS'te!

Sermayenin baskı, tehdit ve tensikatlarına geçit verme!

Atılan işçiler geri alınsın! Tensikatlar durdurulsun!

Herkese işgüvencesi!

Satış sözleşmeleri iptal edilsin!

Türk Metal'e aidat kesintilerine derhal son verilsin!

Kahrolsun hain sendika bürokrasisi!

Kahrolsun MGK sendikacılığı!

Yaşasın devrimci sınıf sendikacılığı!

Bütün inisiyatif işçilere!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

İşyeri komiteleri silahını kuşanalım!

Metal'deki son gelişmeler taban örgütlenmelerinin önemini bir kez daha ortaya çıkarmış bulunuyor.

Bilindiği üzere metal işçileri, Türk Metal'in imzaladığı son grup sözleşmesini takibeden günlerde bu sendikadan istifa eylemi başlatmışlardı. Sözleşmenin imzalandığı geceyi takibeden sabah ilk vardiya değişiminde Renault ve Tofaş işçileri iş bırakıp eyleme geçerek ve fabrikaya noter çağırarak açmışlardı yolu. Ardından İzmir, İstanbul ve Ankara'daki çeşitli fabrikalarda eylem ve istifalarla devam eden süreç, sendikanın fiili saldırıları, kapitalistlerin çeşitli ayak oyunları ve nihayet tensikat saldırıları ile tıkanmış, hatta kimi fabrikalarda istifaların geri alınmasında ifadesini bulan bir geri düşme başlamıştı.

Metal işçisi tensikat saldırısını tam bir suskunluk (bir boyuneğme) ile karşıladı. Yanıtlayamadı çünkü örgütsüzdü.

Türk Metal'de örgütsüzlüğün bir başka biçimini yaşadıkları için istifaya yönelmişler, umutlarını DİSK-Birleşik Metal'e bağlamışlardı. Türk Metal sahiplenmemişti, sahiplenilmek istiyorlardı. Ama Birleşik Metal, eylemleri sınıf dayanışması ile desteklemek bir yana, Türk Metal ile aynı koşullarda bir sözleşmeye imza atarak umutlarını boşa çıkardı.

İşçiyi örgütsüzlüğe mahkum eden; örgütlülük içinde örgütsüzlüğü yaşatan sendikal anlayışlar bir yana, örgütlenme esasında işçinin bir sorunu olduğuna göre, işçideki bu beklemeciliktir. Kendi özgücüne güven yerine başkalarına (örneğin Birleşik Metal'e) umut bağlamasıdır. Oysa Birleşik Metal'e bağlanacak bir umut taban örgütlülüklerine (yani kendi özgücüne) güven temeline dayanabilse idi süreç daha farklı da işleyebilirdi.

Bir sendikayı işçinin denetiminde ve hizmetinde tutacak olan da tabanın örgütlü gücüdür.

Taban örgütlülükleri sadece sendikanın sağlam olmadığı yerde değil, her durumda zorunludur. Mücadeleci bir sendika için tabana güveni, tersi için de tabandan bir basıncı oluşturacaktır. Tabandaki örgütsüzlük durumu ise ipin ucunun kaçırılması, daha doğrusu düşmanın eline geçmesi demektir. Bugün

Türkiye ve dünyadaki sendikal hareketin durumu budur. İşçinin kullanmadığı sendikaları patronlar kullanmaktadır.

Metaldeki süreç açısından ise; yapılması gereken ilk iş derhal komiteleşmeye gitmek idi, halen de öyledir.

Gelişmelerin, Türk Metal'in 18 yıllık satışının yarattığı bir kendiliğinden patlama olduğu açıktır. Ne var ki, her kendiliğinden hareketin önündeki ilk iş de örgütlenmektir. Metaldeki bu patlama da örgütlenmek zorunda idi, halen bu zorunluluk devam etmektedir. Örgütlenmek; Türk Metal'den istifa edenlerin gidip Birleşik Metal'e üyeliği değildir. Bu zaten yapılmaktadır. Fakat asıl, hareketi fabrikalardan doğru yönetmek, fabrikalar arası koordinasyonu kurmak, saldırılara karşı birleşik bir karşı koyuş düzenleyebilmek vb. için, mutlaka işyeri grev ve direniş komiteleri kurulmak zorundadır.

Komiteler halinde örgütlenmiş bir metal sektöründe, bugünkü saldırıları hayata geçirmek patronlar için çok kolay olmayacaktır.

Çünkü örneğin Tofaş'taki bir tensikata, Renault'dan, Bosch'dan, Packard'dan, BMC'den vs.toplu bir cevap gelmesi öncelikle saldırı konusunda patronları dizginleyecektir. Fakat daha önemli olan, başlatılan bir hareketin sonunun getirilmesidir. Türk Metal'e duyulan tepki, bir TİS satışı ile patladığına göre, istifaların ardından sıra imzalanan TİS'in reddine, ve yeni ve daha ileri bir TİS için MESS'in zorlanmasına gelmelidir.

Sendikalar yasa yolunu gösteriyor. Yasa ise işçi açısından tam bir mahkumiyet ifade ediyor. Metal işçisi Türk Metal'den istifa ettikten sonra bile, onun imzaladığı TİS'e tabi olacaktı. Bunun, metal işçisi için kabul edilemez olduğu açıktır. Yasa böyle söylüyor, ama yaşam işçinin karşısına sürekli farklı imkanları çıkarıyor. Eğer kullanırsa, kullanabilirse tabii...

Örneğin İzmir'de, BMC'nin

patronu istifaları durdurmak, ya da öfkenin dönüp kendini vurmasını önlemek için, yasayı masayı bir yana bırakıp, işçiye ek protokol ile ek zam önerdi. BMC patronu bu öneriyi elbette kendi çıkarları açısından gerekli gördü. Peki ya işçinin çıkarı? Metal işçilerinin çıkarı da daha ileri haklar

için yeni bir protokolü gerekli kılmıyor mu? Daha doğrusu, asıl metal işçilerinin MESS'in karşısına ek bir protokol ile hakların genişletilmesi istemiyle çıkmaları gerekmiyor mu?

Türk Metal'den istifalarla başlayan hareketin, ek protokol talebi ile MESS'in karşısına çıkılması şeklinde sürdürülmesi, patron uşaklarına tepkinin patronlara tepki ile tamamlanması, asıl hedefe yöneltilmesi gerekiyordu.

Bunun için ise örgütlülük.

Kaçırılan fırsatlar olduğu açıktır. Fakat henüz her şey bitmiş de değildir. Kaybedilen zamanı telafi etmek, yitirilen özgüveni tazelemek

ve hareketi yeniden yükseltmek, saldırıları püskürterek kazanımlara doğru ilerletmek için metal işçileri derhal komiteleşmek zorundadır. Bu hareket bir sektörün tümünü kapsadığı ve ilerlemek ve kazanmak için birlikte hareket etmek gerektiğine göre, kimi işletmeler kendi komitelerini kurmuş olmakla yetinemez. Var olan komitelerin sektördeki diğer fabrikalarla, bu fabrikaların öncüleri ile irtibata geçerek buralarda da örgütlenmeye yardımcı olmaları gerekmektedir. İkili ilişkiler bir yana, öncü işçi toplantıları, sürece olabildiğince fazla işçinin dahil edilebilmesi için önemli bir araç olacaktır. Örgütlenmek üzere ne kadar fazla işçi harekete geçerse sürecin o kadar hızlı işleyeceği açıktır.

MESS karşısında aynı konumdaki Birleşik Metal üyesi işçiler de sürece dahil edilmelidir. Metal işçilerinin. işyeri komiteleri üzerinden yükselecek birleşik mücadelesi, Birleşik Metal'i devrimciileştirecek tek güç olacaktır.

Örgütlü, birleşik mücadele için ileri!

Kahrolsun sendika bürokratizmi!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın işçilerin birliği!

Yaşasın sosyalizm!

Dağıtımlardan gözlemler...

Türk Metal sendikasının örgütlü olduğu ... fabrikasının çevresinde, gündüz mesaisinin çıkışını bekliyoruz. Son sürece ilişkin materyallerimizi birazdan işçilere ulaştıracağız. Dağıtım sonrası çıkışın bir hayli zor olduğu bir yer olmasından dolayı dikkatli olmak zorundayız. Biz oradayken iki kez devriye geçmesi dikkatimizi yoğunlaştırmamızı zorunluyor. İşçiler görünür görünmez başlıyoruz. Servislere girip binenlere uzatıyoruz bildirilerimizi. Henüz binmemiş olanlar içinse koltuklara bırakıyoruz. İlk servisten sonra işçiler de ilk anın şaşkınlığını atıp tepkiler vermeye başlıyorlar. Bir işçi "Dağıtım

coşkumuzu arttırıyor. Bir başkası "Ahmet koş; bak ne var!" diye arkadaşına sesleniyor. Servis şoförleri ne yaptığımızı soruyorlar. Kısaca cevaplayıp devam ediyoruz. Fabrikanın önünde oturan güvenlikten ya da şoförlerden olduğunu sandığımız faşist tipli biri "kağıtları arabadan toplayın" diyor. Sert bir bakış yetiyor ona. Dağıtımın sonunda, elimizdekiler bittiğinde önceden planladığımız şekilde fabrika çevresinden çıkıyoruz.

Servis güzargahında, daha ilerde bir yerde yanımdan geçen servislerde işçilerin bildirilerimizi okuduklarını görmek kıvancımızı arttırıyor.

Suriye Krizi Susurluk devletinin dışa dönük yüzüdür!

Burjuva cumhuriyeti 75. kuruluş yılına tüm çürümüşlüğü ve çeteleşmişliğini ortalığa sererek giriyor.

İçeride kontr-gerilla cumhuriyeti, dışarda ise emperyalizme uşaklık çizgisinde halklara düşmanlık konumu pekiyor.

MGK'nın direktifleriyle ve Susurluk sonrası süreçte tarihinin en ciddi meşruiyet krizi içinde debelenen kontr-gerilla cumhuriyetinin aklanmasına hizmet için hazırlanan "devleti aklama"-Susurluk Raporu hafızalardan henüz silinmemiştir. Artık itiraf edilen kimi tekil gerçekler gelinen yerde bizzat devlet tarafından da resmen kabul ediliyordu bu raporla. Çeteleşen/mafyalışan devlet gerçeğinin bir yüzünde de yurtdışında gerçekleştirilen kimi tekil operasyonları geçiyordu. Operasyonlar "devlet sırrı" olduğundan gizlenmeye çalışıldı. Sızdırılanlardan biri Azerbaycan'daki darbe girişimine bazı devlet birimlerinin bulaşmış olduğu idi. Açıklananlar da, sızdırılanlar da tek bir şeye hizmet ediyordu: Buzdağının görünen kısmına dikkati çekerek gerisini unutturmak. Gerisi Azerbaycan'da değil tüm Kafkasya'da, Balkanlar'da ve Orta Asya'da devletin ABD'nin hizmetinde bu tür kirli işlere bizzat katıldığı gerçeği idi. Bunlar apaçık Susurluk'un dışa dönük yüzüdür. Çeteleri dış düşmana karşı örgütlediği şeklindeki itirafları hatırlayalım. Ermenistan'da, Afganistan'da, Azerbaycan'da, Çin Uyguru'nda MİT'in-çetelerin faaliyeti halklara düşmanlık faaliyeti değil de nedir?

Bir de "açık"tan yaptıklarına bakalım. Ne diyordu MGK-TÜSİAD hükümetinin "görevli" başkanı: "Yapılan tüm anlaşmalar açıktır!" M. Yılmaz'ın İsrail, Ürdün ve Filistin ziyaretlerinin ardından sarfettiği sözlerdi bunlar. Bölgede ABD emperyalizminin hegemonyasının pekişip, kalıcılaşması planları doğrultusunda Ortadoğu halklarına düşmanlıkta birbirleriyle yarışan TC-İsrail arasındaki "açık" anlaşmaların sayısı sekizi buldu. ABD- TC-İsrail ittifakının giderek derinleştiğini için bu kadar olsun yetiyor. Burada da bir "buzdağı" ile karşı karşıya olduğumuzdan kuşkunuz olmasın!

Öz bakımdan herhangi bir farklılıkları yok. Kontr-gerilla Cumhuriyeti'nin "açık"-gizli tüm faaliyetleri halklara düşmanlık faaliyetidir. Kardeş Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş burjuva cumhuriyetin gerçek yüzünü hafızalarımıza kazımıştır. Yıllardır bir milim şaşmadan "iç ve dış siyaset"inde "tutarlı" bir biçimde emperyalizme uşaklık temelinde halklara düşmanlık çizgisini izleyen TC'nin son "düşmanı" ise Suriye...

Kontr-gerilla Cumhuriyeti'nin saldırgan siyaseti sürüyor

Suriye Krizi Susurluk'un dışa dönük yüzüdür. Bütün komşularına karşı yayılmacı, saldırgan siyasetinden -Ege adaları, Yunanistan, Kerkük-Musul, G. Kürdistan- yıllardır vazgeçmeyen burjuvazi şimdilerde daha da saldırganlaşmaktadır. Salgınlaştırmaktadır çünkü derinleşen ABD-TC-İsrail ittifakı çerçevesinde aldığı aktif ve bir o kadar da kirli rol bunu koşullamaktadır. Emperyalizme uşaklık temelinde halklara düşmanlık çizgisini ABD ve İsrail ile gerçekleştirdiği kirli ittifak ile pekiştirmiştir. Son krizde ABD ve İsrail'in "biz karışmayacağız!" açıklamaları Ortadoğu halklarının tepkisinden dolayıdır. Bu tutumları kimseyi yanıltmasın! Bu tutumları yalnızca ve yalnızca Ortadoğu'da oluşturulan kirli ittifaka karşı bölge halklarının tepkisinin hesaba katıldığını göstermektedir.

Suriye'nin yayılmacı emellerinden dem vuranların dönüp kendilerine bakmaları gerekiyor. Yalnızca Suriye mi? Bütün komşularını aynı emellere sahip olmakla suçlayan TC, komşu ülkelerin "bir karış" toprağında yayılmacı siyaset izlediğini görmüyor muyuz?

Şimdilerde Suriye'deki rejimin anti-demokratikliği üzerine inciler dökülüyor. Esad rejiminin komşu halklara düşmanlıklarını kendi halkından tamamen gizlediğini, sorunun herşeyden habersiz Suriye halkı ile değil Esad Rejimi ile olduğu yönünde açıklamalar birbirini izliyor. Bir kez daha dönüp kendilerine baksınlar!

Türkiye işçi sınıfı buna dur diyebilecek tek güçtür!

Şimdi önüne gelene terörist suçlaması getirenlerin asıl kendileri teröristtir. Asıl terörist Amerikan haydutlarıyla ortaklık kurup çıkar birliği yapanlardır. İsrail siyonizmiyle kader birliği yapanlardır. Bugün bütün dünyada vahşi ve saldırgan bir rejim olarak anılan ve lanetlenen Türk devletidir. Bu utanç verici duruma Kontr-gerilla Cumhuriyeti'nin izlediği saldırgan politikalar, imha politikalarına son verebilecek tek güç olan Türkiye işçi sınıfına büyük sorumluluk düşmektedir. Kendi emekçisine olduğu kadar kardeş halklara da bu kadar alçak, saldırgan ve küstah tutum içerisindeki bir sınıfın layık olduğu tek yer tarihin çöplüğüdür.

Seferberlik kime karşı?

Ortadoğu yeni güç gösterilerine sahne oluyor. Bu güç gösterilerinin amacı birilerine gözdağı vermek. Söz konusu olan Ortadoğu olunca hedeftekilerin doğrudan bölge halkları olduğun ise su götürmez bir gerçek. NATO'nun Dynamic Mix-98 tatbikatı 1 Ekim'den beri sürüyor. Terör tatbikatı daha önceliklerden farklı bir anlam taşıyor ve Ortadoğu halklarına karşı açık bir tehdit oluşturuyor. Bölgede ABD emperyalizminin planları çerçevesinde giderek saldırganlaşan TC "seferberlik" tatbikatları sürüyor. Eylül'dekine ek olarak bu ay ve gelecek ay üç ayrı tatbikatın planlanması söz konusu.

Ardarda gerçekleştirilen "seferberlik" tatbikatları öz itibarıyla farklı bir içerik taşıyor. Tatbikatların Suriye sınırlarında gerçekleştiriliyor oluşu da raslantı değil. Yıllardır izlenenin yayılmacı, saldırgan siyaset olduğu biliniyor. Buna bir de elleri en az kendisinin kadar bölge halklarının kanına bulaşmış iki terörist ülke ile girilen kirli ittifakın getirdikleri var. ABD'nin bölge üzerindeki planlarında aktif bir rol alınması, bölgede İsrail ile birlikte ABD emperyalizminin jandarmalığına soyunulması... Bu da şüphesiz daha da saldırganlaşmalarını, daha çok insanlık suçuna ortak olmalarını koşulluyor.

Seferberliğin yalnızca "askeri" alanda da değil. Birkez daha parlamentosuyla, partileriyle, medyasıyla düzenin tüm kurumlarının hizaya geçtiğine tanık oluyoruz. Kontr-gerilla Cumhuriyetinin dışta emperyalizme uşaklık-halklara düşmanlık temelinde şekillenen saldırgan politikalarına herbiri kendi cephesinden katkıda bulunuyorlar.

"https://kante.org/" mesajını geçip selam

duranlara hergün bir yenisi eklendi. Bu konuda adeta birbirleriyle yarıştılar. Öyle ki, bunda din bezirganı Fazilet Partisi'ne de pay düştü. RP'nin kapatılmasıyla ne kadar "kusursuz" akord edildiğinin bir işaretidir. Fazilet Partisi çizdiği imajın tersine düşme kaygısından olsa gerek manevrasını Hafız Esad'ın "sapık Alevi anlaşı"na bağlamaya çalıştı. Çırpındıkça da battı. Seferberlik hali bu; "takkiye"lere olanak tanımıyor, gerçek renginizi belli ediyor. Düzen cephesinin tek hakim rengi olabilir, o da "haki"...

Kontr-gerilla Cumhuriyeti'nin tek merkezli oluşu gerçeği birkez daha ortaya çıkmıştır ve o merkezin de düşmanlarına karşı seferberlik halinde olduğu da şüphe götürmez bir gerçektir. Düşmanları işçi sınıfı ve emekçilerdir. Düşmanları dayattıkları faturayı kabullenmeyenlerdir. Greve-direnışe çıkarak hakkını araması bilenlerdir. Faşist Türk Metal'den hesap soranlardır. Öncü-devrimci işçilerdir. Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için meydanlara çıkan kamu emekçileri düşmanlarıdır. Düşmanları parasız eğitim isteyen öğrencilerdir. Zindanlarda imha etmeye çalıştıkları devrimci tutsaklardır. Düşmanları kardeş Kürt halkıdır... Kirli saltanatlarını tehdit edenlerin, uğuruz çıkarlarına ters düşenlerin her türlü kirli yöntemle sindirilmesi, bastırılması, imha edilmesi Kontr-gerilla Cumhuriyeti'nin değişmez yasasıdır. Değişmez yasalarından biri de emperyalizme uşaklık ve bu çizgide halklara düşmanlıktır.

Türkiye işçi sınıfı içinse, içte kontr-gerilla cumhuriyeti, dışta halklara düşmanlık konumunu pekiştiren bu kirli düzene karşı mücadelede tüm güçlerini seferber etme zamanıdır.

Kontr-gerilla cumhuriyeti'nde kaset savaşları...

Çürüyen düzen, çeteleşen devlete karşı mücadeleyi yükseltelim!

Mafya babası MİT'çi,
MİT'in hepsi mafyacı,
Emniyet Müdürü uyusturucu
tüccarı, ihale ve rant
paylaşımını patronlar mafya
eliyle gerçekleştiriyor.
mafyacılar medya patronu,
politikacılar mafyacı
hizmetkari, "devlet bunların
hepsini biliyor", "kasetlerin
pisasaya sürülmesi bir süre
daha devam edecek". "bu
buzdağının görünen
kısım"dır"... Bataklıkta
sineklerin hangisinin
temizliğini veya hangisinin
daha kirli olduğunu tartışmak
yada sinekleri bataklıktan
ayırmaya çalışmak boşa kürek
çekmektir.
Kirliliğin kaynağı
kurutulmadıkça,bataklık vok
edilmedikçe temizlemekten
ve temizlikten söz edilemez.

"Benim istifamı çeteler istiyor. Demek ki yaptığım iş doğrudur. İstifa etmemem lazım. Çeteler bazılarını göz kırpmışlar, bazılarını da tehdit etmişlerdir. Bizim payımıza da tehdit düşmüştür. Bu tehditten korkmuyorum." (M. Yılmaz, 2 Ekim, Hürriyet.)

"Yurtiçinde hiçbir işe karışmadım. Hiçbir operasyonla ilgim yok. Devlet ve milletim için çalıştım. MİT içindeki işlerimin tümü yasa ve tüzüklere uygun onaylı işlerdir.... Sırtımı sıvazlayacaklarına beynimden vuruyorlar." (Mehmet Eymür, Eski MİT yeni "şeker" uzmanı, 1 Ekim Sabah)

" Ben bugüne kadar devlete zarar verecek hiçbir işin içinde bulunmadım" (Yavuz Ataç. Eski MİT-Çin Temsilcisi, 1 Ekim Radikal)

Bunlar "çeteler" üzerine en çok konuşan yada konuşulan üç kişinin konuştuklarından üstünkörü alınmış üç alıntı...Şimdi söyleyin, bunların hangisi temiz, yada bunların hangisi kirli... ya

da daha kirli!... Tabi bu soruyu diğerleri içinde sormak mümkün...

Başlaması için daha önce düğmeye basılan aklama ve tahkimat operasyonu bir süredir "kaset savaşları" şeklinde sürüyor. Çakıcı ile telefon görüşmelerinin kaydı medyada ilk çıkan ANAP'lı Devlet Bakanı Eyüp Aşık oldu. İkinci kaset Çakıcı'nın DYP'li Meral Akşener'in kendisine 'yer değiştir' haberini nasıl ilettiğini anlattığı kaset... Üçüncü sırada sürülen kasetler, Çakıcı ile MİT'çi Yavuz Ataç arasında... dördüncü Çakıcı ile kardeşi arasında... beşinci Çakıcı-Erol Evcil görüşmesi... altıncı Çakıcı-MİT'çi Y. Ataç-İşadamı Erol Evcil'in üçlü bir şekilde yaptıkları görüşme...yedinci Çakıcı-Korkmaz Yiğit konuşmaları... Bunlar aklımıza gelenler, kaçırdığımız olabilir, daha da ötesi bu yazı size ulaşmadan bir veya bir kaç kaset daha orta yere sürülmüş olabilir. İşin daha da ilginç tahafı Show TV'ye çıkan M. Yılmaz "Bu kasetlerin hepsinden haberim var. Bu kasetlerin pisasaya sürülmesi bir süre daha devam edecek" diyor kendinden "emin" bir şekilde.

Kasetlere ilişkin söyleyeceklerimizden önce Yılmaz'ın bu ibretlik açıklaması üzerine bir şeyler söylemek gerekiyor. Çünkü Yılmaz bu cümlelerden önce şöyle söylüyor: "Bu kasetlerin hepsini gördüm. Bunlardan 5 ay öncesinden haberim var" Bu kasetlerin nereden ve nasıl geldiğini

açık bir tarzda ortaya konmasından başka birşey değil. Bu açıklama adresi açıkça ortaya koyuyor: MGK. Bu bantların asıl sahibi MGK'dır. Çakıcı sadece seslendiren konumunda bulunmaktadır. Yani medyanın öyle dumanaltı ettiği gibi değil gerçeklik. Oyun kurucu MGK önceden hazırlattığı kasetleri senaryo gereğince zamanı geldikçe piyasaya sürüyor.

M. Yılmaz aynı açıklamasında şöyle de söylüyor: "Bu buzdağının görünen kısmıdır." Bu "buzdağı" masalı ilk kez Yılmaz tarafından dillendirilmiyor elbet. Fakat Yılmaz bunları söylerken "çete savaşları fatihi" edasıyla söylüyor bunları. Şimdi Yılmaz'ın söylemiyle sadece "buz dağının görünen kısmı" üzerinden söyleyelim. Bir ülke düşünün hemen bütün politikacıları mafya ile içli dışlı, daha doğrusu mafyalaşmış, çeteleşme sürecinin birer neferi, bürokratu, MİT'i, iti ve hepsi toptan bu harami saltanatının birer sacayağını oluşturuyor. Ve hepsi hısım-akraba, abi-kardeş. ve düzenin asıl sahipleri patronlar bu mafyalaşmış düzenin asıl sahipleri olarak rant ve pazar paylaşımını mafya usulleri ile yapıyorlar...

Gelelim kasetlere ilişkin söyleyeceklerimize...

Devletin çeteleşmesi ile ilgili her kampanyada olduğu gibi, kaset savaşlarında da burjuvazinin özü kabarmak için büyük olmuştur.

Yılmaz'ın "buz dağının görünen" kısmı olarak nitelediği "kaset savaşları" bile bir kez daha her fırsatta ortaya koyduğumuz temel gerçeği gösteriyor: Çürüyen düzen, çeteleşen devlettir. Susurluk kazasının tüm canlılığıyla ortaya koyduğu gerçeklik budur. Bu temel gerçektir ki, burjuvazi unutturmak için elinden geleni yapıyor. Üstelik yer yer farkında olmayarak burjuva medyada baştan beri söylediklerimize benzer değerlendirmeler yükseliyor. Özellikle kaset savaşlarının sermayedarları da içine almasının getirdiği hezeyanla yapılan bu değerlendirmelerden birinde medyanın sayılı "köşe" yazarlarından Yavuz Donat "mafya devleti haline geldik" ifadesini kullanıyor. Bunun sorumlusu olarak "serbest piyasa ekonomisinin meydana getirdiği kayıt dışı ekonomi"yi sorumlu tutuyor. Tabi ki bu söylenenler arada geçerken söylenen sözler olarak kalıyor. Radikal yazarı Tuncay Özkan ise "devlet bu büyük pisliğin içinde kaybolmuşta ondan" diyor. Hayır sayır Özkan, devletinizi "kaybetmeye" çalışmayın; "devlet = pislik!"

Kaset savaşlarının ortaya koyduğu daha tali başka bir gerçek ise burjuva siyaset arenasında çarkların nasıl döndüğünü ortaya koymasındır. Burjuva politikacıları arkasını mafyaya dayamadan siyaset yapamaz durumdadır. Ahbaplık ilişkilerinin dışında karşılıklı çıkar ilişkileri de mevcuttur. Politikacılar mafya babalarının uzun kolu durumundadır. Devlet burjuvazinin devletidir ve burjuvazinin işçi ve emekçiler üzerinde azılı sömürsünün devamı amacıyla oluşturulmuş bir baskı ve terör aygıtı ve ayrıca bir kaynak aktarma merkezidir. Kaynak aktarma merkezi deyimiyle anlatmak istediğimiz şey, devletin şu veya bu gerekçeyle işçi ve emekçilerden gaspettiği paraları sermayedarlara peşkeş çekmesidir. Fakat, burjuvazi bu gerçekliği gizlemek amacıyla devlete sınıflar üstü bir görüntü verir ve kendini ondan özellikle soyutlar. Buradaki amaç açıktır. Yaratılan yanılsamayla asalak düzenin bekçilerini ve dolayısıyla kendini korumak. Zira "devlet baba" masallarıyla uyutulmuş bir işçi sınıfı ve emekçi kitleler sermayeye karşı

kendiliğinden öfkesini onun devletine yöneltemeyecek, devletin sahibini koruma amaçlı terörist faaliyetlerine boyun eğecektir. Burjuvazi devletten “bağımsız” görüntüsünü devletin çeteleşmesinin kendisiyle ilgisi olmadığı izlenimini vermek amacıyla kullandı ve bunun için elinden geleni yaptı. Patronlar kulübü Susurluk sonrasında TÜSIAD’ın “Türkiye’ye demokratikleşme perspektifleri” şeklinde kağıttan sis bombaları patlatmaları, “Temiz toplum!” sloganları atmaları bu çabanın örnekleri olarak verilebilir. Oysa ki çeteleşmenin gerisinde çürüyen düzen gerçekliği bulunmaktaydı ve çürüyen düzen sermayenin kapitalist düzeni idi. Yani çeteleşme burjuvazinin işçi ve emekçiler üzerindeki sınıfsal sömürü ve tahakkümü için gerçekleştirilmisti ve dahası burjuvazi bu çeteleşme ve mafyalaşmanın ta merkezindeydi. Bugün herkesin malumudur ki ortalıkta “temiz toplum” nutukları atan zarif beyler dünün azılı mafyacılarıydılar. Bu servetlerinin temelinde uyuşturucu kaçaklığı, silah kaçakçılığı, fuhuş vs. gibi bütün kirli işler vardır. Bu demek değil ki bugün böyle degillerdir. Az ya da çok, açık ya da gizli bu ilişkileri devam etmektedir. İşte iki örnek: Genelev kraliçesi olarak anılan Matild Manukyan ve Akgün Otelleri’nin sahibi ülkücü mafya babası Nihat Akgün. Bu isimleri söyledikten sonra fazla söze gerek var mı? Erol Evcil ile Çakıcı ilişkisi ve Korkmaz Yiğit-Çakıcı ilişkisi çeteleşme ve mafyalaşmanın sermayeden bağımsız olmadığının başka çarpıcı iki göstergesidir. İhale işini almak için Çakıcı’yı devreye sokan Evcil, öte taraftan bu sadık hizmetkarının MİT’teki kolu olan eski “çalışma arkadaşı” Ataç’ın MİT’te Daire Başkanlığı’na getirilmesi için nüfuzunu kullanmaktadır. Hani devlet sınıflar üstüydü? Hani “o milletin güvenliğini sağlayan” MİT’e kimse yaklaşılamazdı? “Milletin çıkarlarının” sermayenin çıkarları olarak anlaşılması gerekliliği bir yana, buraların bireysel olarak da burjuvaların çiftliği olarak kullanıldığını bu son olay açıkça ortaya koyuyor.

Çakıcı: “...Benim birinci tercihim Korkmaz abi, dedim. O olduğu sürece ben kimse ile diyaloga giremem, yeri geldimi herkese telefon açacağız. Herkes bu işten çekilecek tabi, yeri gelirsede... Onun için aradımı sana bilgi vereyim.” Yiğit: “Sağol, varol canım”

CHP tarafından açıklanan ve tamamı medyada yayımlanan Çakıcı-Yiğit görüşmelerinden küçük bir bölüm yukarda aktardığımız. Görüşmelerin konusu Türk Ticaret Bankası’nın özelleştirilmesi daha doğrusu peşkeş çekilmesi. İşte özelleştirme ihalelerinin içyüzü. Kasetlerin orta yere sürülmesinden sonra bankanın Korkmaz Yiğit’e devri durduruldu. Fakat burjuva medyanında artık saklamadığı ve başbakan Yılmaz’ın söylediği gibi bu kasetler ve ortaya çıkardığı ilişkiler çok önceden biliniyordu. Peki neden o sırada müdahale yapılmadı da şimdi müdahale yoluna gidiliyor? Çünkü bu gerçekliğin yalnızca küçük bir kesiti. Siyasette olduğu gibi sermayedarlar arası ihale ve rant paylaşımı da mafyalaşmış durumdadır. Mafya usulleri kullanmadan, sözü geçen bir mafya grubuna sırtını dayamadan ihale ve rant paylaşımından pay kapmak zaten mümkün değildir. “Canım-cicim, abi-kardeş” ilişkileri yalnızca siyasetle sınırlı değil. Bankanın devrinin durdurulması ise emekçilerin tepkilerinden duyulan korkunun başka bir ifadesi.

Korkmaz Yiğit’in çiçeği burnunda bir medya patronu. Hatırlanacağı üzere Yiğit, Milliyet ve Yeni Yüzyıl gazeteleri ile Kanal 6 ve Kanal E televizyonlarını satın almıştı. Bu durum “temiz toplum” havarisi medyanın gerçekte neyin

savunucusu ve sesi olabileceğinin iyi bir göstergesidir. Nitekim, düne kadar ortaya çıkan kasetleri didik didik eden bu medya cengaverleri “Kasetlerin sonu gelmiyor” şeklinde küçük başlıklarla işi geçiştirmeye girişti.

Bir de MİT’çilerin açığa çıkardıkları var. Yukarıda bu açıklamalarından bölümler aktardığımız Mehmet Eymür ve Yavuz Ataç’ın açıklamalarından ve Ataç’ın sağ kolu olan M.Cemal Kulaksızoğlu’nun (Kod adı Mikail Sarı) yakalanmasından söz ediyoruz. Susurluk’u görevle çıkarın içiçe geçmesi olarak değerlendiren Eymür Özel Tim’ci İbrahim Şahin’in duruşmasında Ağar’ın Nurettin Güven ve Yaşar Öz aracılığıyla güya “terörle mücadele” amacıyla yurtdışına 80 kilo eroin çıkardığını söyledi. Buna cevap olarak Ağar ise Eymür’ü dava edeceğini söyledi. “İki Mehmet”in horoz döğüşünün burjuvazinin birçok pislüğünü daha ortalığa saçacağına benzer. Gözaltına alınan ve Akın Birdal suikastının azmettiricisi olduğu söylenen Mikail Sarı’nın dolandırıcılıktan 8 yıl kesinleşmiş cezası bulunuyor. Bu konuda uzman olduğu anlaşılan Sarı, MİT’i bile dolandırmış. Ataç, Sarı ve Eymür’ün genel olarak söylediği şey ise; “yanlış birşey yapmadık. Ne yaptıksa devletimiz için yaptık, ödül beklerken cezalandırıldık, harcandık.” Burjuvazi söz konusu olduğunda elbette söyledikleri doğrudur, fakat gerçek şu ki onların harcanmasının nedeni emekçilerdir. Bu emekçi düşmanlarının harcanması burjuvazinin emekçilerin kahredici öfkesinden kendi düzenlerini korumak amacıyla başvurulmuş bir savaş hilesidir.

Kaset savaşlarında kimin Çakıcı’ya yer değiştirmesi için haber gönderdiği paylaşılamıyorken, MİT’çiler ise Çakıcı’yı “en iyi ben tanırım, en çok ben kullandım” yarışındalar. Ataç Çakıcı’nın kullanılması ile ilgili olarak şöyle söylüyor: “Devlete hizmet herkesin görevidir. Zaten bir yerde vatandaşlık görevidir. Kimseye zorla bir iş yaptırılmış değildir... MİT açısından baktığınızda Çakıcı olayı küçücük bir nokta bile değildir.” Evet, “MİT açısından baktığınızda Çakıcı olayı küçücük bir nokta bile değildir.” Karşı-devrimin istihbarat kurumu olan MİT, emekçilerin en ufak bir silkinişini bastırmak amacıyla kurulmuştur. Bu kurumun kadro kaynağı Çakıcı gibi sermaye beslemesi ülkücü takımıdır. “Devlete hizmet etmek herkesin görevidir” sözüne gelince, bu ancak sizin gibi faşist beslemelerin görevidir. Biz işçi-emekçiler insanca yaşayabilmek için bu düzeni ve devletini yıkmak zorundayız. Kuracağımız Sosyalist İşçi-Emekçi Cumhuriyeti’nde ise sizin ve efendilerinizin yeri olmayacak!

Şimdi yine en başa dönelim. Şöyle sormuştuk: Hangisi daha kirli? Yılmaz, Ağar, Eymür, Evcil, Yiğit, Sarı, Çakıcı... Bu kadar sözden sonra merakımızı anlattığımızı düşünüyoruz. Mafya babası MİT’çi, MİT’in hepsi mafyacı, Emniyet Müdürü uyuşturucu tüccarı, ihale ve rant paylaşımını patronlar mafya eliyle gerçekleştiriyor, mafyacılar medya patronu, politikacılar mafyacı hizmetkarı, “devlet bunların hepsini biliyor”, “kasetlerin pisasaya sürülmesi bir süre daha devam edecek”, “bu buzdağının görünen kısmıdır”... Bataklıkta sineklerin hangisinin temizliğini veya hangisinin daha kirli olduğunu tartışmak yada sinekleri bataklıktan ayırmaya çalışmak boşa kürek çekmektir. Kirliliğin kaynağı kurutulmadıkça, bataklık yok edilmedikçe temizlemekten ve temizlikten söz edilemez. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kontr-gerilla cumhuriyetinin gerçek kuruluş yıldönümü 3 Kasımdır!

Burjuva cumhuriyetin sahipleri 75. yıl kutlamalarına hazırlanıyor. Emekçi sınıfların kan ve gözyaşlarıyla canlı tutmaya çalıştıkları bir cesedin doğum günü partisinde de kadehlerini kanla doldurma hevesindeler. Bir ölüyü savaş naralarıyla canlandırmaya çalışıyorlar adeta...

Bugün kutlamaya hazırlandıkları Cumhuriyetin gerçek yıldönümü 29 Ekim değil, 3 Kasım’dır. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti artık ne feodal krallığa karşı bir “ilericiliği” ve ne de emperyalizme karşı bir “bağımsızlığı” simgeliyor. Sermayenin Cumhuriyet’i Türkiye’de de, yıllardır CiA denetiminde “gizli” bir suç örgütü haline gelmiş bulunuyor. Ya da, 3 Kasım ‘96’da takılan adıyla Susurluk devleti.

Sözde “şeriata karşı mücadele” gösterileriyle kutlamaya hazırlandıkları Cumhuriyet rejimleri, şeriat başta olmak üzere, her türlü gericiliğin merkezi örgütçüsü ve uygulayıcısıdır. Sivas’ta 33 aydının yakılmasının da, Gazi Mahallesi’nde yaratılmaya çalışılan provokasyonun da arkasında-içinde, Cumhuriyet’in “şerefli” katilleri ve CiA ajanları elele çalışmışlardır. Dinci partiler, 12 Eylül’den beslenerek atılım yapmıştır. Tarikat liderleriyle içli-dışlı generallerin, başbakanların cumhuriyetidir bu rejim.

Sadece dinci gericilik de değil, faşizm de Cumhuriyet devletinin himayesi altında, onun sağladığı “imkan”larla beslenip büyütülmüş ve “şerefli” devlet görevleri, yeşil pasaportlar, örtülü ödenekler vb. ile taltif edilmişlerdir.

Burjuva cumhuriyet “bağımsızlık”ın değil, tersine, emperyalizme kölece bağımlılığın temsilcisidir. Darbeler ABD’de planlanır, CiA ajanlarının “yardım ve denetimi” ile gerçekleştirilir. Ülkenin tüm kaynakları emperyalist tekellerin sınırsız kullanımına sunulmuştur. Bu, kendini kölece arzın son ve en çarpıcı örneğini, Cumhuriyet’in başı Demirel sunmuş bulunuyor: “Ford’a Çankaya’nın bahçesini bile veririm.”

75. yılı 3 Kasım’da kutlama gereğinin en yeni kanıtları, Unkapanı’nı kaset piyasasından silmeye aday Cumhuriyet Meclisi’nin kaset arşivinde bulunuyor. Sadece açıklanan kadarıyla bile, MİT’inden emniyetine, bakanlarından genel müdürlerine, hatta mahalle muhtarlarına kadar, Cumhuriyet’in baştan ayağa mafyalaştığının belgeleri, gene bizzat MİT tarafından kaydedildiği görülüyor.

Zaten gizlenecek pek birşey de kalmadığına göre, Cumhuriyet devleti Ağar’ın açtığı yoldan ilerlemelidir. Sadece “bin operasyon” değil, tüm suçlarıyla birlikte “gizli devlet”i daha açıktan savunmak, korumak ve kollamak için, kutlamalar mutlaka 3 Kasım’a alınmalıdır. Çakıcı ve Yeşil’in de şeref konuğu olarak çağırılması mutlaka zorunludur. Çete cumhuriyetinin şanına yaraşır biçimde; kurt ulumaları eşliğinde cirit gösterileri, canlı hedeflere atış talimleri, uyuşturucu ve fuhuş partileriyle son derece zengin bir program yapılması da elzemdir.

Plastaş'da direniş ve açlık grevi

37. gününde bitti

Tuzla'da Plastaş Plastik A.Ş.'den 7 Eylül'de işten atılan ve o tarihten bu yana Suray Ekinci'nin açlık grevi, Mükremin Fidan'ın işyeri önünde beklemek şeklinde sürdürdüğü direniş 37. gün olan 17 Ekim'de bitirildi.

M.Fidan ve S.Ekinci iş kazası (cinayeti) sonucu yaşamını yitiren Erkan Özen'e sahip çıktıkları ve pasif kalan Petrol-İş Kartal yöneticilerini teşhir ettikleri için, sendikacıların işverenle işbirliği sonucu gerekçe gösterilmeden işten atılmışlardı.

Plastaş işçileri o tarihten bu yana direnişe de sahip çıkmayan sendikacıları teşhir etmek ve atılan arkadaşlarına sahip çıktıklarını göstermek için Petrol-İş Kartal Şubesi'nde ve Genel Merkezi'nde basın açıklaması yapmak istemişler, fakat Kartal Petrol-İş'teki basın açıklaması için sendika binasına alınmadıkları gibi yöneticileri tarafından tartaklanarak dışarı atılmışlar, Genel Merkez binasına da alınmayıp polis ablukası ile karşılaşmışlardı.

Birçok defa ziyaretçileriyle de gözümlüne alınan işçilere Kartal Demokrasi Platformu sahip çıkmış, Kartal Petrol-İş yöneticilerini duyarlı olmaya ve işçilere sahip çıkmaya çağırılmışlar ve Kemal Akbaş'dan, açlık grevinin sonunda ölüm dahi olsa "vicdanen rahat olacağım" cevabını almışlardı.

Bununla da kalmayıp Kartal Petrol-İş yöneticileri dağıttıkları bir bildiri ile kamuoyunu yanıltmaya çalıştı: "... üretici konumundan kopmuş, işçilikle ilgisiz, ailesine külfet... Bol laf eden, her türlü çirkeflğe bulaşmış, şu anda karanlık, belirsiz, şüpheli, menfaat karşılığında taşeronluk üstlenmiş..." diye devrimcilere küfür eden, açlık grevini ise "....."nın baskısı ile açlık grevini (S.Ekinci) sürdürmektedir." diye yalan ve ihbarcılık yapan, "... iş kazası olmadan önce 'sağcıdır, gericidir, işveren yanlısıdır' diye konuşuyorlardı" diyerek Plastaş işçisini bölmeye çalışan, "... tek taraflı yazan, bu yönüyle burjuva

basından farkı kalmayan dergileri kınıyoruz." diyerek her zaman objektif habercilik, emekten, sınıftan yana yorum yapan devrimci gazetelere, dergilere dil uzatmaya varan yalan, iftira, çamur, bölücülük dolu bir bildiri dağıttılar.

Bu bildirinin dağıtıldığı günün, Kartal Demokrasi Platformu'nun basıncı sonucu Petrol-İş Genel Merkezi'nin işverenle direnişçilerin işe dönmesi için görüşme yaptığı gün olması ise sendikacıların aslında kimden yana olduğunu gösteren bir başka olgudur.

Kartal Demokrasi Platformu (Tüm Bel-Sen, Limter-İş, Emekli-Sen, Eğitim-Sen, ÖDP, HADEP, Emep, T.T.B., Halkın Günlüğü, Alınteri, Kızıl Bayrak, Dayanışma, Atılım) 13 ekim'de sendikacıların ihanetçi ihbarcı tutumunu ve mevcut sarı sendikal anlayışı kınamak ve teşhir etmek, Plastaş işçilerinin yalnız olmadığını göstermek için S. Ekinci'nin yatmakta olduğu Kartal SSK önünde bir basın açıklaması yaptı.

Demokrasi Platformu adına basın açıklamasını Tüm Bel-Sen 3 Nolu Şube Başkanı Hıdır Yıldız okudu.

Basın açıklamasında Petrol-İş Kartal Şube Yöneticileri ve Petrol-İş Genel Merkez yöneticileri teşhir edildi. POAŞ'ın özelleştirilmesinde nasıl Petrol-İş işçisinin yanında yer aldysa

yine işçilerin yanında olacağız. Petrol-İş yöneticilerinin yaptıklarının ve yapacaklarının denetleyicisi olup ihbarcı, ihanetçi, sarı, bürokrat sendikal anlayışı her yerde teşhir edeceğiz denildi.

"Plastaş işçisi yalnız değildir!, Kahrolsun sendika ağaları!, Atılan işçiler geri alınsın!, İşçi memur el ele genel greve!, Zafer direnen

emekçinin olacak!" sloganlarının atıldığı eylemde 37. gününde açlık grevine son veren S.Ekinci topluca ziyaret edildi. Ziyaret çıkışında eylemden yeni haberdar olan polis basın açıklamasını okuyan Tüm Bel-Sen 3 Nol Şb. Başkanı Hıdır Yıldız'ı gözümlüne alıp ifadesini aldıktan sonra serbest bıraktı.

SYKB/Kartal

Kartal Demokrasi Platformu'nun PLASTAŞ'ta yaptığı basın açıklaması

Tuzla PLASTAŞ Fabrikasında 1 Eylül günü iş kazasında yaşamını yitiren Erhan Özen adlı arkadaşlarına sahip çıktıkları ve işyerinde örgütlü olduğu halde pasif kalan Petrol-İş Kartal Şubesi'ni teşhir ettikleri için şu an açlık grevinde olan Suray Ekinci'yle direnişte olan Mükremin Fidan 7 eylül günü gerekçesiz olarak işten çıkarıldı. Petrol-İş kartal şube yönetimi'nin patronla işbirliği sonucu işten çıkartılan Suray Ekinci o tarihten bu yana açlık grevini sürdürürken, Mükremin Fidan da direnişe devam etmekte.

İşverenden daha zalimce davranan, emekten yana olduğunu söyleyerek sınıfa ihaneti perdelemeye çalışan Petrol-İş Kartal şube yöneticileri, direnişi sahiplenmeyerek, bu işi çözmek için çaba sarfeden duyarlı kesimleri ise sürekli yanıltmaya çalışarak sıkıştığı noktada saldırmıştır.

Kartal Demokrasi Platformu'nun insani bir görev olarak, Petrol-İş Kartal Şube yöneticileriyle görüşerek üyelerine sahip çıkması istenmiştir. Fakat başta şube başkanı olmak üzere, şube yöneticileri, adım adım ölüme giden üyelerine sahip çıkmayacaklarını açıklayarak, insanlık dışı tavır ve davranışlar sergilemiştir. Suray Ekinci'nin ölmesi durumunda vicdanen huzur içinde olacağını söyleyen Şube Başkanı Kemal Akbaş Platformun tüm girişimlerini geri çevirmiştir.

Sürecin devamında oluşan toplumsal baskı sonucunda Kartal Şubesini Plastaş olayıyla ilgili görevden aldığını söyleyen Petrol-İş Genel Merkezi, olayla kendisinin ilgileneceğini söylediği halde üzerine düşen görevi yerine getirmemiştir. Ayrıca görevden alındığı bildirilen Petrol-İş

Kartal Şube yöneticileri Petrol-İş sendikasına bağlı işyerlerinde ihbarcılığa ve sınıf ihanetine dayalı bildiriler dağıtmıştır.

Açlık grevinin 32. gününde fenalaşarak Kartal SSK Hastanesi'ne kaldırılan Suray Ekinci'nin açlık grevi 37. gününe girmiştir.

Ülkemizde 4 kişilik bir ailenin geçim standardı 240 milyonken Plastaş'ta sendikalı işçiler 50 milyon maaşla çalışmakta. Bu da Petrol-İş sendikacılarının ücret sendikacılığı dahi yapmadığını göstermekte.

Yürütülen bu mücadele Suray Ekinci ve Mükremin Fidan şahsında Plastaş işçisiyle sendika ağalığı arasındaki bir mücadeledir. Bu mücadele aynı zamanda emekten yana olduğunu iddia eden bugünkü sendikal anlayışın gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştır ve Plastaş işçisi şu an görmüştür ki kazanımlar sınıf tavrını benimseyen işçilerin birliğiyle olacaktır. Biz Demokrasi Platformu olarak nasıl POAŞ'ın özelleştirilmesine karşı Petrol-İş işçilerinin yanında yer aldysa bu mücadelede de Plastaş işçisinin yanındayiz.

Biliyoruz ki saldırılar bununla sınırlı kalmayacak, yeni işten atmalar gündeme gelecektir. Saldırıları püskürtmenin yolu atılan arkadaşlara sahip çıkmaktan geçmektedir. Çünkü bu sahipleniş Plastaş işçisinin geleceğini sahiplenmesidir.

Kartal Demokrasi Platformu: Limter-İş, emekli-Sen, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, ÖDP, HADEP, EMEP, Türk Tabibler Birliği, atılım, Halkın Günlüğü, Alınteri, Kızıl Bayrak

İskenderun Eğitim-Sen'de içkili öğretmenler günü kutlaması

09.10.1998 Tarihinde Eğitim-Sen İskenderun Şubesi'nce Dünya Öğretmenler Günü nedeniyle yemekli toplantı düzenlendi. Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği okurları olarak toplantıya biz de katıldık. Her ne kadar KESK yönetimlerinde reformizm ve uzlaşmacılık etkin olsa da en azından bu tip toplantılarda kendi hain yüzünü gizlemek için bazı "devrimci" vurgular yapacağını düşünüyorduk. Oysa salona daha ilk adımınızı attığınızda reformizmin mide bulandıran pis kokusunu hissediyorsunuz. Salonda yaklaşık 500 kişi var. Kendisine sanatçiyım diyen bir şarlatan ve onun çaldığı Berkant'tan-Tarkan'dan şarkılar.

Gecenin ilk ve son konuşmasını İskenderun Eğitim-Sen Şube Başkanı yaptı. "Sayın" başkan yaptığı 5 dakikalık konuşmada bireyin özgürlüğünden dem vururken, bireyin özgürlüğünün de ancak sosyalizmde mümkün olduğunu unutmuşçasına, eğitimin özelleştirilmesi, öğretmenlerin sorunları, eğitimde fırsat eşitliği ve bu sorunların kaynağının kapitalizm olduğu gerçeğini gözardı ederek konuşmasını bitirdi. Kendisinin Emegün Partisi'nden olduğu söylenen şube yönetimindeki sonucu gelen tüm mesajları olduğu gibi okurken Ekim Gençliği okurlarının vermiş olduğu ve içeriğinde gerçek anlamda, bilimsel-özgür ve demokratik eğitimin sosyalizmde olduğunu vurgulayan mesajını sansürleyerek devrim ve sosyalizmden öcü gibi korktuklarını göstermiş oldu. Reformistlerin, döneğin ve eski solcuların bir araya gelip de içkinin bol olduğu yerde devrim yapmak kolaydır. Geceye katılan Grup Genç Emek'in ezgileri ve içkinin etkisiyle kendi çaplarında coşan kitle herhalde hain bürokratların gözünü korkuttu ki sahneye çıkartılan bir başka şarlatan pop müziğiyle davetlileri dansa davet etti.

İskenderun 12 eylül 1980 öncesinde sanayi şehri olmasından kaynaklı olarak da devrimci örgütlerin kendilerine kolayca taban bulduğu ve devrimci dinamikler taşıyan bir şehirdi. 12 Eylül askeri faşist darbesiyle geleneksel devrimci örgütlerin utanç verici bir şekilde teslim olmaları, kitleler üzerinde estirilen ağır devlet terörü ve bu terör sonucu kitlelerin pasifize edilmesiyle birlikte güçler dengesinde önemli değişiklikler olmuştu. Özellikle 1989 sürecinden sonra yitirilen itibara rağmen devrimci örgütlerin yeniden yapılanma çalışmaları devlet tarafından yoğun bir terörle engellenmeye çalışılmış, devlet bir yandan devrimci örgütler ve kitleler üzerinde yoğun bir terör uygularken diğer yandan reformizm ve yasalıcılığa pirim vererek sola ve sosyalizme sıcak bakan kitleleri reformist odaklara çekmeye çalışmıştır. İskenderun'da yaşanan böylesi bir süreçte devrimci örgütlerin ve özellikle de komünist hareketin işçi ve emekçi yığınlar içerisinde güç olmaması reformizmin güçlenmesini sağlamıştır. Yönetimde ÖDP-EMEP-İP'lileri bulunduran İskenderun Eğitim-Sen'den elbetteki devrimci içerikli bir toplantı beklenemezdi.

Bu gelişmeler de göstermektedir ki, sosyalist kamu çalışanları, "bürokratlar defolsun, sendikalar bizdir!" şiarıyla kitle mücadelesini daha da yükseltmeli ve sendikalarda taban inisiyatifi kurmalıdırlar.

Sendikalar bizdir, bürokratlar defolsun!

Kahrolsun reformizm, yaşasın sınıf sendikacılığı!

Ya Organize Vanler-Saf işçileriyle dönüşecek, ya da Vanler-Saf işçileri Organize Cehenneminde herşeye sil baştan başlayacak

Çiğli Organize'de Tekstil, Plastik, Gıda, Metal vb. temel sektörlerde çalışan yaklaşık 35 bini aşkın işçi ordusuyuz. Sömürü had safhada. Sektörel farklılıklar olsa da hergün aynı sorunları yaşıyoruz. Yıllık izin, ikramiye, erzak vb. gibi sınırlı olan sosyal haklarımız da giderek gasp edilmekte. Bizleri daha kötü koşullarda yaşamaya mecbur ediyorlar. Hergün artırdıkları enflasyon karşısında verdikleri komik ücretlerimiz erimekte, krizlerinin faturasını bize ödetmekte. Nasıl mı? Bir taraftan enflasyon, bir taraftan kriz var diye ücretlerimizi geç öderler, iş yok derler, işçi fazlalığı var derler ve toplu bir şekilde kapı önüne koyarlar. Nasıl olsa işsiz çok. Fabrikaların önlerine bir bez astılar mı, 3 kişi atarlarsa ertesi gün 5 kişi başvurur, 5 kişiyi atarlarsa ertesi gün de 8 kişi başvurur ve bu böyle sürer. Yerimize aldıkları işçileri de daha kötü koşullarda çalışmaya zorlarlar. Çalışmazsan işte kapı derler ve bu böyle sürer.

İşte bütün bu saldırılarla birimizi veya bir fabrikayı değil, organize genelini hedefler. Çünkü onlar örgütlüdür ve sınıfsal çıkarlarını düşünürler.

Dikkan Metal fabrikasından sonra Vanler-Saf Plastik (hayata geçerse)

olacak. Dikkan örgütlendiği zaman pek kimse tarafından duyulmamıştı. Ama şimdi Saf Plastik işçilerinin örgütlenme mücadelesi nerdeyse organizedeki bütün işçilerin dilinde, onlara heyecan veriyor. Ve Saf Plastik'te olası bir hareketlilik ve sendikayı kazanma, diğer işçi kardeşlerimizi de harekete geçirecektir. Ama olası bir başarısızlık aynı zamanda bütün organizeye yansıyor ve buna girilen işçilerde de bir güvensizliğe ve yılgınlığa malolacaktır.

Metal işçileri kardeşlerimizin yaktığı mücadele ateşini körükleyerek açtıkları yoldan yürüelim. Mafyacı çeteci Türk Metal'in MESS'le imzaladığı ihanet sözleşmesine karşı metal işçilerinin öfke patlaması milyonlarca insanın gözü önünde üretimden gelen güç kullanıldığında nelerin olabileceğini gösterdi. Burda da sendika bürokratlarının gerçek yüzünü herkes gördü. Türk Metal'den istifa edip, Birleşik Metal'e giden işçiler de aynı ihanetle karşılaştılar. Birleşik Metal de aynı sözleşmeye imza attı.

Mücadele açısından bir başka örnek de şu an kapatılmak istenen Seka kağıt fabrikası işçilerinin verdikleri mücadeledir. Seka işçisi kapatılacağı kararını duyar duymaz üretimden gelen gücünü

kullanarak ve sendikanın üstünde bir basınç oluşturarak üretimi durdurdu ve %100'lük bir katılım ve kararlılıkla eyleme çıktı. Seka işçilerinin öne çıkarttığı sloganlardan bazıları "Onurun için ayağa kalk!", "Bugün Seka yarın tüm ülke!", "Hükümet istifa!", "İşçiler elele genel greve!", "Seka'yı kapatmaya yürek ister!" vb. oldu.

Vanler -Saf plastik işçisi Seka ve Metal işçileri kardeşlerimizin açtığı yoldan ilerleyerek sendika bürokratlarını aşarak ve üstlerinde basınç yaparak sınıfa karşı sınıf perspektifiyle, fabrikada varolan öncü-bilinçli-devrimci işçilere güvenip kurulacak öncü komite önderliğinde mücadele ederek bir sonuca varabiliriz. Yukarıda belirttiğim gibi olası bir yenilgi hepimizin kaderini belirleyip bütün organizeye yansıtacaktır.

Ne sendika bürokratlarının sultasına boyun eymek zorundayız, ne de sendikasızlık batağına saplanmak

**Güç bizdedir. Güç
örgütlü işçi sınıfının
mücadele gücüdür
Kahrolsun ücretli kölelik
düzeni!
İşçilerin birliği sermayeyi
yenecek!**

**Çiğli Organize'den bir
plastik işçisi**

Tabaksan'da direniş

Tuzla Organize Deri Sanayii yeniden hareketlendi. Hemen hemen direnişsiz günün geçmediği deri sanayiinde patronlar kriz bahanesiyle işten atmalara hız veriyor. Bunun yeni örneği Tabaksan deri. Patron işlerin olmadığı gerekçesiyle 38 kişiyi işten çıkaracağını bildirince, işyeri temsilcisi ve işçiler bunun toplu işten atma olduğunu söyleyerek salı gününden itibaren direnişe geçtiler. İşçilerin tek sorunu bu da değil. Sendikalaşma 2.5 sene öncesinden başlamış. Patron, çalışmadıkları halde çoğu akrabasını çalışıyor göstererek (gerçekte 50'si sendikalı 12'si sendikasız toplam 62 kişi çalışıyor) işyerinde çoğunluğu ele geçiriyor. İşçiler bunun üzerine mahkeme açıyorlar fakat kazanılamıyor. Sendika bu işyerinde

resmen değil ama fiili olarak çalışıyor

Salı günü kurulan direniş çadırı, çarşamba akşamı saat 10.30'da jandarmalar tarafından yıkıldı ve işçilere joplarla saldırıldı. Toplam 4 işçi yaralandı. Birisinin ayağı kırıldı, bir diğerinin kafası. Patron saldırı öncesinde işçilere tehditler savuruyor; "Benim Genelkurmay'da akrabalarım var, görün sizin bacaklarınızı nasıl kırđırıyorum" diye. Saldırının olduğu gün orayı bir albayın ziyaret etmesi söylediklerinin boş olmadığını, işçilere saldıran jandarmanın kime hizmet ettiğini gözler önüne seriyor.

08/10/1998 Perşembe günü saat 11.00'de jandarma yeniden saldırmayı denedi fakat bunda başarısız oldu. Aynı gün saldırıyı

kınamak ve işçilere sahip çıkıldığını göstermek için basın açıklaması yapıldı. Saat 12.00'de işyeri önünde toplanmaya başlayan işçileri sindirmek için düzenin kolluk kuvvetleri de oradaydılar. 12.30'a doğru iyice kalabalıklaşan deri işçilerinin sayısı 2500 kişiyi buldu. Eylemde; "Serbest bölge sendikasıylaştırmadır, sömürüdür, soygundur izin vermeyeceğiz!", "Birlik mücadele zafer!", "Yaşasın Tuzla direnişimiz!" pankartları taşındı. Basın açıklamasında; "Deri işverenleri KRİZ bahanesiyle işçi çıkarmalarına hız verdiler. İki gün önce TABAKSAN işvereni de 50 üyemizin işine son verdi... Üretimden, verimden, iş barışından söz eden işverenlerin gerçek yüzleri ortaya çıktı. Sadece menfaatlerini ve paralarını düşünen işverenleri bir

kere daha kınıyoruz." dendi

Sendika yöneticilerinden Cemal Taşkın ve Musa Selvi yaptıkları konuşmalarda; "bu direnişin yalnızca Tabaksan işçisinin sorunu olmadığı, bütün deri işçilerinin sorunu olduğunu ve çadıra ikinci bir saldırı olursa bütün işyerlerinde iş durdurmaya gidileceğini" söylediler. Konuşmaların ardından traktör durağına kadar yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında jandarma assubayı, Cemal Taşkın'ın konuşmasını çok "beğenmiş" olmalı ki, gözaltına almaya çalıştı, fakat umduğunu bulamadı. Eylemde; "Sendika yoksa, üretim de yok!", "Tuzla işçisi direnişin simgesi!", "İşçiler kardeş, Kamil (Patron) kalles!", "İşçilerin katili patron ağa devleti!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" gibi sloganlar atıldı.

Metro direnişinde gözaltı

Kozyatağı'nda kurulu Metro Gross Market'de direniş tüm kararlılığı ile sürerken işveren temsilcileri de sendikal örgütlülüğü dağıtmak için ellerinden geleni ardına koymuyorlar.

Sudan gerekçelerle işyerindeki öncü, sınıf bilinçli işçileri işten atan müdür Ali Koraman Ataman sendikayı bitirmek ve Türk Metal benzeri ve Tez Koop-İş'de zimmetine para geçirdiği için işyerinde Metro-Sen'i işyerinde örgütleyebilmek için sendikalı işçileri tek tek odasına çağırıp tehdit veya ödülle satın alarak (şef yapmak, part-timedan, full-time çalışmaya geçirmek gibi) sendikadan istifa etmelerini istiyor.

Bu tehditler üzerine Koraman ile görüşmek isteyen işyeri temsilcileri ve sendika yöneticilerinin üzerine yaltakıcı işçileri ve özel güvenlik elemanlarını

göndererek tartaklıyor ve polis çağırıp gözaltına aldıyor. 12 Ekim Salı günü gözaltına alınana Tez Koop-İş 4 Nolu Şube yöneticisi Hüseyin Özden, Genel Merkez Eğitim Sekreteri Cengiz Armeşen, Genel Sekreter Faruk Üstün, İşyeri temsilcileri Yaşar Karadağ ve Recep Yıldırım çıkarıldıkları savcılıktan tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılıyorlar.

Saldırganlığına bir de yasatanımazlık ekleyen işveren, işyeri temsilcilerini süresiz ücretsiz izne göndererek ve özel güvenlik elemanları aracılığı ile sendikacıların hiçbirisini işyerine aldırtmıyor.

İşverenin amacının bu işletmede Tez Koop-İş'i bitirmek olduğunu söyleyen sendika yönetimi "Bütün hukuki yolları deneyerek bu sorunu çözmeye, direniş kazanımla bitirmeye çalışıyor."

Limter-İş tersanelerdeki kötü koşullara karşı basın açıklaması yaptı

Özel tersanelerde örgütlenen DİSK Limter-İş Sendikası 14 Ekim öğle tatilinde Tuzla Aydıntepe'de bulunan Çelik Trans önünde basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasına dayanışma için Tümka (Tüm Kağıt İşçileri Sendikası) Genel Başkanı Selahattin Atay, Dev-Sağlık Sen'den Ferda Koç, Basın-İş'den Kamil Kartal katıldı.

Basın açıklamasını yüz civarında tershane işçisine Limter-İş Genel Başkanı Kazım Bakış okudu.

"İnadına sendika, inadına DİSK!", "Yaşasın Limter-İş, yaşasın DİSK!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sigorta-sendika hakkımız, söke söke alırız!", "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganlarının atıldığı basın açıklamasında: "Bir tarafta bakanlık kampanyalar düzenler, işçiyi sigortalı olmaya, işvereni sigortalı çalıştırmaya çağırır, diğer taraftan bu zulüm bölgesinde yaşananlara göz yumulur... Tuzla emekçisi yıllardır üstünde estirilen terörle eziliyor. Çok şey değil insan gibi çalışmak, insan gibi yaşamak istiyor... Biz Tuzla'da hukukun dışındayız, anayasanın dışındayız, yasaların, yönetmeliklerin dışındayız... SEKA işçisini, onurunu korumayı bilen metal işçisini selamlıyoruz... Bakanlığın başlattığı kampanyayı sermayenin saldırılarını püskürtmek için kullanabilmeliyiz." denilen basın açıklamasında işçiler sigortalı çalışmaya, sendikalı olmaya çağırıldı.

Basın-İş'ten Kamil Kartal da yaptığı konuşmada: "Burda yaşanan sorunlar sadece sizin değil Türkiye işçi sınıfının sorunlarıdır. Hakların alınması tek tek olmuyor. Yapılan zulme karşı tepkiler çoğalıyor. Kağıt, metal işçilerinin, tersane işçilerinin mücadelesi var. İşçi sınıfının mücadelesi yeni bir filiz veriyor. Başarının tek yolu birlikte mücadele etmekten geçiyor. Başkanlar kurulunda aldığımız kararla koordineli birlikte mücadele edeceğiz" dedi.

Eylemde DİSK'in "sigortalı, sendikalı çalış" broşürü dağıtıldı.

Kombassan'ın sendikasızsızlaştırma saldırılarına rağmen Petlas işçisinin mücadelesi sürüyor, sürecek!

Kurulduğu ve üretime geçtiği günden bu yana her zaman devlet tarafından zarar ettiği söylenen PETLAS sonunda islami sermayenin temsilcisi Kombassan'a 4.5 trilyona peşkeş çekildi. Uluslararası özelleştirmenin ülkemizdeki yansıması olan bu kamu kuruluşunun özelleştirilmesi sonucu da, baştan beri söylenen "işten atılma, sendikasızlık, esnek üretim, taşeronlaştırma, sigortasızlaştırma" iddialarının tamamen doğrulanması olmuştur. İslami sermayenin büyük temsilcilerinden biri olan Kombassan'ın işçilere yönelik haksız uygulamaları, (ihbar ve kıdem tazminatlarının hiç ödenmemesi, işçileri sendikasızsızlaştırma yönündeki taşeronlaştırma çalışmaları vb.) elbette PETLAS işçisinin bilinç duvarına çarpacaktır.

Petlas'taki son gelişmeler üzerine Petrol-İş Kırşehir İl Temsilcisi ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

K.B: PETLAS'ın islami sermayenin önde gelen kuruluşlarından Kombassan'a arsa fiyatına peşkeş çekilmesi sonrasında neler yaşandı?

Temsilci: Bildiğiniz gibi Kombassan PETLAS'ı 35,5 milyon dolara satın aldı. 2600 dönümlük PETLAS arazisinin 1600 dönümüne sahip olan Kombassan 35,5 milyon doları 7 yıl vade ile ödeyecek. Petrol-İş olarak Petlas'ta 960 sendikalı işçimiz vardı. Kombassan fabrikayı aldıktan sonra 210 işçimizin çıkışını verdi. Kombassan'ın temsilcisi işçi çıkarmayı, özelleştirme idaresi ile yaptığı ana sözleşmeye bağlı kalarak yaptığını iddia ediyor. Biz de Kombassan'dan TİS anlaşmalarına bağlı kalınarak, işçilerimizin bir süre daha çalıştırılmasını istedik. Kombassan bu fırsatı statüsüz işçilere sağlamadı. 6 ay içerisinde 213 işçinin çıkışını verdi. Bunun yanı sıra 90 işçimiz de Kombassan'ın tutumundan dolayı, yani Kombassan, işçileri askeri disiplin, emir-sevk-idare içerisinde çalıştırma ve bir takım idari maddeler konusunda (ücretli-ücretsiz izinler) sorunlar çıkardı. 90 işçi arkadaşımız da bu stresli çalışma ortamına tahammül edemeyerek işten ayrılmışlardı. Geline yerde Kombassan idaresi de üretimden işçi açığının ortaya çıktığının farkına vardı. Bu açığı kapatmak için kendi şirketi olan Titiz AŞ'ye işçi almaya başladı. 35 tane sözde kadrolu işçi aldığı biliniyor. Fabrikada yine Kombassan'ın taşeron işçisi bulunmaktadır. Bu işçilerden dayanışma aidatı adı altında para alınmaktadır. Personel müdürü bu 35 işçiye; "siz sendikayla dayanışma aidatı ödeyeceksiniz" şeklinde konuşmuş. İşçilerden sendikayla dayanışma aidatı adı altında para alarak, işçilerin

sendikaya üyeliklerini engellemekte. (Asıl üyelik noter yoluyla olmaktadır.) Biz de sendika olarak 120 günlük sürece girdik. Şimdi yetki alma dönemindeyiz. Yetkiyi aldıktan sonra işverene 120 gün içerisinde toplu sözleşme için çağrı yapacağız. Bu konuda bir hafta içerisinde işveren temsilcisi PETLAS Genel Müdürü ile görüşme yapacağız. Yeni bir döneme girmiş bulunuyoruz. Türkiye'de kamu ve özel sektörlerin toplu sözleşmeleri yılbaşında olacak. Biz de işçilerimizi toplu sözleşmeye hazırlamaya çalışıyoruz. Yeniden bir toparlanma, örgütlenme, geçmişteki toplu sözleşme döneminde yaşanan olumsuzlukları düzeltmeyi düşünüyoruz. (İşçiler ikiye bölünmüştü.) Toplusözleşmeyi dışarıdan birtakım gerici politik güçler yönlendirmeye çalışmışlardı. Kombassan yönetimiyle uzlaşan politik güçler vardı. Yasal meşru hak olan grev hakkını tanımayarak, bizzat grevi kırarak, kendi taraftarlarına grev kırıncılığı yaptırarak bunda başarı sağlamışlardı.

K.B: PETLAS Genel Müdürü, PETLAS'ın kâra geçtiğini açıkladı. Bu kanuda neler söyleyeceksiniz?

Temsilci: PETLAS devletteyken yani kamu maliyken zarar etmiyordu. Devlet PETLAS'a sermaye arttırımı yapıyordu. Kâr-zarar bilançosu sıfır noktasındaydı. Yapılan sermaye arttırımını enflasyona karşı zarar şeklinde gösteriyorlardı. Diyelim ki 1 trilyon zarar oldu, bunu döviz ve enflasyon bazında düşündükleri için, devlet yöneticileri ve özelleştirme idaresi olaya böyle baktığı için, işletme zararı olarak görmektedirler. Yatırdığımız parayı geri alamamaktayız, diyorlardı. Şimdi PETLAS'ta, Kombassan 1 trilyonluk bir yatırım yapacak. Üretimi hızlandırmak için makineler ve gereken önlemlerin alınacağını söylediler. Devlet kendi fabrikasına, kendi işletmesine yatırım yapmaktan özellikle kaçınmıştır. Ki devletin atadığı yönetim bu doğrultuda rapor verdi.

Artı Kamu İktisadi Geliştirme Merkezi'nin (KİGEM) raporu da söz konusu. Bu raporu da bizzat devletin kendisi, Mümtaz Soysal ve ekibini göndererek rizibiletisini yaptırdı. Ne tür teknik, teknolojik yatırımlar yapılarak fabrika iyileştirilebilir diye. Bu rapora da devlet bağlı kalmadı ve 5 kere ihaleye açtı fabrikayı. 5 Defa da özel sektörün verdiği teklifler, arsa bedeli ya da daha azdı. Nitekim arsa betelinden az bir fiyatla bırakıldı, satılmış oldu. Şu anda PETLAS'ı devlet, yeniden satmış olsa 100 trilyondan fazla eder. Oysa ki 35,5 milyon dolara (4,5 trilyon) satıldı.

yıl vade ile sattı.

K.B: Üretimde %25'ten %56'lara çıktığını ilan eden PETLAS Genel Müdürü'nün söyledikleri doğru mudur?

Temsilci: Evet, doğru. Üretim artışı söz konusu. Satandartı yani aylık periyotlu üretim satandartını yakalamış oldular. Her ay net 2500 lastik üretilmekte. PETLAS kamu maliyken, kimi zaman hammadde yokluğundan, kimi zaman para yokluğundan üretim yapılamadı. Bunun tek sorumlusu da devlettir. Şu anda ise Kombassan'ın hammadde sıkıntısı, para sıkıntısı, üretim sıkıntısı diye birşey söz konusu değil. Sermayesini sürekli buraya akıtıyor. Kombassan yönetimi 24 tane fabrikamız var, evlerimiz de fabrikamız da PETLAS diyerek bütün mal varlığını buraya aktarıyor. Kombassan'ın üyeleri ve hissedarları gelip fabrikayı gezdiler, incelediler. Üyeler PETLAS'ın büyük bir kuruluş olduğunu söylediler ve bu doğrultuda, sermaye akışı sağlıyorlar buraya. Doğal üretim merkezi oluşturacaklar. Elektrik üretmek için çalışmalar yapıyorlar. Yine fuil-oilli bir kazan dönüştürme yatırımları ile elektrik enerjisi üretmeleri söz konusu. Hammadde, sermaye sıkıntısı yok. Tabii ki 2500 lastik üretmek her ay mümkün. PETLAS devletin işletmesi iken aylık 300 lastik üretiliyordu. Bazen 1000-1500 lastik çıkardığı da oldu. Geçici olarak (6 ay kadar) bir süre 2500 lastik üretilirdi. Devletin üretim programında ve politikalarında istikrar yoktu. PETLAS %70 kapasite ile çalıştığı durumlarda aylık 2500 lastik üretebiliyor. Fabrika tam kapasiteyle çalıştırılırsa üretim daha da artabilir.

PETLAS kamudayken de, iyi bir organizasyon ve idareci ile bu işler başarılılabirdi. Özelleştirme tercihini devlet daha önceden koymuştu. Özelleştirme ideolojik bir tercih olarak topluma ve özel sektöre sunulmuştur zaten. Şu anda Kombassan reklam vermekte, reklam spotlarıyla, yayınlarıyla üretimdeki tıkanıklığı açmıştır. Devlet kendi kurumlarına lastik satmazken Kombassan şimdi devlet kuruluşlarına zirai donatım, Tarım Kredi ve Satış Kooperatiflerine, askeriye lastik satmakta. Devletin yapmadığı şeyi özel sektör yapmakta. Birçok devlet kuruluşuna özel sektör lastik satmakta, devlet tendi ürettiği lastikleri tüm devlet kurumlarına hiçbir zaman göndermedi. Fevkaledede lastik gönderebilirdi.

K.B: Kombassan'ın sendikayı tasfiye etmeye yönelik çalışmalar yaptığı doğru mudur?

Temsilci: Kapsam dışına işverenin çıktığı insanlara öncelikle sendikalı,

toplusözleşmeli ve örgütlü yapıyı istemeyen insanlardı. Petlas'ta toplam 15 kişi idi. Kombassan temsilcileri ile bu arkadaşlar görüşme yaparak bizzat Kombassan'ı işyerine çağıran ve fabrikayı almasını isteyen insanlardı. Kendileri örgütlülüğü bilmeyen, toplu sözleşmeli düzeni bilmeyen ve benimsemek istemeyen ve aynı zamanda olaylara gerici ideoloji penceresinden bakan insanlardı. Kendilerinin de dünya görüşlerinin farklı olmasından dolayı sendikayı içlerine sığdıramayan, hazmedemeyen, sözleşmeli düzeni sindiremeyen bu insanlar işverenle bütünleşmişlerdir, kapsam dışına geçmişlerdir. İşveren de onlara kapsam dışında böyle bir kadroya istifa etmeyi uygun gördüğü için çağırıp, görüşüp anlaşmışlardır. Sınıfsal boyutuyla, sınıfın kendi çıkarları ve hakları doğrultusunda, kendi öz örgütlerine sahip çıkmalarını istiyoruz. Ama bu insanlar kendi öz örgütlerine, sendikalarına sahip çıkamayanlardır. Herkes sendikalı, toplu sözleşmeli bir sistem oturtmaya çalışırken bu insanlar ellerindeki sendikayı ve toplu sözleşmeyi kaybetmektedirler. Bu hiçbir zaman onlara kolaylığı getirmez, işgüvencesi getirmez. Süreci, işveren kendi lehine çevirdiği zaman, genç, dinamik, üretken, verimli insanları yakaladığı-bulduğu zaman bu formenleri de kapının önüne koymayı çok iyi bilmektedir.

K.B: PETLAS'ta "esnek çalışma"ya yönelik Kombassan'ın çalışmaları var mı? Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Temsilci: Dünyada ve Türkiye'de özel sektörün asıl hedefi esnek çalışmayı yaygınlaştırmak. Yani çeşitli bölümlerde, çeşitli şekillerde günteme gelir, getirilir ve dayatılır. Daha önceki toplu sözleşme görüşmemizde de yine gündeme getirdiler ama asgari 8 saatlik günlük çalışma süreleri dediğimizden uzaklaşarak part-time, esnek çalışmanın bir biçimidir. Kaç saat çalıştı, 4 saat çalıştı, hammadde yoksa(!) 4 saat çalıştırırım, ama hammadde olduğu zaman da haftalık veya günlük çalışma süresini doldurtmak gibi bir uygulama dayatıyor. Biz ise bunun karşısındayız.

Sendikalı olmanın, toplu sözleşmeli olmanın mantıklılığı burada yatıyor. Sendikadan uzaklaşan arkadaşlarımız, fabrikaya gece gelip çalışıyorlar, gündüz gelip çalışıyorlar. Veyahut işverenin iki dudağı arasında, herşeyi istediği zaman getiriyor, istediği zaman götürüyor, karşılığında hiçbir şey almıyorlar. Sendika olarak üretim alanlarında böyle bir çalışma düzenine tümünden karşıyız. Teşekkürler...

TC-İsrail-ABD saldırgan ittifakı

Savaş kışkırt devrimci s

Türkiye işçi sınıfı, emekçileri, ezilenleri ve Kürt ulusunun sömürü, baskı ve zorbalıktan gerçek kurtuluşu demek olan bir

Türkiye proleter-sosyalist devrimi, kuşkusuz ki bölgesinde emperyalist ve burjuva gericilikle hesaplaşmak durumunda kalacaktır.

Bu hesaplaşmayı ciddiye almayan, buna göre konumlanmayan bir muzaffer Türkiye devrimi düşüncesi gerçekte boş bir hayaldir. TC-İsrail-ABD gerici ittifakı esasta Ortadoğu'da devrimci süreçlere karşı oluşturulan karşı-devrimci bir cephe.

Devrimci proletaryanın kurtuluşu biçimde ulusal, özünde ise enternasyonaldir. Gerici Arap rejimleri

değil, ama kardeş Arap, Kafkas ve Balkan işçi sınıfları ve emekçileri ve dünya proletaryası Türkiye proletaryasının sosyal kurtuluş savaşının doğrudan müttefiki, kopmaz bir parçasıdır.

Bu halklarla derin tarihi-kültürel bağlarımızı bugün Türk burjuvazisi gerici yayılmacı emelleri için, emperyalizme taşeronluk için kullanmaya çalışıyor. Türkiye proletaryası bu aynı tarihi ve kültürel mirası sosyalist cumhuriyetler birliğine harç yapmayı başarmak sorumluluğu ile yüzyüzedir.

Suriye'ye yönelik savaş histerisi gündemleşmiş durumda. Geçtiğimiz haftalarda devletin genelkurmay başkanından cumhurbaşkanına, başbakanından bakanına kadar hemen tüm yetkilileri ardarda Suriye ile savaşa girmenin an meselesi olduğunu açıkladılar. Burjuva medya ise savaş çığırkanlığında sınır tanımıyor.

Olası bir savaşa gerekçe gösterilen ve güncel olarak öne çıkan neden Kürt özgürlük mücadelesinin, somutta PKK'nin Suriye'den aldığı destek ve Abdullah Öcalan'ın Suriye'de kalmasıdır.

Kürdistan Türkiye, İran, Irak ve Suriye tarafından paylaşılmış ve sömürgeleştirilmiş bir ülkedir. Kendi kaderini tayin ve ayrı devlet kurma hakkı ezilen kardeş Kürt ulusunun en meşru ve demokratik bir hakkıdır. Kürt ulusu yıllardır PKK önderliğinde bu en temel ulusal hakkı için özgürlük mücadelesi yürütmektedir. Sömürgeleştirilmiş ve asimilasyonu için her şey yapılmış olan Kürt halkının sömürgecilğe karşı biriken öfkesi ve mücadele azmi bizzat PKK tarafından açığa çıkartılmıştır. Yükseltelen ulusal kurtuluş savaşı sömürgeci sermaye diktatörlüğünü daha da azgınlaştırmıştır. Kirli ve kuralsız bir imha savaşı inanılmaz bir vahşetle sürdürülmektedir.

'90'lı yılların başlarından itibaren PKK, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinden hakettiği desteği alamaması nedeniyle de, düzen içi burjuva çözüm demek olan "siyasi çözüm" çizgisine kaymış bulunmaktadır. Ama bu durum Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının onun en doğal ve en meşru hakkı olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

İşte sömürgeci sermaye diktatörlüğü, PKK şahsında Kürt ulusunun bu özgürlük mücadelesini boğmak için şimdi Suriye ile savaşı göze aldığını ilan ediyor. Suriye'nin PKK'ye verdiği destek yeni olmadığına göre, krizin neden şimdi gündemleştiği sorulmaktadır. Bu sorunun yanıtı TC ile İsrail arasındaki

ilişkilerin son yıllardaki seyrinde ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin süreçleri ve emperyalizmin buna ilişkin planlarında gizlidir.

Türk burjuvazisi ABD emperyalizminin çıkarları ve taşeronluğu ekseninde İsrail ile girdiği ilişkilerin ardından şimdi kendini güvende hissetmekte, Suriye ile kontrollü bir savaş çerçevesinde bir maceraya girebileceğini düşünmektedir. Böyle çatışmaları, gücünü göstermek ve emperyalizmin çıkarlarına bekçilik ve taşeronluğun bazı meyvelarını toplamak açısından gerekli görmektedir. İsrail'le gerçekleştirdiği ittifakı Arap ülkelerinin tepki ve girişimlerine karşı bir garanti saymaktadır. Krizin İsrail ile sıklaşan üst düzey trafiğin (Mesut Yılmaz'ın son ziyareti) ardına gelmesi anlamlıdır.

Diğer taraftan, Türk sömürgeciliği Kürt ulusal mücadelesini bir türlü asgari düzeyde de olsa ezerek, bunu siyasal-kültürel "çözüm"le birleştirememenin sıkıntısını yaşamaktadır. Kürt sorununun PKK'nin girişimleri ile (İtalya'daki son Sürgünde Kürt Parlemtosu toplantısı gibi) giderek daha fazla uluslararasılaşması Türk sömürgeciliğini fazlasıyla rahatsız etmektedir. Kuzey Irak'taki Amerikan barışı, federatif kukla Kürt devleti adımı onu rahatsız eden bir başka sorundur. Sömürgeci diktatörlük bu gelişmeler karşısındaki rahatsızlığı zaten gizlemiyor. Gelişmeler burjuvaziye PKK'yi istediği gibi ezip, kolunu kanadını kırmadan bir emperyalist "siyasi çözüm"ün gündemleşebileceğini, zaman ve manevra alanının giderek daraldığını gösteriyor. Suriye'ye dönük savaş histerisi işte bu koşullarda, Kürt ulusal savaşını zayıflatıp güçten düşürmenin aracı olarak ortaya çıkıyor. Türk sömürgeciliği aynı zamanda farklı emperyalist odaklara kendisinin hazır olmadığı bir "Kürt çözümü" için neleri göze alabileceğini de göstermiş oluyor. PKK'nin zayıflatılıp sıkıştırılması ve Suriye'nin belli açılardan zorlanması ABD emperyalizminin çıkarlarına uygun olduğu için, bu çıkış onun çizgisi ile de ters düşmüyor. Güncel savaş histerisinin ardında ağırlıklı olarak bu gerçekler duruyor.

un ilk meyvesi: Suriye krizi

gericiliğine karşı devrimci sınıf çizgisi

Suriye'ye karşı gündeme gelen düşmanca girişimler ve savaş kışkırtıcılığı ne sadece Kürt sorunu ile sınırlı ve geçici bir özellik taşımaktadır, ne de düşmanlık Suriye'ye yönelik olmakla sınırlıdır. Arap halkları, başlarındaki gerici burjuva-feodal rejimlere karşı Türkiye'nin Suriye'ye karşı saldırgan tutumunun anlamını tespit etmekte zorlanmamıştır. Arap ülkeleri istisnasız, Türkiye'ye, emperyalist-siyonist çıkarların Ortadoğu'daki bu ileri karakoluna karşı tavır almakta tereddüt etmemiştir. Demek oluyor ki, Suriye krizi bir savaş çıkmadan sona erse bile, Türk burjuvazisinin ABD emperyalizminin uşaklığında İsrail ile girdiği ortaklık öncelikle Ortadoğu'da, ama giderek Kafkaslar ve Balkanlar'da Türkiye'yi gerici, maceracı savaşların ve yıkımların içine çekecektir. Bundan zerrece kuşku duyulmamalıdır. Türk tekelci burjuvazisi işçi sınıfı ve emekçilere karşı savaşında kendi iç çözümsüz sorunlarına çare olarak dış maceraları, emperyalizme uşaklık politikalarını görmektedir. Bunun burjuvazinin sorunlarına çözüm mü, yoksa çözümsüz sorunlarına yanıt olarak devrim mi üreteceğini Türkiye işçi sınıfının ortaya koyacağı mücadele kapasitesi belirleyecektir.

Herşeyden önce, Suriye'nin PKK'ye verdiği destekten bağımsız olarak, kendi kaderini tayin hakkı Kürt ulusunun tartışmasız en doğal ve en meşru hakkıdır. Tam da bu nedenle, Türk sömürgeciliğinin Kürt halkına karşı yürüttüğü imha savaşı gibi Suriye'ye dönük savaş girişimi de haksız ve gericidir.

Kuşkusuz ki Hafız Esad şahsındaki Baas rejimi gerici bir burjuva diktatörlüğüdür. Suriye halkı üzerinde hüküm süren sömürü ve baskının sorumlusudur. Dahası bu gerici ve pragmatist Suriye rejimi kendi çıkarları için devrimci örgütlere kucak açmakta, ama çıkarları gerektirdiği anda karşı-devrimci tutumlar almakta, devrimcileri katletmekte, emperyalizmle her türlü işbirliğine girişmekte zerrece tereddüt etmemektedir. Suriye gericiliğinin geçmişteki ve '91 Körfez Savaşı'ndaki tutumları bunu çarpıcı örnekleridir. '70'lerde Lübnan'da Filistin halkına karşı Tel Zaatar katliamını gerçekleştiren bu rejim '91 Körfez Savaşı'nda da emperyalizme doğrudan askeri destek vermekten çekinmemiştir.

Bunlar açık gerçeklerdir. Ancak Türkiye egemenleri de hangi hakla ve hangi yüzle Suriye Hafız Esad rejiminin diktatörlüğünden ve komşuluğa yakışmayan tutumlarından sözdebilmektedirler. Sömürü ve faşist zorbalık, sömürgeci kölelik altında işçileri, emekçileri ve Kürt halkını inleyen bizzat kendileri değil midir? Bu yetmezmiş gibi, ABD emperyalizminin taşeronu olarak efendisinin yağmasından kapacağı birkaç yağlı kemik için Azerbaycan'dan Çin Uyguru'na, Bulgaristan'dan Kosova'ya ve Arnavutluk'a kadar darbeler, provokasyonlar ve tezgahlarla kardeş ülke emekçi halklarının cellatlığına soyunan bu aynı sömürgeci sermaye diktatörlüğü değil midir? Arap halklarına karşı emperyalizme-siyonizme uşaklık çizgisinde düşmanca tutumlar içinde olan Türkiye burjuvazisinin Suriye gericiliğine yönelttiği suçlamalar ikiyüzlü iğrenç bir tutumun ifadesidir yalnızca.

Kürt halkı on yıllardır ulusal haklarını kazanmak için giriştiği mücadelelerde inanılmaz acılara ve katliamlara katlanmak zorunda kaldı. Burjuva-feodal önderliklerin elinde ödediği onca

bağımsızlığını kazanabilmiş değil. Kürtlerin kanı ve gözyaşı üzerine politika yapan emperyalizmin uşağı bu önderlikler, Barzani ve Talabani, şimdilerde yeniden Amerikan barışıyla Kuzey Irak'ta bir federasyon peşindeler. PKK bu ihanet çizgisine karşı devrimci bir ulusal hareket olarak ortaya çıktı. Türkiye Kürdistan'ındaki uyanışta tarihi ve belirleyici bir rol oynadı. Ne var ki, gelinen yerde girdiği burjuva "siyasi çözüm" çizgisinin de bir sonucu olarak emperyalizm ve Türk gericiliği tarafından boğulmak ve terbiye edilerek "Filistin barışı" türü bir çizgiye mahkum edilmek isteniyor.

Kürtlerin 20. yüzyıl tarihi, emperyalizm çağında ulusal sorunun kalıcı çözümünün proleter devrimlere bağlandığı temel marksist-leninist tespitinin bir doğrulanmasıdır. Kürt emekçileri, bölgenin gerici burjuva diktatörlüklerinin ve emperyalizmin kendilerine dost olamayacağını; gerçek bir kurtuluşun, kaderlerini Türkiye ve Arap işçi sınıfı ve emekçi halklarının mücadelesine sıkı sıkıya bağlamaktan geçtiğini anlamak zorundadır. Bağımsız-birleşik Kürdistan özlemi, emperyalizm çağında kendine yaşam hakkını ancak Ortadoğu sosyalist cumhuriyetler birliğinin yolunu açacak bir proleter-sosyalist Türkiye devriminde bulabilir.

Emperyalizm-kapitalizmin yol açtığı gerici-haksız savaşlara ancak iç-savaşlarla, sosyal devrimlerle son verilebilir!

Suriye'ye karşı kışkırtılan savaş histerisinin nedenleri hiç de yalnızca Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine karşı sömürgeci tahammülsüzlükle sınırlı değildir. Bu öne çıkan güncel bir nedendir. Ama Türk devletinin komşu halklara karşı düşmanlığı çok daha temelli nedenlere dayalıdır.

"Emperyalizme bağımlılık ile tekelci burjuvazinin bu temel üzerinde yükselen gerici sınıf egemenliği Türkiye'nin izlediği geleneksel dış politikanın genel tarihsel ve sosyo-ekonomik temelini oluşturmaktadır. Bu politikayı emperyalist sistemin genel çıkarları, ABD

emperyalizminin temel ve dönemsel çıkarları ve ancak bu genel çerçevede ve onunla uyum içinde Türk burjuvazisinin kendine özgü çıkarları belirlemektedir.” (3. Genel Konferans/ Değerlendirme ve Kararlar, s.56)

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çökmesinin ortaya çıkardığı yeni durum; Türkiye kapitalizminin ulaştığı sermaye birikimi düzeyindeki yayılmacı heves ve özlemler; iç sınıf mücadelelerinde sıkışmışlığı dışa dönük saldırgan girişimlerle ve bu çerçevede yaratılan hayallerle aşma arzusu, tüm bunlar Türk burjuvazisini '90'lı yıllarda dış politikada daha “aktif”, demek oluyor ki, emekçi halklara karşı daha saldırgan ve emperyalizme daha uşakça bir hizmet ve taşeronluk çizgisine yöneltmiştir. Kafkaslar'da ve Balkanlar'da tarihi-kültürel bağları aracılığıyla ABD emperyalizmine uşaklık ve taşeronluk bu yeni dış politikanın görece yeni alanlarını işaretlemektedir. Bosna'da, Makedonya'da, Arnavutluk'ta, Kosova'da Türk dış siyaseti ABD emperyalizminin dümen suyunda ve hizmetindedir. Türk burjuvazisi bunlarla yetinmemekte, kendi ülkesinde 20-25 milyonluk Kürt ulusunu kirli bir imha savaşına tabi tutarken Bulgaristan ve Yunanistan'daki Türk azınlıklar üzerinden utanmaz, ikiye bölünmüş bir politika izlemekte, komşu ülkelerde sürekli aktif bir kışkırtıcılık yapmaktadır.

Ortadoğu ise yeni “aktif dış politika”nın en geniş kapsamıyla uygulama alanıdır. Bölgenin emperyalist çıkar ve rekabet açısından taşıdığı özel önem bunu koşullamaktadır. Emperyalizmin gerçekleştirdiği “Filistin barışı”nın İsrail'in varlığı açısından yarattığı meşrulaştırıcı ortam ve Türk burjuvazisinin Kürt sorunundaki sıkışmışlığı, onu Ortadoğu'da önemli yeni adımlar atma noktasına getirmiştir. Ortadoğu'da ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin temel çıkarları ekseninde oluşturulan TC-İsrail ittifakı bir bütün olarak bölgedeki anti-emperyalist ve devrimci dinamiklere karşı konumlanmıştır. Bu Arap halklarına ve Kürt özgürlüğüne karşı olduğu kadar Türkiye proleter devrimine yönelik karşı-devrimci bir ittifak demektir.

Bu nedenle Suriye'ye karşı gündeme gelen düşmanca girişimler ve savaş kışkırtıcılığı ne sadece Kürt sorunu ile sınırlı ve geçici bir özellik taşımaktadır, ne de düşmanlık Suriye'ye yönelik olmakla sınırlıdır. Arap halkları, başlarındaki gerici burjuva-feodal rejimlere karşın Türkiye'nin Suriye'ye karşı saldırgan tutumunun anlamını tespit etmekte zorlanmamıştır. Arap ülkeleri istisnasız, Türkiye'ye, emperyalist-siyonist çıkarların

Devrimci proletaryanın gerici-haksız savaşlar karşısındaki şaşmaz tutumu savaşı iç-savaşa çevirme, gerici haksız savaşlara proleter devrimle son verme tutumudur.

İşçi sınıfı ve emekçiler Türk burjuvazisinin sınıf iktidarını yıkmadan emperyalist-kapitalist zinciri

Türkiye halkasından yarıp dışına çıkmadan,

proletaryanın sınıf iktidarını kurmadan kalıcı bir barış umamaz.

Bu koşullarda barış, ancak yeni savaş ve maceralar için geçici bir soluklanma olabilir. Bugün Suriye ile gündeme gelen savaş olasılığı yarın su veya bu komşu halklara karşı gündemleyecektir.

Bütün komsularımızın bize düşman söylemi bu gerçekliğin dışı vuruşudur. Gerçekte gerici burjuva devletler çeşitli emperyalist

çıkarların güdümünde halkları birbirine kırdırmaktadır.

Sömürgeci sermaye devletinin ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin taşeronluğunda gerici yayılmacı dış politikasını gözönünde bulunduran devrimci proletarya ister Suriye ile isterse

başka bir komşu halkla gündeme gelecek savasta güncel gerekçelere bakmaksızın “kendi” burjuvazisinin yenilgisini yeğ tutar, devrimci bozguncu bir faaliyet ve mücadele yürütür.

Ortadoğu'daki bu ileri karakoluna karşı tavır almakta tereddüt etmemiştir.

Demek oluyor ki, Suriye krizi bir savaş çıkmadan sona erse bile, Türk burjuvazisinin ABD emperyalizminin uşaklığında İsrail ile girdiği ortaklık öncelikle Ortadoğu'da, ama giderek Kafkaslar ve Balkanlar'da Türkiye'yi gerici, maceracı savaşların ve yıkımların içine çekecektir. Bundan zerrece kuşku duyulmamalıdır. Türk tekeli burjuvazisi işçi sınıfı ve emekçilere karşı savaşında kendi iç çözümsüz sorunlarına çare olarak dış maceraları, emperyalizme uşaklık politikalarını görmektedir. Bunun burjuvazinin sorunlarına çözüm mü, yoksa çözümsüz sorunlarına yanıt olarak devrim mi üreteceğini Türkiye işçi sınıfının ortaya koyacağı mücadele kapasitesi belirleyecektir.

Dünya ölçeğinde günden güne derinleşen mali ve iktisadi buhran, şimdiden su yüzüne vuran emperyalistler arası çıkar ve çatışmaları şüphesiz alevlendirecektir. Bu rekabet ve çatışmalar muhtemelen öncelikle bölgesel çatışmalar şeklinde kendini dışa vuracaktır. Türkiye'nin göbeğinde bulunduğu Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya üçgeni böyle çatışmaların şimdiden varolduğu ve boyutlanacağı öncelikli bir siyasal coğrafyadır. Bu durum, Türkiye proletaryasının karşı karşıya bulunduğu tehlike ve imkanların, görev ve sorumlulukların çapına işaret etmektedir. Türkiye halklarının içine çekileceği olası gerici-haksız savaşlar sanıldığından yakın bir tehliktir.

Devrimci proletaryanın gerici-haksız savaşlar karşısındaki şaşmaz tutumu savaşı iç-savaşa çevirme, gerici haksız savaşlara proleter devrimle son verme tutumudur. İşçi sınıfı ve emekçiler Türk burjuvazisinin sınıf iktidarını yıkmadan emperyalist-kapitalist zinciri Türkiye halkasından yarıp dışına çıkmadan, proletaryanın sınıf iktidarını kurmadan kalıcı bir

barış umamaz. Bu koşullarda barış, ancak yeni savaş ve maceralar için geçici bir soluklanma olabilir. Bugün Suriye ile gündeme gelen savaş olasılığı yarın şu veya bu komşu halklara karşı gündemleyecektir. Bütün komsularımızın bize düşman söylemi bu gerçekliğin dışı vuruşudur. Gerçekte gerici burjuva devletler çeşitli emperyalist çıkarların güdümünde halkları birbirine kırdırmaktadır. Sömürgeci sermaye devletinin ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin taşeronluğunda gerici yayılmacı dış politikasını gözönünde bulunduran devrimci proletarya ister Suriye ile isterse başka bir komşu halkla gündeme gelecek savaşta güncel gerekçelere bakmaksızın “kendi” burjuvazisinin yenilgisini yeğ tutar, devrimci bozguncu bir faaliyet ve mücadele yürütür. Kapitalizm varoldukça savaşların kalıcı olarak son bulmayacağı gerçeği, aynı zamanda her savaşın

burjuvazinin sınıf iktidarının yıkılması için bir imkan olduğunu anlatır. Gerici-haksız savaşlara son vermek “savaşa hayır” vb. demekle değil, savaşın nedeni olan sermayenin sınıf iktidarına karşı devrimci mücadeleyi yükseltmekle mümkündür.

İşçi sınıfı ve emekçiler insanca yaşamak ve savaşlara son vermek için mücadeleyi yükseltmelidir!

Gerici-haksız her savaş gibi olası bir Suriye savaşı da eğer devrimci bir sınıf bakış açısından ve mücadelesinden hareketle karşılanmazsa, yaratacağı yıkım ve acıların yanısıra işçi sınıfının güncel mücadele ve çıkarlarına, örgütlülüğüne de ağır bir darbe olacaktır. '91 Körfez Savaşı hatırlansın. Türkiye burjuvazisi bu savaşa fiilen girmemiş olmasına karşın savaşın yarattığı ortamı işçi sınıfına yönelik kapsamlı bir saldırı için sonuna kadar kullandı. Önce savaş bahanesi ile grevler yasaklandı. Ardından savaşın yol açtığı ekonomik kriz gerekçe gösterilerek yaygın bir işçi kıyımı dalgası geldi. Yüzbinlerce işçi işten atıldı. Bu, işçi sınıfının '85'den '90'a yürüttüğü mücadeleler içinde oluşan sınırlı da olsa örgütlülüğüne, özgüvenine ve en önemlisi öncüsüne saldırıydı. İşçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin öne çıkardığı öncü işçi kuşağı böylelikle biçilmiş oldu. İşçi hareketi Körfez Savaşı vesilesi ile gerçekleşen bu saldırı dalgasını göğüsleyemediği için o günden bu yana sancılı ve durgun bir seyir izliyor. Sermaye cephesi buradan edindiği pervasızlıkla istikrar paketi üzerine istikrar paketi açıyor. Tensikatlar teşaronlaştırma, özelleştirme, sosyal hakların gaspı vb., o zamandan bu yana bütün hızıyla işliyor.

Körfez savaşı vesilesiyle burjuvazinin işçi

sınıfına ve emekçilere yönelttiği kapsamlı saldırının '85-91 döneminde elde edilen bazı ekonomik hakları tümünden sıfırladığı, işsizlik, sefalet ve açlığı yaygınlaştırdığı açıktır. İşçi sınıfı savaş silahını tersine, yani burjuvaziye çeviremediğinde, onun nasıl yıkıcı bir silah olduğunu Körfez Savaşı deneyiminden öğrenmelidir. Suriye'ye dönük savaş histerisine bu gözle bakabilmelidir. Sömürücüler savaşlara her zaman içerdeki sınıflar mücadelesini bastırmanın, geriletmenin bir olanağı olarak bakmışlardır. İçerde ezilenlerin mücadeleleriyle bunaldıklarında dış tehdit, dış düşman karşısında ulusal birlik çağrıları, bu yetmediğinde savaş maceraları gündeme gelmiştir. Yunanistan'la her vesileyle gündemleşen savaş olasılığı, karşılıklı tehdit ve açıklamalar Yunan ve Türk burjuvazilerinin her iki ülke işçi ve emekçilerini zehirlemelerinin, sınıf mücadelelerinden alıkoymalarının olağan araçları haline gelmiştir.

Ama devrimci proletarya çeşitli ülkelerdeki sınıf mücadeleleri tarihinden şu dersi de süzmüştür: Eğer devrimci görevler yerine getirilirse, burjuvazinin çıkardığı haksız-gerici savaşlar devrimci gelişmelerin, patlamaların, sosyal kurtuluşun da imkanı demektir. Bir dizi gerici savaşın iç-savaşa, sosyal devrimlere yolaçması, daha açık bir deyişle, gerici savaşlara proleter devrimlerle son verilmesi, sınıf mücadeleleri tarihinin temel bir karakteristiğidir. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nı Rusya'da iç savaşa çeviren ve proleter devrimler çağını açan 1917 Büyük Ekim Devrimi en bilinen örnektir. Ama bu tekil bir olgu değildir asla. Birinci ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşlarından sonra baştan başa bütün Avrupa ve ezilen halklar sosyal ve ulusal devrim çalkantılarıyla sarsılmıştır. 1919 Macar ve Alman Devrimleri, İkinci Emperyalist Savaş sonrası Doğu Avrupa Halk Devrimleri, Yunan İç Savaşı, Fransa'daki Devrimci Durum, Çin Devrimi...

Türk burjuvazisinin Suriye'ye yönelik savaş tehditlerine işçi sınıfı bu gözle bakmalıdır. Ya savaşı bahane eden, işçi ve emekçileri ulusal birliğe çağıran burjuvazi bunu yeni saldırılar, işçi kısımları, işsizlik, sefalet ücretleri, örgütsüzlük, özelleştirme, sosyal güvenliğin tasfiyesi, mezarda emeklilik dayatmaları için kirli bir silah olarak kullanacaktır. Ya da işçi sınıfı gerici savaş histerilerini ve olası bir savaş mücadeleyi yükselterek karşılayacaktır.

Burjuva medya '99'da, dünyayı kısıracına alan

Türk sömürgeciliği Kürt ulusal mücadelesini bir türlü asgari düzeyde de olsa ezerek, bunu siyasal-kültürel "çözüm"le birleştirememenin sıkıntısını yaşamaktadır. Kürt sorununun PKK'nin girişimleri ile (İtalya'daki son Sürgünde Kürt Parlementosu toplantısı gibi) giderek daha fazla uluslararasılaşması Türk sömürgeciliğini fazlasıyla rahatsız etmektedir. Kuzey Irak'taki Amerikan barışı, federatif kukla Kürt devleti adımı onu rahatsız eden bir başka sorundur. Sömürgeci diktatörlük bu gelişmeler karşısındaki rahatsızlığı zaten gizlemiyor. Gelişmeler burjuvaziye PKK'yi istediği gibi ezip, kolunu kanadını kırmadan bir emperyalist "siyasi çözüm"ün gündemleseyebileceğini, zaman ve manevra alanının giderek daraldığını gösteriyor. Suriye'ye dönük savaş histerisi işte bu koşullarda, Kürt ulusal savaşını zavıflatıp güçten düşürmenin aracı olarak ortaya çıkıyor. Türk sömürgeciliği aynı zamanda farklı emperyalist odaklara kendisinin hazır olmadığı bir "Kürt çözümü" için neleri göze alabileceğini de göstermiş oluyor. PKK'nin zavıflatılıp sıkıştırılması ve Suriye'nin belli açılardan zorlanması ABD emperyalizminin çıkarlarına uygun olduğu için, bu çıkış onun çizgisi ile de ters düşmüyor. Güncel savaş histerisinin ardında ağırlıklı olarak bu gerçekler duruyor.

mali-iktisadi buhranın ağır sonuçlarının Türkiye'yi de daha fazla etkisi altına alacağını, herkesin bunun bedelini ödemeye, fedakarlık yapmaya hazırlanması gerektiğini işliyor. Kapitalistler kendi krizlerinin faturasını bir kez daha, ama bu defa çok daha yıkıcı biçimde işçi sınıfı ve emekçilere ödetmekte savaşı bir silah olarak kullanıyor, kullanacaktır. Seçimlerin ertelenmesine şimdi garanti gözüyle bakılıyor. Parlamantonun bu ülkede bir hükmünün olmadığı, tekeli burjuvazi adına hükmedenin faşist ordu olduğu açık bir gerçektir. Ama seçimlerin ertelenmesi, burjuvazinin yeni saldırı planları, ödeteceği kriz faturaları açısından bir fikir vermektedir.

Diğer taraftan, devrimci proletarya soruna salt güncel savaş tehlikesinden hareketle yaklaşamaz. Türkiye kapitalizminin ABD emperyalizminin taşeronu, çıkarlarının bekçi köpeği olarak Suriye'ye, Irak'a, İran'a da

yarın başka bir komşu ülke ile savaş tehlikesi demektir, dedik. Ama bu gerçek dahi sorun ve görevlerin sadece bir yüzüdür. Türkiye işçi sınıfı, emekçileri, ezilenleri ve Kürt ulusunun sömürü, baskı ve zorbalıktan gerçek kurtuluşu demek olan bir Türkiye proleter-sosyalist devrimi, kuşkusuz ki bölgesinde emperyalist ve burjuva gericilikle hesaplaşmak durumunda kalacaktır. Bu hesaplaşmayı ciddiye almayan, buna göre konumlanmayan bir muzaffer Türkiye devrimi düşüncesi gerçekte boş bir hayaldir. TC-İsrail-ABD gerici ittifakı esasta Ortadoğu'da devrimci süreçlere karşı oluşturulan karşı-devrimci bir cephedir.

Suriye'ye dönük savaş histerisi nedeniyle bütün Arap-Ortadoğu ülkelerinin Türkiye'ye karşı aldığı tavır, burjuva medyası için bir fırsat oldu. Arap halklarını küçümseyerek ve aşağılayarak Türkiye'nin yerinin "geri Arap dünyası" değil, "modern batı" olduğu işleniyor, emperyalizme ve siyonizme uşaklığa, Arap halklarına düşmanlığa kılıf uyduruluyor. Aşağılık kompleksi ile boş böbürlenme ve düşmanlıklar sermaye sınıfının topluma dayattığı yoz kültürünün bir parçasıdır. Burjuvazi daha gelişkin uluslar karşısında aşağılık kompleksi ile kıvrınırken, daha geri kalmış halkları da aşağılamayı, hor görmeyi marifet sayar. Herşeyi sermayesi ile ölçen bir sınıfa, burjuvaziye ait yoz ve bayağı bir kültürdür bu. Avrupa ve ABD

emperyalizmi karşısında duyulan aşağılık kompleksinin tersyüz edilmiş biçimi, kardeş Kürt ve Arap halklarının aşağılanması, hor görülmesidir.

Devrimci proletaryanın kurtuluşu biçimde ulusal, özünde ise enternasyondur. Gerici Arap rejimleri değil, ama kardeş Arap, Kafkas ve Balkan işçi sınıfları ve emekçileri ve dünya proletaryası Türkiye proletaryasının sosyal kurtuluş savaşının doğrudan müttefiki, kopmaz bir parçasıdır.

Bu halklarla derin tarihi-kültürel bağlarımızı bugün Türk burjuvazisi gerici yayılmacı emelleri için, emperyalizme taşeronluk için kullanmaya çalışıyor. Türkiye proletaryası bu aynı tarihi ve kültürel mirası sosyalist cumhuriyetler birliğine harç yapmayı başarmak sorumluluğu ile yüzyüzedir.

**Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!**

(Ekim'in Ekim '98 tarihli 198. sayısından alınmıştır.)

Güneydoğu Asya: Saldırılarına karşı ortak mücadele eğilimi!

Bu ayın başında Güney Kore'nin başkenti Seul'da 16 ayrı ülkeden sendika temsilcilerinin katılımıyla gerçekleştirilen bir toplantıda IMF'nin ve çok uluslu tekellerin saldırılarına karşı ortak mücadelenin sorunları üzerinde tartışıldı. Özellikle son yaşanan ekonomik-politik kriz ve işçi sınıfına yönelen kapsamlı saldırılar bölgede ortak mücadelenin geliştirilmesini sağlayacak ortak bir örgütlenmeyi zorunlu kılıyor. "Neo-liberalizm ve IMF'ye Karşı Konferans" adı altında yapılan toplantıda işçi sınıfının mücadelesinin çeşitli sorunları da tartışmaya açıldı. Güney Kore'de son yıllardaki işçi eylemlerini örgütlemesiyle tanınan sendika federasyonu KCTU ve bazı sol grupların ortak çağrısıyla gerçekleştirilen konferansta özellikle astronomik bir şekilde büyüyen işsizlik sorunu önemli bir yer tuttu. Nitekim yıl sonuna kadar hükümet 1,8 milyon yeni işsiz beklemektedir. Resmi olmayan araştırmaların sonuçlarına bakıldığında bu sayı şimdiden 3,8 milyon sınırına dayanmış bulunuyor. Sadece başkent Seul'da yatacak yeri olmayanların sayısı 10 bini bulmaktadır.

Konferansta bütün katılımcı sendika ve diğer emekçi örgütlenmeleri aynı sorunlarla karşı karşıya olduklarını, baskılarla karşılaştıklarını söylediler. Tayland, Filipin, Fransa ve ABD'de de saldırı biçimi ve boyutunun aynı olduğunun altı çizildi. İşçi sınıfının kazanımlarına saldırılar, özelleştirme, liberalleştirme vs.

Saldırı, emekçi sınıfların büyük kesimine karşı genel bir saldırı niteliği taşıdığından genel bir direnişin örgütlenmesinin zorunluluğuna da işaret ediyor. Güney Kore'de büyük tekeller, ekonomik bunalımı işçilerin kitlesel işten atılmalarını gerçekleştirmenin bir aracı olarak kullanmaktadır. Bu işten atılmalarda devlet güçlerinin yoğun olarak kullanılması, işçilerin üzerine ateş edilmesi, tutuklamalar, gözdağı vermeler yeni bir boyut kazanmıştır. ABD'den konferansa katılan sendikacı Steve Zeltzer bir çok firmada işçilerin saçlarına beyaz bir tel düştükten sonra hiç bir kurala aldırmadan kapitalistler tarafından sokağa atıldığı vurgulayarak, sermayenin barbarlığının her yerde aynı olduğunu belirtti. Kapitalistler bu cesareti hükümetlerin sendikalara karşı başlatmış oldukları ve süreklilik kazanan sendika karşıtı politikalarından almaktadır. Sadece geçen yıl içinde çalıştıkları işletmelerde sendikalaşma

işçinin işine son verildi. ABD burjuvazisinin bu saldırıları bilinçli bir şekilde kamuoyundan gizlediğini belirten Zeltzer böyle toplantıların işçilerin sesini duyurması için önemli bir platform olduğunu söyleyerek bunların başka ülkelerde de yapılması çağrısında bulundu. Burjuvazinin işçilere karşı saldırısının diğer bir örneğini de Meksika'da konferansa katılan Miguel Angel Sanchez verdi. İki yıldan bu yana işçi arkadaşlarıyla Kore tekeli Hyundai'nin Meksika'daki bir işletmesinde bir sendika kurmaya çalıştıkları ve bu çabalarında sadece sarı sendikaların değil işletme yönetimi ve devlet güçlerinin yoğun saldırılarıyla karşılaştıklarını belirtti.

Toplantıda özellikle Güney Doğu Asya'da çalışan "yabancı" işçilere karşı yönetimlerin izlediği kaba milliyetçi, şovenist saldırılar ve kampanyalar üzerinde duruldu. Singapur'da devlet vatandaşı olmayan işçiler "illegal" ilan edilerek kelimelerin tam anlamıyla işkenceye tabi tutuldular. Malezya sadece bu yıl büyük çoğunluğunu Endonezyalıların oluşturduğu 200 bin kişiyi sınır dışı etti. Güney Kore'nin bu yıl içinde 300 bin yabancı işçiyi sınır dışı ettiği ve bu yıl sonuna kadar 100 bin kişinin daha kovulacağı belirtilmekte. Burjuvazinin özellikle ekonomik ve politik bunalım ortamında işçileri birbirine karşı kışkırtarak esas sorunları gizleme yoluna gittiğine, toplumda biriken sorunların sorumlusu olarak yabancı işçileri göstererek emekçi sınıfları

90'lı yılların başından itibaren derinleşerek artan ekonomik bunalım emekçi sınıfların bütün katmanlarını harekete geçirdi. Yoğun faşist baskılarla diktatörlüklerini ayakta tutanlar artan ekonomik bunalım karşısında ne kadar zayıf olduklarını gördüler. Özellikle Suharto diktatörlüğünün sarsılmasında işçi örgütlenmeleri küçümsenmeyecek bir rol oynadılar. Bilindiği gibi 1965 öncesinde güçlü bir işçi hareketinin olduğu Endonezya darbeden sonra uzun bir dönem bir sesizliğe bürünmüştü. İşçi sınıfının bütün örgütlenmeleri tasfiye edilerek, susturulmuştu. Son iki yıl içinde başta Surabaya ve Jakarta kentlerinde olmak üzere bir çok merkezde yeni sendika örgütlenmeleri ortaya çıktı. Bu yeni sendikalar devlet sendikacılığına karşı sert tutum alarak diğer halk hareketiyle bağlantı içinde politik faaliyette bulunmaktadır. Bugün Endonezya'da işçi sınıfının örgütlenmeleri ve politik aktivitesi Suharto sonrası mücadelenin sevrini belirleyecek boyuttadır.

**Yeni bir dönemi yaşayan işçi hareketi
bölgede mücadelenin gelişmesi açısından
önemli bir ağırlığa sahip olacaktır.
Hareketin yeniden
hızlı bir örgütlenme yaşaması ve üstelik politik bir
karakter taşıması emperyalist burjuvazinin en büyük
korkusudur.**

aldatmaya çalıştığına dikkat çekildi. Özellikle son yıllarda “ulusal pazar” adına bütün burjuva hükümetlerin bu yönetime başvurduğuna dikkat çekilerek bu politikayı boşa çıkartmanın önemi vurgulandı. Nitekim aksi bir durum sadece işçi sınıfının sermaye karşısındaki mücadelesini zayıf kılacaktır. Konferans sonunda yapılan ortak açıklamada “biz insan yaşamının doğal temellerini tahrip eden sermayenin rekabet ve kar mantığını reddediyoruz” denildi. Tabanda işçilerin ortak eylemlerinin zorunlu olduğu belirtilerek özellikle dünya bazında yapılacak ortak eylem günlerine koordineli ve kitlesel katılımın olanaklarının kullanılması belirtildi. Böyle bir eylem günü 1999 Haziranında Almanyanın Köln kentinde yapılacak olan Avrupa Birliği ve G-7 zirvesi olacaktır.

Bu tür konferanslar daha önce de farklı boyutlar da ve içerikte yapılmıştı. 1988 yılında Güney Kore’de yapılan ilk konferansta özellikle işçilerin uluslararası dayanışması ve işbirliği biçimleri üzerinde durulmuştu. Sendikal çalışma, sağlık ve sosyal sorunlar, iş güvenliği vb. konularda fikir alışverişi, mücadele deneyimlerinden yararlanma, eylemlerle dayanışmayı örgütleme konuları gündemi oluşturmuştu. Özellikle işçilerin gelişen mücadeleleri konularında karşılıklı bilgilendirmek için bir enformasyon bağı oluşturulmasının artan önemine dikkat çekilmişti. İlk konferansta tekellerin saldırılarına karşı boykot eylemleri ve dayanışma grevlerinin koordinasyon problemleri de detaylı tartışıldı.

İşçi sınıfının kendi inisiyatifiyle gerçekleştirdikleri bu konferanslar bölgedeki sarı sendikaların tekeli gözetildiğinde önemli bir gelişmeye işaret etmektedir. Ayrıca Güney Kore ve Filipin sendikaları arasında işbirliği ve dayanışma eylemleri o günden itibaren önemli bir boyut kazanmış bulunuyor. 80’li yılların başında kurulan Filipin sendika federasyonu K MU şimdiye kadar 1 milyondan fazla üyeyi bağrında toplamayı başarmıştır. K MU her yıl Filipinler’de gerçekleştirdiği uluslararası dayanışma

konferanslarıyla kapitalist sömürünün bölgedeki gerçekliği üzerine kamuoyunu bilgilendirmektedir. Son yıllarda gelişen bu genç işçi hareketleri bölgede tarihsel birikimin üzerinde yükselen yeni bir dönemin başlangıcına işaret etmektedir.

İşçilerin mücadele geleneği

Güney Doğu Asya ülkelerinde işçi sınıfının bugünkü mücadele perspektifleri tarihsel bir deneyim üzerinde yükselmektedir. Kapitalist ekonominin mucizeleri olarak nitelendirilen bu ülkelerin tümünde işçi sınıfının temel haklarının kısıtlanması, işçilerin en küçük bir direnişinin hunharca bastırılması yıllarca devam etti. Bölgede işçi sınıfının sendikal mücadelesi sömürgeleştirme dönemine rastlamaktadır. Filipinler dışta tutulursa geçen yüzyılın ikinci yarısına kadar geleneksel üretim ve yönetim biçimleri genel olarak aynı çerçevede kaldı. Avrupa, Japonya ve ABD’de hızlı gelişen sanayileşme daha sonra direk olarak büyük üretim plantasyonları oluşturulmasına yol açtı. Bu süreçte işgücü ihtiyacı ancak sistematik bir göçle karşılanabildi. Öyle ki geçen yüzyılın ikinci yarısından 2. savaşa kadar 10 milyon Çinli gemilerle bölgeye getirildi. Ağır sömürü koşullarından kurtulabilenlerin bir kısmı geri dönerken diğerleri ise sömürge merkezlerinde kalıcılaştılar. Güney Doğu Asya ülkelerinde bugün hala “China-Towns” bulunması, hatta Singapur nüfusunun yüzde 80’inin Çin kökenli olması bu gerçeğin boyutunu açıklamaktadır.

Bu açıdan ilk sendikal hareketlilikler Çin’den getirilen göçmen işçiler arasında görüldü. Sömürgecilerin bu ticaret metropollerinde burjuva devrimi, ulusal ve sosyalist fikirlerin çabuk yayıldığı merkezlerde oldu. Komünist Enternasyonal’in kuruluşunun hemen ardından yaygınlık kazanan komünist faaliyetler kısa sürede sonuç vermeye başlıyordu. Ücretli işçilerin ağırlıklı olarak yer aldığı bir çok Komünist Partisi kuruldu. Ücretsiz

duyurdu. Bu dönemde sendikal hareketliliğin en önemli özelliği anti-sömürgeci ve ulusal nitelik taşımasıydı. Sömürgecilığe karşı mücadelede işçi sınıfının toplumun diğer kesimlerini motive etmesi bakımından bu özelliğin belirgin bir biçimde öne çıkması zorunluuydu. İşçi sınıfının mücadelesinin gelecekteki seyri bakımından sömürgecilığe karşı ulusal kurtuluş mücadelesi emekçi sınıfların gündeminde birinci sırada yer aldı. 1910 yılından 1945’e kadar Japon egemenliğine karşı Kore’de sürdürülen mücadelede işçi sınıfı ulusal kurtuluşun önemli bir unsurunu oluşturdu. 1945 yılında nüfus içinde önemli bir kesimi oluşturan 550 bin fabrika işçisi sendikal olarak örgütlü konumdaydı. Singapur gibi bölgedeki bir çok ülkede 2. savaştan sonra işçi sınıfının sendikal örgütlenmeleri toplumda en etkili akımdı.

Sarı sendikalar

İşçi sınıfı örgütlenmelerinin de içinde yer aldığı ulusal kurtuluş cepheleleri elde edilen politik bağımsızlığın ardından hızlı bir şekilde dağıldı. Ulusal burjuva sınıflar “ulusal çıkarlar” adına işçi sınıfının örgütlülüğünü ve toplumsal etkisini sistematik biçimde kısıtlamaya yöneldi. Sömürgeci beylerin yeniden yatırım yapmaları için sendikasız işletmeler ön koşul olarak sunuldu. Kore’de ABD-askeri diktatörlüğü yüzlerce sendikacıyı katlettikten sonra binlerce işçiye de zindanlara attı. Böylece işçi sınıfı içinde etkili olan sol sendika “Jeon-Pyung” tasfiye edilmişti. Yerine ABD uzmanları tarafından işgalcilerin çıkarlarını savunan yeni “No-chong” sendikası kuruldu. Bu, Sarı Sendikalar

Federasyonu (FKTU) olarak tanınacaktır. Yarı faşist bir yapıya sahip olan bu sarı sendika emperyalizmin “komünizmi engelleme” stratejisi içinde önemli bir yer tutuyordu. Sarı sendika FKTU işçileri faşist rejime bağlamanın en önemli aygıtı olarak faaliyetlerini aralıksız sürdürdü. Diğer taraftan işçi sınıfının gerçek örgütlenmelerinin ortaya çıkmasını engellemek için bütün yöntemler kullanıldı.

Bu sistematik baskılar bütün 70’li yıllarda aralıksız sürdü. Bir çok işçi kendisini yakarak bu “sömürü mucizesini” protesto etti. ChunTae-il adında genç bir işçinin “biz makina değil insanız” diye haykırarak üzerine benzin döküp yakması işçilerin mücadelesine yeni bir ivme kazandırdı. Artan faşist baskılara rağmen işçi sınıfının eylemlerinin önü kesilmiyordu. Oturma eylemleri ve polisle çatışmalar toplumun diğer emekçi kesimlerini de politize ediyordu. Bu dönemde bir çok bağımsız sendikanın ortaya çıkışı mücadeleye yeni bir boyut kazandırıyordu. 1979/80 yılları “sendikaların baharı” olarak anıldı. Yeni oluşan sendikalar FKTU üyelerinin içinde de ağırlık kazandı. Burjuvazi bu gelişmelere fazla göz yummadı. General Chun Doo Hwan, Kwjangju ayaklanmasını vahşi bir şekilde bastırdı. FKTU dışındaki bütün sendikalar ve üyeleri vahşi bir baskıya ve katliamlara maruz kaldı. 2 bin insanın ölümü göze alınarak yeniden tek sendikanın, FKTU’nun varlığı pekiştirilmiş oluyordu.

Bu yıllarda aynı gelişmeler Singapur’da da yaşanıyordu. 1963 yılında rejim bir gecede işçi sınıfının önderlerini, aktif sendikacıları zindanlara dolduruyordu. İşçi sınıfının radikal

unsurları safdışı bırakıldıktan sonra, yönetim kendi denetiminde Ulusal Sendikalar Kongresi (NTUC) adındaki sendika federasyonunu kurdu. Bu sendikalar işçi sınıfı içinde burjuvazinin sadık uşakları konumundaydı. Sendika, hükümet ve fabrika temsilcilerinin içinde yer aldığı bir komisyon, ücretleri ve iş saatlerini ortak tespit ettiler. Sermaye akışını teşvik etmek, iş barışını sağlamak en önemli ulusal görev olarak propaganda edildi. Devlet güçleri bu sendika dışında ortaya çıkan her çıkışı sistemli bir terörle boğmaya çalıştı.

Filipinler'de de faşist diktatör Marcos kendine bağlı Filipin Sendikalar Birliği'ni kurarak işçi sınıfını denetlemeye çalıştı. Emperyalist sistemin bu "mucize modelleri" ancak yoğun faşist bir baskı sistemiyle gerçekleştirilen sınırsız bir sömürü temelinde sağlanabilirdi. Nitekim bir çok ülkede işçiler 14-15 saat çalışmak zorunda bırakıldılar. İşçi sınıfı bu faşist baskıya ve devlet sendikalarının ihbarlarına rağmen farklı yollardan mücadele etmesini, sesini duyurmasını başardı.

Yeni hareketlilik

80'li yılların sonlarına doğru bütün bölge ülkelerinde işçi sınıfı eylemleri ve örgütlenmeleri hızlı bir şekilde gelişerek toplumun gündeminin birinci sırasına oturdular. Denilebilir ki 80'li yılların sonlarından itibaren bölgedeki sınıf mücadelesi bu yeni işçi hareketi tarafından belirlenmeye başladı. Yeni oluşan sendikal örgütlenmeler geçmiş hareketlerden bir çok yönden ayrılıyordu. Birincisi sarı sendikacılığın etkisi dağıtılarak işçiler kendi inisiyatifleriyle direk devletin baskı sistemine yöneldiler. İkincisi işçiler arasında dayanışma, militanlık, geçmiş yılların birikimi mücadelede kendisini somut olarak gösteriyordu. İşçi komiteleri yeni fakat çok etkili örgütlenmeler olarak resmi sendika federasyonlarıyla boy ölçüşecek konuma geldiler. İşçiler 20'li, 30'lu yılların işçi sınıfının mücadele geleneğini yeniden canlandırıyordu. Bölgedeki yönetimlerin en büyük korkusu kendi denetimleri dışındaki işçi örgütlenmelerinin oluşmasıydı.

Malezya'da elektronik sanayinde çalışan işçilerin sendikalaşma çabaları devlet terörüyle bastırılmaya çalışıldı. Hükümet 70 bin üyesi olan Elektrik Sanayisi İşçileri Sendikası (EIWU)'nın resmi olarak tanınmasını yıllarca engelledi. Devlet sendika

federasyonu MTUC işçilerin merkezi olarak örgütlenmelerini engellemek için bilinçli bir şekilde işletmelerle sınırlı küçük küçük sendikalar kurmaya çalıştı.

Rejim her türlü grevi başından itibaren illegal saydı. Yapılan grevler devlet güçleri tarafından zorla bastırıldı. Hazırlanan siyah listelerde adı geçen bütün işçiler işlerinden çıkarıldılar. Bu işçilerin başka bir yerde işe alınması tamamen olanaksız hale getiriliyordu. İşçi sınıfının gizli eylemlerini denetlemek, bildirmek için özel güvenlik ekipleri kuruldu. Bunun dışında bu ülkelerin tümünde iş yerlerine ait, şüpheli olarak nitelendirdikleri işçilerin gece evlerine girerek ölesiye kadar dövme ile görevlendirilmiş özel "saldırı mangaları" kuruldu. İşten atılan işçiler ve ailelerinin aylar boyunca halkın diğer kesimleri tarafından bağışlarla desteklenmesi son yıllarda yaygın bir dayanışma biçimi haline geldi.

Bu sistemli faşist baskılar işçi sınıfının örgütlenmesinde uzun yıllar büyük bir tahribatlar yarattıysa da bu durum son yıllarda hızlı bir şekilde değişmiştir. 90'lı yılların başından itibaren derinleşerek artan ekonomik bunalım emekçi sınıfların bütün katmanlarını harekete geçirdi. Yoğun faşist baskılarla diktatörlüklerini ayakta tutanlar artan ekonomik bunalım karşısında ne kadar zayıf olduklarını gördüler. Özellikle Suharto diktatörlüğünün sarsılmasında işçi örgütlenmeleri küçümsenmeyecek bir rol oynadılar. Bilindiği gibi 1965 öncesinde güçlü bir işçi hareketinin olduğu Endonezya darbeden sonra uzun bir dönem bir sesizliğe bürünmüştü. İşçi sınıfının bütün örgütlenmeleri tasfiye edilerek, susturulmuştu. Son iki yıl içinde başta Surabaya ve Jakarta kentlerinde olmak üzere bir çok merkezde yeni sendika örgütlenmeleri ortaya çıktı. Bu yeni sendikalar devlet sendikacılığına karşı sert tutum alarak diğer halk hareketiyle bağlantı içinde politik faaliyette bulunmaktadırlar. Bugün Endonezya'da işçi sınıfının örgütlenmeleri ve politik aktivitesi Suharto sonrası mücadelenin seyrini belirleyecek boyuttadır.

Yeni bir dönemi yaşayan işçi hareketi bölgede mücadelenin gelişmesi açısından önemli bir ağırlığa sahip olacaktır. Hareketin yeniden hızlı bir örgütlenme yaşaması ve üstelik politik bir karakter taşıması emperyalist burjuvazinin en büyük korkusudur.

Brezilya: "Kurbanlar celladı seçti!"

Bu sözler Luis "Lula" da Silva'ya ait. 4 Ekim Pazar günü yapılan seçimleri devlet başkanı Fernando Henrique Cardoso'nun yeniden kazanması başta Lula'yı şaşırttı. Gerçekten de "cellat" yeniden seçilmişti. Sol sosyal-demokrat bir birliğin adayı olarak seçimlere katılan sendikacı Lula 106 milyon seçmeni ikna etmek için yoğun bir propaganda sürdürdü. Cardoso'nun yeniden seçilmesi Brezilya'nın tamamen talan edilmesi ile eş anlama gelecekti. Lula tepkisini "Kim buna inanmıyorsa bir kaç gün sonra değişiklikleri görecekler. Cardoso Brezilya'nın en büyük ekonomik çöküşünü hazırlayan kişidir" sözleriyle ifade etti. Lula bu yorumunu hükümetin hazırlamış olduğu, fakat seçim öncesi açıklanmayan kriz programına işaret ederek yapmaktadır. Bu programda sosyal harcamaların tamamen kısıtlanması, vergilerin yükseltilmesi, devalüasyona gidilmesi vb. önlemler öngörülmektedir.

Cardoso ve onu destekleyen oligarşi güçleri ilk defa medyatik bir "seçim savaşı" sürdürdü. Uçaklar seçim boyunca bildiri yağdırdılar, özel seçim arabaları ülkenin en ücra köşesine kadar girdiler. Aşk partileri, samba seremonileri, bayrak törenleri, festivaller birbirini izledi. Generaller, işkenceciler, faşist güçlerin tümü Cardoso için seferber oldu. Televizyon ve radyolar iki dakikada bir Cardoso'nun propagandasını yaptılar. 3 milyon seçmen üzerinde "Brezilya ileri!" sloganı yazılı bir tişörtler giydi. Zengin bir tarım oligarkı olan Cardoso ABD'de tanınmış reklam acentalarını harekete geçirdi. Sermaye bütün olanaklarını seferber etti. IMF ve

Dünya Bankası ardarda açıklamalarla Cardoso'ya destek mesajları yolladı. Bu "seçim savaşı" sonucunda oyların %52'sini alması hiç de şaşırtıcı olmadı. Lula ise oyların %34'nü alabildi.

Burjuva medyası "Lula kaostur" kampanyasını seçimin son gününe kadar aralıksız sürdürdü. Cardoso Lula'ya karşı kampanya sürdürürken somut bir programdan söz etmekten özellikle kaçındı. Lula'nın defalarca televizyonda tartışma davetine yanaşmadı. Uygulamak istediği istikrar programını nasıl uygulayacağı konusunda tek kelime söylemedi. Brezilya ekonomisinin büyük bir bunalımın içinde olduğu egemen sınıfın temsilcilerince her fırsatta ifade edilmektedir. 1994 yılında yapılan seçimlerde de Cardoso yine aynı vaadlerde bulunmuştu. Vaadler ve dağıtılan hediyeler özellikle varoşlarda yaşayan ve okuma yazma oranı oldukça düşük olan kitleler içinde etkili oldu.

Lula'ya oy verenler yine işçiler oldular. Sol adaylar Amazona bölgesinin birçok kentinde başarılı oldular. Rio de Janeiro valilik seçimini sol aday kazandı. İşçilerin desteğini engellemek için kapitalistler firmaları kapatma tehdidinde bulundular. Lula'nın seçimi kazanması durumunda yatırımlarını Brezilya'dan çekeceklerini, üretim komplekslerini yurtdışına kaydıracaklarını açıklayan sermaye tam bir cephe halinde birleşti ve işçiler yoğun bir ideolojik-psikolojik baskı altına alındı.

Seçim sonuçları emperyalistler ve burjuvaların Cardoso başkanlığı altında yağma ve talanı sürdüreceklerini gösteriyor.

Üniversiteli gençlik hareketinin sorunları ve güncel görevler

Kitleleri genel bir sosyalizm propagandasıyla ya da güncel yakıcı sorunlar için mücadeleden kopuk bir devrimci ajitasyonla harekete geçiremeyeceğimizi, devrimcileştiremeyeceğimizi biliyoruz. Mücadelenin hangi alanında olursak olalım, kitleleri temel ve ortak sorunlar, temel ve ortak istemler ve öne çıkan duyarlılık alanları üzerinden harekete geçirmenin, bu hareketlilik içinde politiklaştırmenin, devrimcileştirmenin sorun ve görevlerine kilitlenmek zorundayız.

Yeni bir eğitim yılının başındayız. Üniversiteli gençlik hareketi üç buçuk aylık "tatil" sürecinin ardından tekrar mücadele arenasına çıkıyor. Zorlu ve çetin bir mücadele dönemi başlıyor. Zira devlet yaz dönemini oldukça iyi değerlendirdi. Yeni saldırılara girişti. Disiplin yönetmeliklerindeki son değişiklikler bunlardan en önemlisidir. Haraçlara yeni zamlar yapıldı. ÖSYS tek basamağa indirildi.

Eşit, parasız, bilimsel, demokratik eğitim talebi üzerinden kitle çalışmasına yüklenelim

Bu, öğrenci gençlik çalışmamızın taktik mücadele hattıdır. Kitleleri genel bir sosyalizm propagandasıyla

ya da güncel yakıcı sorunlar için mücadeleden kopuk bir devrimci ajitasyonla harekete geçiremeyeceğimizi, devrimcileştiremeyeceğimizi biliyoruz. Mücadelenin hangi alanında olursak olalım, kitleleri temel ve ortak sorunlar, temel ve ortak istemler ve öne çıkan duyarlılık alanları üzerinden harekete geçirmenin, bu hareketlilik içinde politiklaştırmenin, devrimcileştirmenin sorun ve görevlerine kilitlenmek zorundayız.

* Paralı eğitim ve eğitimde özelleştirme bu sorunların en önemlilerinden biridir. Parasız eğitim talebi öğrenci gençlik kitleleri için temel bir sorun ve duyarlılık alanı olmaya devam ediyor. '95-96 eğitim yılı başında %350-400'lere varan harç zamlarına karşı tepkisel bir patlama üzerinden ifadesini bulan yükseliş gerçeği, tesadüfi ya da gelip geçici bir olgu değildir. Yüzdelerin matematiksel olarak büyüklüğüne bakmak yanıltıcı olur. Sonrasında zam yüzdeleri %60-80 arasına düştü ama, harç miktarının katlanarak arttığı gerçeği düşünülürse zamların yaratacağı potansiyel tepki dikkatle gözetilmelidir. Yaz dönemi gelen %60 civarı zamlarla birlikte harç miktarları üç rakamlı milyonlara gelip dayanmıştır.

Öte yandan üniversiteler parça parça özelleştiriliyor. Yurtlar, yemekhaneler, kantinler teker teker satılıyor; bütünleme hakkı ortadan kaldırılıp yaz okulları gibi soygun mekanizmaları devreye sokuluyor. vb. Bu ve benzeri saldırılara karşı önemli bir tepki birikiminin, mücadele potansiyelinin olduğunu biliyoruz. Bu mücadele potansiyelinin öğrenci yığınları dışında eğitim emekçilerini ve öğrenci ailelerini kesen yanları da var. Bu ayrı bir imkanı, görev alanını da gösteriyor. Birleşik mücadele, hem hareketi politiklaştırmak, hem de meşruiyet alanını genişletmek için önem kazanıyor. Aileleri, eğitim emekçilerini mücadeleye çekmek, ortak zeminler oluşturmak önemli bir görev alanı olarak karşımıza çıkıyor. Bu çerçevede Eğitim-Sen'in Demokratik Eğitim Kültür ve PDF Kitap Arşivi <http://arshi.org>

benzeri girişimleri süreklileştirmek ve güçlendirmek somut bir hedef olmalıdır.

Eşit, parasız eğitim talebi söz konusu olduğunda özel bir önem vermemiz gereken bir diğer nokta da devlet bütçesiyle bu talep arasındaki bağı kurmaktır. Mücadelenin yönünü sermaye devletine karşı çevirmek, hareketi politiklaştırmak, işçi emekçi kitle hareketiyle ortak halkalar yakalamak açısından bunun özel bir anlamı var.

"Savaşa değil, eğitime bütçe", "Savaşa değil, sağlığa bütçe", "Savaşa değil, emekçiye bütçe" şiarlarının kitle eylemlerinde yer yer yaygınlık kazandığını biliyoruz. Örneğin kamu emekçilerinin "demokratik halkçı bütçe" talebiyle, özellikle bütçe görüşmelerinin yapıldığı dönemlerde eylemsel çıkışları bunun bir örneğidir. Öğrenci gençliğin 14 Aralık KESK vb. eylemlere katılımını, sınıfın yanında olmak, dayanışma sergilemekle sınırlı görmemeli, ortak sorunlar zemininde "savaşa, çetelere, emperyalistlere, sermayeye değil, eğitime bütçe" şiarının yol göstericiliğinde aktif bir katılımı sahiplenme tutumu sergilemeliyiz. Burada "Savaşa, çetelere, emperyalistlere ve sermayeye değil" diyoruz. Bunu, savaşa karşı duyarlılığı, anti-emperyalist duyarlılığı ve bunların hepsini kesecek tarzda sermaye iktidarına karşı bilinç ve eylemliliği geliştirmeyi sağlayacak çeşitli somut sorunlarla birlikte işlemeliyiz. Askerlik sorunu, kirli savaşa aktarılan trilyonlar, ülke kaynaklarının emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi, iç ve dış faiz borçları, teşvik kredileri vb.

* Bilimsel demokratik eğitim alanındaki duyarlılık şimdiye kadar somutta YÖK'e karşıtlık üzerinden ifadesini buluyor. 12 Eylül faşizminin "hizaya getirmek" için operasyona giriştiği ilk toplumsal kurumlardan biri üniversiteler olmuştur. Üniversitelerin tepesine oturtulan YÖK'ün esas işlevi gerici ve faşist bir kurumsallaşmayı ve disiplini yeniden tesis etmektir. Bir "üniversite cuntası" olan YÖK'le birlikte, üniversite yöneticileri, öğretim elemanları, öğrenciler bir çırpıda

gaspedilmiş, üniversitelerin düzen sınırları içinde dahi olsa akademinin doğasında olan "özgün" yönleri tümüyle budanmıştı. YÖK 12 Eylül faşizminin bir kurumu. Nasıl ki 12 Eylül faşizmi sermayenin Susurluk devletiyle varlığını sürdürüyor ise, YÖK'de basit bir 12 Eylül kalıntısı değil. Susurluk devletiyle bağlantı için sermayenin üniversiteler üzerindeki gerici tahakküm hizmetini görmeye devam ediyor.

Bugün YÖK'ü kimse savunmuyor, savunamıyor. En durgun dönemlerde bile 6 Kasım'lar kitlesel protesto eylemlerine sahne oluyor. Mersin Üniversitesi vb. örnekler üzerinden öğretim elemanlarının çıkışları yaşanabiliyor. Bu anlamda YÖK karşıtlığı hem birleşik mücadele imkanları, hem de meşruiyeti genişletme olanakları üzerinden daha da önem kazanıyor. Ancak unutmamalıyız ki, mesele kimsenin bir kurum olarak zaten açıktan savunmadığı YÖK'ü, bir de bizim genel olarak protesto ve teşhir etmemiz değildir.

Görevimiz, YÖK üzerinden uygulanan somut saldırıları işlemek, anti-bilimsel, anti-demokratik uygulamalara yüklenmektir. Ezberci eğitim bunun bir yanısıdır. Bilimin metalaştırılması, eğitim müfredatının gerici faşist içeriği, öte yandan kıyafet genelgeleri bir başka yanı. Anti-demokratik disiplin yönetmelikleri bir başka alan. Öğretim elemanlarının adeta polisliğe zorlanmaları, üniversitelerin jandarma ve polis işgali altında tutulması, bilimsel özerklikten yoksunluk, anadilde eğitim hakkının reddedilişi, sahte ÖTK'lar vb. bunların hepsi somut olgulardır. Tüm bunları YÖK'ün, sermaye üniversitelerinin anti kapitalist teşhiri ile birleştirmemiz gerekir.

Özel üniversiteler tek tek devreye giriyor. Bunların biçimsel özerklikleri yanı sıra devlet üniversitelerinde de idarelere belli alanlarda (örneğin maliye ve idari) özerklikler tanınıyor. Özel üniversite yönetimleri devlet üniversitelerinin rektörü ve dekanları, hatta YÖK'ün kendi yöneticileri bile sözde "özerk üniversite" çıkırtıklığı yapıyor. Buradaki ikiyüzlük ve

sahtekarlık bir yana bunun somut bir karşılığı da var. Sermayenin üniversitelere biçtiği yeni bir misyon var. Ekonomik ihtiyaçlara, tekellerin çıkarlarına daha dolaysızca yönelen yeni bir düzeyde kurgulanıyor üniversiteler. Kalifiye eleman ihtiyacı özel bir ihtiyaç. Eğitim başı başına bir kazanç kaynağı. Bu anlamda üniversitelerin özelleştirilmesi süreci ile birlikte yönetimlere belli bir özerkliğin tanınması boşuna değil. Önemli olan bu özerkliğin tam da özelleştirmeyi meşrulaştırmak için onu kolaylaştırmak için verildiğidir. Örneğin harç zamlarının bir kısmında idareye insiyatif tanınıyor. Özerkliğe, demokrasiye vb. yapılan vurgular bu anlamda gerici birer manevradır. Tanınan özerklik alanlarından birinin de soruşturmalarla ilgili olması da bunu gösteriyor. Yaz döneminde yönetmeliklerde yapılan değişikliklere göre, sadece okulda değil okul dışında da polisin ihbarı üzerinden bizzat idarenin kendisi soruşturma açabilecek ve ceza verebilecek. Bu bile özerkliğin, demokratikliğin ikiyüzlülüğünü sergilemeye yeter.

Sonuçta YÖK, bir yanıyla da sermayenin yeni dönem ekonomik ihtiyaçları doğrultusunda üniversiteleri şekillendirecek bir kurum olarak kurgulandı ve buna hizmet etti. Şeklen ve ismen YÖK'ün kaldırılması ise bu açıdan pek bir şeyi değiştirmeyecek. Muhalefeti bastırmak, ekonomik saldırıları pürüzsüz uygulamak için değişik kurumlar, isimler yine bulunur. Özel üniversiteler için bile bu geçerlidir. Mütevelli heyetleri böyle bir ihtiyacın ürünüdür. Sahte ÖTK'lar göz boyama aracı, hareketi sopanın yanısıra havuç ile denetim altına alma aracıdır.

Öğrenci gençliğin geniş kesimlerinin bilimsel eğitimle ilgili duyarlılığı zayıftır. Bu duyarlılık zayıflığı, mevcut düzen içinde üniversitelerin "bilimin ve aydınlanmanın" değil de bir diploma almanın ve geçimlik iş bulmanın imkanı olarak işlev görmesi, yanısıra, bilimin ve bilimsel gelişmenin insanlığın toplumsal ihtiyaçlarının değil sermayenin bununla çatışan insanlık dışı çıkarlarının hizmetine sokularak çarpıtılması olguları temelinde anlaşılabilir. Bugün için görece dar kesimleri seferber etse de, sermaye üniversitelerinin bilim ve aydınlanmayla, YÖK profesörlerinin bilim insanı ve aydın olmakla, ve sermayenin elinde bilimin insanlığın ve toplum çıkarlarıyla bağının olmaması, "sermaye bilime düşman, sermayenin bilimi insanlığa düşman" şiarlarının yol göstericiliğinde güncel, somut, çarpıcı olgular üzerinden eylemli teşhiri, alandaki mücadelenin önemli unsurlarından biridir. Bilim ve aydınlanma, bilim adamı ve aydın, sermayenin insanlık

Düzen. öğrenci gençliğe.
onun mücadelesine saldırmadan edemez.
Bu, kapitalist barbarlık düzeninin
özüne ve ruhuna aykırıdır. Zira bu düzende
düşünen, sorgulayan, müdahale eden
bir gençliğe yer yoktur. Düşünen.
sorgulayan, müdahale eden genç insan.
özgürleşme yolunu tutan genç insan.
bu düzenle çatışır, kapitalist kölelik zincirleriyle
hesaplaşır. Ve düzen ne kadar da gençliği
yozlaştırmaya, kişiliksizleştirmeye çalışırsa
calışsın. isyanını yok etmevi başaramaz.

dışı vahşi çıkarları için değil, toplumun ve emeğin çıkarları için bilim, üretimden kopartılmamış bilimsel eğitim, pratikten kopartılmamış teori... tüm bunları talep etmek öğrenci gençliğin tartışılmaz haklarıdır. Sermaye düzeninin ve sermaye üniversitelerinin lafızda reddetmediği tüm bu konularda maskesini indirmek ve gerici yüzünü sergilemek bizim görevimizdir.

Yanısıra bilimsel eğitim mücadelesinin diğer bir alanı gerici, ırkçı, şoven ders müfredatına karşı mücadeledir. Tarih, felsefe çarpıtılmakta, tüm bu alanlara bin türlü safsata, yalan serpiştirilmektedir. Örneğin ırkçılık kendisini tarihsel bilimsel gerçekleri çarpıtarak ifade ediyor. Bir ulusun varlığını, kimliğini, haklarını reddediyor. Kürt gençliğinin anadilde eğitim hakkı tanınmıyor. Bu noktada Kürt enstitülerinin resmileştirilmesi, Kürtlerin kendi varlıklarını, dillerini, kültürlerini geliştirebilmesinin bilimsel olanaklarının sağlanması, ana dilde eğitim hakkı vb. talepleri gerici faşist eğitim müfredatının kaldırılması talebi ile birlikte işlemeliyiz. Bu alandaki görevlere yurtsever gençliği aktifleştirmek, birleşik mücadeleye çekmek yönünden de bakmalıyız. Yurtsever gençliğe "Siz neden harekete kitlesel olarak katılmıyorsunuz, okullarda niçin pasif kalıyorsunuz?" demek kendi içinde pek birşey ifade etmiyor. Oysa çeşitli eylemler vesilesiyle "yaşasın halkların kardeşliği" "şiarı üzerinden bir birlikteliği yakalamanın ötesinde, alanda, birimlerde böylesi somutluklar üzerinden ortak kitle çalışmalarına yönelmek, daha doğru bir ifadeyle, Kürt yurtsever gençliğinin bu tür akademik demokratik duyarlılık alanlarına seslenip onu parasız, bilimsel, demokratik eğitim mücadelesine bizzat kazanmamız gerekiyor. Bu noktada "savaşa değil, eğitime bütçe" şiarında ifadesini bulan benzeri çakışma alanları objektif imkanlar olarak önümüzde duruyor.

Sermaye iktidarının parasız, bilimsel, demokratik eğitim mücadelesine dönük saldırılarını püskürtmeliyiz

Düzen, öğrenci gençliği bir baş ağrısı olarak görmeye devam ediyor. '95 20 Ekimiyle başlayan süreç düzenin gençliği bir dönem politik yaşamın dışına atmayı başarsa da onu asla kazanamayacağını yeni bir kanıtı oldu.

Düzen, öğrenci gençliğe, onun mücadelesine saldırmadan edemez. Bu, kapitalist barbarlık düzeninin özüne ve ruhuna aykırıdır. Zira bu düzende düşünen, sorgulayan, müdahale eden bir gençliğe yer yoktur. Düşünen, sorgulayan, müdahale eden genç insan, özgürleşme yolunu tutan genç insan, bu düzenle çatışır, kapitalist kölelik zincirleriyle hesaplaşır. Ve düzen ne kadar da gençliği yozlaştırmaya, kişiliksizleştirmeye çalışırsa çalışsın, isyanını yok etmeyi başaramaz. Bu yüzden 6 Kasım'larda, 23 Mart'larda, 17 Aralık'larda olduğu gibi pervasızca saldırıyor.

Karşımızda bilinçli, tarihsel tecrübeye sahip bir sınıf ve onun devleti var. Kılıçla kalkanla yürütülüyor artık savaşlar. Devlet sinsi davranıyor. Politik davranıyor. Attığı her adımı bilinçli ve düşünerek atıyor. Zaaflarımıza oynuyor. Genellikle de başarılı oluyor. Bin türlü yol ve yöntemle isyan girişimimizi bastırmaya çalışıyor.

Düzen bin bir zorlukla, emekle ördüğümüz mücadeleyi nasıl ve hangi araçlarla karşılıyor? Hangi silahlarla bizi ezmeye, önümüzü kesmeye çalışıyor? Ve tüm bunlar önümüze hangi görevleri koyuyor?

Sermaye devleti başlıca üç koldan saldırıyor

* Devletin üniformalı beslemelerinin estirdiği faşist terörün yanısıra sivil faşist beslemelerin yoğun saldırılarıyla karşı karşıyayız. Devletin her düzeyde pervasız bir

soruşturma ve hukuk terörüyle karşı karşıyayız. Ülkenin dört bir yanında, üniversitelerde toplu soruşturmalar açılmış durumda. Uyarıdan kınamaya, uzaklaştırmadan okuldan atmaya cezalar ardı ardına yağıyor. Halen pek çok öğrenci düzenin DGM'lerinde yargılanıyor. Devlet burada da sinsi bir taktiği, havuç-sopa taktiğini uyguluyor. Yaz döneminde bir yandan mecliste pankart açan öğrencileri "demokratik tepkilerini dile getirmişler" diyerek salıveriyor; öte yandan disiplin yönetmeliklerinde ÖGH'ne dönük ağır bir saldırı anlamına gelen yeni değişiklikler yapıyor.

* ÖGH'nin her yükseliş evresini, onun meşruiyetini boşa çıkarmaya, böylece kitlelerden yalıtıp marjinalleştirmeye, ya da içinde boğmaya dönük tek tip öğrenci örgütlenmesi dayatmasıyla yanıtlayan düzen, '95-96'daki çıkışı da sahte ÖTK'larla yanıtladı. Aynı şeyi '84-87 arası hareketin yakaladığı birikime, mücadele ve örgütlenme eğilimine karşı '87-88'de tek tip dernek dayatmasıyla yapılmıştı.

Biz bu üç temel saldırının öğrenci gençlik hareketi şahsında aslında geniş öğrenci yığınlarına yapıldığını biliyoruz. Çünkü bunların hepsi, eşit, parasız, bilimsel, demokratik eğitim mücadelesine, gençliğin özgür örgütlenme hakkına karşı devreye sokulmuştur. Paralı eğitimden özelleştirmeye, YÖK'ün anti-demokratik gerici uygulamalarından (kıyafet genelgesi vb.) eğitimin niteliği ve içeriğine, hepsi ama hepsi geniş öğrenci yığınlarının ortak sorunlarıdır. Hatta bugün görünürde sadece devrimci öğrencilere yönelik görünen sivil faşistlerin terör ve zorbalığı daha geniş öğrenci yığınlarının dolaysız bir sorunudur. Bugün daha ziyade muhalif öğrenci kesimlerine yöneltilen disiplin yönetmelikleri, içeriği itibarıyla zannedildiğinden daha geniş bir kesimi dolaysız olarak ilgilendirmektedir. Dolayısıyla bu temel saldırılar kendi içinde ele alınamazlar ve ancak militan kitle mücadelesi zemininde püskürtülebilirler. Diğer her türlü araç ve biçim bunu geliştirmeye hizmet etmeli; tayin edici hesaplaşmanın bu zeminde gerçekleşeceğinin bilinciyle hareket edilmelidir. Saldırıları yanıtlamada, birincisi, kitlelerin yakıcı sorunlarıyla bağlantısı içinde politik eksen, ikincisi, militan kitle mücadelesi zemini tayin edici olacaktır.

Özellikle son dönemde genel bir yaygınlıkla devreye sokulan soruşturma ve hukuk terörü üzerinden (devlet bunu 29 Şubat 1.Ü işgalinden bu yana özellikle yoğunlaştırmış bulunuyor) devlet önemli bir başarı elde etmiştir ve yaz döneminde disiplin yönetmeliklerinde yapılan son değişiklikler de gösteriyor ki,

bıraktığı yerden daha pervasız bir biçimde devam etme niyetindedir.

Saldırıları içiçe yürütülüyor

Her üç saldırı da dikkat edilirse hareketin yükselişe geçtiği süreçte hemen hemen eş zamanlı olarak devreye sokulmuştur. Peki bunlar arasındaki ilişki, bütünlük nedir?

Bunlardan özellikle ilk ikisi öncüyü ezmeye, onun şahsında öğrenci yığınlarını korkutup yıldırma ve toplam olarak mücadaleyi hedeften saptırıp daraltmaya, öncüyü kitleden yalıtmaya dönük saldırılardır. Bunları sahte bir demokratikleşme adımı olarak hareketin örgütsel mevzilerini de boşa çıkarmaya, bunların meşruiyetini yok etmeye dönük ÖTK'lar tamamlamaktadır.

Görölmelidir ki, devlet faşist çetelerinden vazgeçmemekle beraber hukuk terörünü belli avantajlarından dolayı öne çıkarmaya başlamıştır. Devlet iki temel avantaj elde etmek istemektedir burada. Her şeyden önce resmi, sivil faşist çetelerin saldırıları devlet açısından belli bir işlevi yerine getirir de mücadele bununla ezilemiyor. Gençlik hareketi bu saldırıyı esas kapsamıyla boşa çıkarmasa da militan bir tepkiyi (yer yer kitlesel olarak) vermekte zorlanmıyor. Barikatı aşamaya da geriye düşüp yenilmiyor. Üstelik Susurluk'la birlikte devletin emniyet kurumunun ve sivil faşist çetelerinin teşhir olmuşluğu üzerinden de bakıldığı bir durumda, devlet açısından bu saldırının geri tepme riski de fazlasıyla mevcut.

Şu kadarı söylenebilir. Soruşturma ve hukuk terörü bugün gelinen noktada gençlik hareketinin karşısına koca bir duvar olarak dikilmek istenmektedir. Saldırının boyutlanacağı da açıktır. Dahası hareketin burdaki zaafını gördükçe daha da yüklenen devlet gerçekliği düşünüldüğünde, bu saldırının karşı saldırının örgütlenmesi suretiyle püskürtülmesi yakıcı bir önem kazanmaktadır.

Soruşturma ve hukuku terörü saldırısının ÖTK'lar ile daha iyi bir uyum içinde yürütüldüğü görölmelidir. Devletin ÖTK'ları somut olarak gündemleştirmesi 29 Şubat, özellikle 23 Mart sonrasıdır. Yani devletin yoğun bir soruşturma ve hukuk terörünü devreye sokup hareketi hazırlıksız yakalayarak kırdığı, kırmaya başladığı dönem sonrasıdır. ÖG'in yıllardır mücadelesine konu ettiği yönetimde söz hakkı, örgütlenme hakkı, demokratik üniversite vb. taleplere demagogik ve sahte bir "olumlu" yanıt gibi gözüken ÖTK'ları hareket kırıldıktan sonra devreye sokmaya başlaması raslantı değildir. Soruşturma ve hukuk terörü ile sopa, ÖTK'lar ile havuç

Parasız, bilimsel, demokratik eğitim taktik mücadele hattı üzerinden yüklenen, bunu yine somut bir halka olarak ÖTK'lara müdahaleyle birleştiren, hukuk terörüne karşı mücadeleyi kendi içinde darlaştırmayan, ancak somut bir halka olarak tutup boşa çıkarmaya kilitlenen, bu çalışmayla içiçe öz örgütlülükleri gözetken, onları güçlendirmek, politikleştirmek için müdahale eden, tüm bunları temel stratejik hattımıza, devrim ve sosyalizme bağlayan, ileri unsurlar şahsında ideolojik müdahaleyi, kadrolaşmayı sürekli gözetken, inisiyatifli, yaratıcı, uzun soluklu bir çalışma...

gösterilmiştir. ÖTK'ların temsilcilik şartları bile bunu göstermektedir. Örneğin, hakkında soruşturma açılan, ceza alan, herhangi bir nedenle düzen mahkemelerinde hakkında dava açılanlar temsilci olamamaktadır.

Soruşturma ve hukuk terörüne karşı mücadele

Sorun kendi içinde soruşturma ve hukuk terörüne karşı ajitasyon yürütmek, idareyi, DGM'leri, devleti kendi içinde teşhire girişmek, kitle çalışmasında alanın özgül sorunlarını bir yana bırakıp bunu öne çıkarmak değildir. Soruşturma ve hukuk terörü ancak yükselen kitle mücadelesinin zemininde yanıtlanırsa boşa çıkartılabilir. Gerçek mücadele ve çözüm alanı burasıdır. Alanın özgül sorunları üzerinden kitle çalışmasının başarıyla örgütlenmesi bu açıdan da belirleyicidir.

Ama bununla birlikte eklenmesi gerekir. Soruşturma ve hukuk terörü ve buna karşı mücadelenin önemi, burada yerinde ve zamanında başarılı taktikler geliştirmenin rolü, gençlik hareketi içindeki ileri kesimler nezdinde genellikle kavranamamakta ve pratikte gerekleri yeterince gözetilmemektedir. Her çalışmayı, her hareketliliği, bundan alınan her gücü soruşturma ve hukuk terörünü fiilen boşa çıkarmak, saldırıyı geri püskürtmek yönünden de özel olarak değerlendirmek gerekmektedir.

Sorunun bir yanı yargılananın, soruşturmaya uğrayanın parasız bilimsel demokratik eğitim talebi olduğu, devletin bize susup onursuzca bir köşede oturmayı dayattığını, bu onursuzluğu asla kabullenmiyeceğimizi genel ajitasyon propaganda çalışmamıza yedirmek ve öğrenci kitlesini isyan bayrağını kaldırmaya, mücadele etmeye çağırmaktır. Ama daha önemli yanı, bu saldırının ancak birbirimize kenetlenerek, birimiz hepimiz, hepimiz birimiz

perspektifiyle püskürtülebileceğini söylemek ve pratikte tam da bu tarzda hareket edip güven vermektir. Öğrenci yığınları içinde bu konuda hem kendilerine, hem de hareketli kitleye ve devrimcilere karşı bir güvensizlik sözkonusudur. Bu güvensizlik pratik süreçler üzerinden oluşmuştur ve ancak pratikte kırılabilir.

"Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" şiarı temel şiarlarımızdan biri olmakla kalmamalı, soruşturma ve DGM davalarına karşı pratikte karşılığını da bulmalıdır. Bu görevin bir alanı, bugün için hızla yaygınlaşan DGM boykotuna fiilen katılmak ve destek vermektir. Yanısıra, örneğin herhangi bir arkadaşımıza karşı açılan soruşturmaya ya da davaya karşı "ben de bu suçu işledim" çerçevesinde toplu dilekçeler vermek, bunu bir kitle çalışması olarak yürütmek olabilir. Değişik yaratıcı biçimler bulmak mümkündür. Önemli olan toplu tavır gösterebilmektir. Sadece öğrenci gençlik sınırlarında değil eğitim emekçileri, siyasi-devrimci tutsaklar vb kesimlerle de ortak tavır geliştirmek hedefimiz olmalıdır. Gençlik hareketinin zayıf yanı da zaten bu ortak tavır eksikliğidir. Devlet te buradan yüklenmektedir.

Soruşturma ve hukuk terörüne karşı mücadele özel bir önem taşımaktadır. Ama bu bizim için kendi başında, kendi içinde bir gündem olmayacak. Bunu kendi başına dar bir gündem olarak ele almak, kitleye bunu kendi içinde teşhir eden bir çalışma yürütmek vb. bu alandaki görevlerin hakkının verilememesi anlamına geleceğinden, aynı önem derecesinde tehlikeli olacaktır.

Örneğin parasız bilimsel demokratik eğitim için yürüttüğümüz mücadelede, somutta bir birimde yemekhanenin özelleştirilmesine karşı yürütülen bir çalışmada, soruşturma ve hukuk terörünün alt bir öge olarak

yakıcı sorunlar üzerinden, bu meşruiyet zemininde, gelebilecek soruşturmaları önden engellenmeye, geldiği noktada da fiilen boşa çıkarmaya çalışmak şeklinde yürüyebilir. Önemli olan birleşik, örgütlü tavır gösterebilmek ve örölmek istenen duvarı pratikte, eylemde yıkmaktır.

Bir diğer nokta da ailelerin ve öğretim elemanlarının bu sürece dahil edilmesidir. Bunu özellikle önemsemek gerekiyor. Zira devlet bu saldırıda aileleri öğrenciler üzerinde bir basınç unsuru olarak kullanıyor. Öğretim elemanları ise disiplin yönetmeliklerindeki son değişikliklerle daha da vahimleşen boyutlarda objektif olarak polisliğe itiliyorlar. Bu, devletin aynı zamanda zayıf noktasıdır da. Bunu karşı saldırıya dönüştürmek elimizdedir. Bu çerçevede öğrenci aileleri yardımlaşma ve dayanışma dernekleri, ÖES, Eğitim-Sen vb. kitle örgütleriyle ortak hareket zorlanmalı işin bu yanı dikkatle gözetilmelidir.

Önümüz 6 Kasım. Güçlü açılışlarla, ardından güçlü bir hazırlıkla yükleneceğiz 6 Kasım'a. 6 Kasım'lar sıradan takvimler değil, öğrenci gençlik hareketinin her yeni eğitim yılı başında sermaye diktatörlüğüyle karşı karşıya geldiği önemli bir politik mücadele günüdür. 6 Kasım'ı kazanan sonrasında da işini kolaylaştırır.

Genç komünistler tahlilde, genel politikada yakaladıkları başarıyı pratik önderlik müdahalesiyle birleştirebilmelidirler. '98 1 Mayıs'ı bu açıdan hem örnek alınması, hem de aşılması gereken bir örnektir. Belirli günlerde değil, olağan akış içerisinde aynı başarıyı yakalamakla yükümlüyüz.

Parasız, bilimsel, demokratik eğitim taktik mücadele hattı üzerinden yüklenen, bunu yine somut bir halka olarak ÖTK'lara müdahaleyle birleştiren, hukuk terörüne karşı mücadeleyi kendi içinde darlaştırmayan, ancak somut bir halka olarak tutup boşa çıkarmaya kilitlenen, bu çalışmayla içiçe öz örgütlülükleri gözetken, onları güçlendirmek, politikleştirmek için müdahale eden, tüm bunları temel stratejik hattımıza, devrim ve sosyalizme bağlayan, ileri unsurlar şahsında ideolojik müdahaleyi, kadrolaşmayı sürekli gözetken, inisiyatifli, yaratıcı, uzun soluklu bir çalışma...

**Partiyi Kazandık!
Gençliği partiyle kazanacağız!**

(Ekim Gençliği'nin
15 Ekim tarihli
26. sayısından alınmıştır.)

Kumkent

İkinci katın loş koridorunu usulca geçip odaya girdi. “Otel” yazılı neon tabelanın hastalıklı sarı ışığıyla aydınlanmış odada, bir an çevreye kulak kabarttıktan sonra ses çıkmamasına dikkat ederek kapıyı örttü. Pencereye yürüyüp kıyısından dışarıyı gözetledi. Herşey yolunda gözüküyordu; dinlenme tesisinin avlusunda bir iki otobüsle araba yıkayanlar vardı. Restoranın ışıkları yanmaya başlamıştı. Bulunduğu yerden, tezgahta hesap çıkaran patronunu görebiliyordu.

Daha geride, asfalta paralel olarak uzanan derenin kenarına kurulmuş kampın cılız ışıklarına baktı. İki aydır buradaydılar. Mezralarından bir sabah telaşla başlayan göçleri iki gün sonra, menzilleri olan şehre varmadan jandarmalarca burada, bu bozkırın ıssızlığında kesilmişti. Onlarda ne geri dönmüş ne gidebilmiş, çakmışlardı bez, naylon çadırları yolun ötesine gözden uzak yerlere...

Bu gece soğuk geçiyordu. Kamptaki insanları, ailesini düşündü. Üşümüş gibi kollarını ovuşturdu. Kendisinin durumu iyi sayılırdı. Bir aydır restorantta çalışıyor, otelde kalanların yemeklerini getiriyor, ayak işlerine koşturuyordu. Karnı doyuyor, günlüğüne karşılık da kampa erzak götürüyordu.

Hızla pencereden çekildi. Patron kapıya çıkmış, kapıya doğru bağırıyordu. Aşağıda cınlayan ismini duydu; “Baran!, Baran!”

Buradakilerin, ismini kamptakiler gibi söylemediklerinin farkına varmıştı. Buralarda kendi dillerini konuşan yoktu. Ama kamptakilerin çoğu -kendisi de- buralıların dilini bilmiyordu.

O daha usulca dolandı. İki gün burada kalmış, sabah iki araba dolusu polis tarafından yaka paça götürülen orta yaşlı adamı merak ediyordu. Bir sabah erkenden, üzerinde “İstanbul-Hatay” plakası bulunan mavi otobüsten inmiş, restorantta kahvaltı edip otele yerleşmişti. İki gün boyunca, üç defa ona yemek taşımıştı. Her gelişinde onu birşeyler yazarken yada okurken bulmuştu. Kendisine her seferinde mahcup gülümseyip bozuk bir şiveyle “sağol!” demişti. Son gidişinde ise, yanındaki tek, küçük valizinden yassı bir kavanoz uzatmıştı ona. İçinde, daha önce hiç görmediği türden minik, kimiltisiz bir akrep vardı. Babası, bu cinsin

daha güneyde, sınırın ötesindeki çöllerde yaşayan ve memleketinde çok daha hareketli ve hızlı bir hayvan olduğunu söylemişti.

Ortalıkta, adamın burada kaldığına kanıt olabilecek bir iz kalmamıştı. Kararmış lavabonun üzerindeki aynada kendi çocuk bedenini gördü. Görüntüsüne dışardan gelen bağırış düştü; “Baran!..”

Yüzünü yeniden aynaya döndüğünde küçük fotoğrafı gördü. Yukarıya, aynayla duvar arasındaki boşluğa sıkıştırılmıştı. Uzanıp aldı, pencereden yana, sarı ışığın biraz altına doğru ilerledi.

Neredeyse, avuç içleri kadar olan fotoğraftan bir şehir görünüyordu. Yüksekten bir yerden çekilmişti. Aşağılara, şehrin içine doğru çoğu toprak yollar uzanıyordu. Önlerine neredeyse bütün şehri çepeçevre kuşatan küçük, derme çatma evlerle varoşlar çıkıyordu. Evler arasına gerili iplerdeki çamaşırları bodur anten deniziyle sefillikleri bu küçük resimden bile seziliyordu. Daha ötelerde, varoşlardan yükselen ince toz bulutunun arkasından asıl şehir görünüyordu. Yüksek binaları, parlak ve dev boyutlarda reklam panoları, uzun ve dumanlı fabrika bacaları, gösterişli asfalt yollarıyla asıl şehir... ve birde yoksulu zenginiyle tüm sokakları, tüm merkezleri kaplamış minare ve kubbe ormanı...

Adam, arka koltukta, iri yarı sivil polislerin arasında küçücük kalmış, neredeyse ebeveynleri arasındaki bir çocuğa benzemişti. Sivil araç, hızla güneydoğu yönünde kayıyordu. Polisler sabahki kargaşa ve ettikleri ağız dolusu küfürlerden yorgun, dışarıyı suskun suskun seyrediyorlardı. Yanlız, önde, şoförün yanında oturan İran gizli polis elemanı ara ara dikiz aynasından adamı süzüyordu. Polislin gözlerinin başka taraflarda olduğu zamanlarda, aynadan kendini görebiliyordu. Suratında kurumuş kan yolları, göz çevrelerinde ve sağ yanağında yeni yeni moraran darbe izleri vardı. Yerlerde sürüklenirken yapışan toz ve çamur hala saçlarındaydı. Bu suskunlukları, belki sabahki çaresizliklerindendi. Kolay teslim olmamıştı. Silahlı polislerin paldır küldür odasına dolmasından az

sonra uyku sersemliğini üstünden atmış ve ilk yumruklarını polislerin suratına patlatmıştı. İşlerini güçleştirmek için eşyalara yapışırken, ayaklarından yapışarak merdivenlerden indirirken, avluda tekmeler dipçikler altındayken Farsça, Türkçe, Kürtçe aklına gelen tüm sloganları bağırıyordu. (özellikle de Türkçe ve Kürtçe olanları)

Gizli polislin gözleri aynaya yönelir yönelmez gözlerini ilerilere dikip kıstı. Yolun görünen en son noktasına, dağların öte yanına, dahada uzaklarda belirsiz yerlere, belkide sınırın karşı tarafına...

Menzille aradaki mesafe tüketildikçe çevre daha tanıdık geliyordu ona. Memleketinin kuzeyinde, doğduğu yerlerin az yukarılarında da toprak biraz böyle mor, gökyüzü akşamları kiremitsi ve ağaçlar -olduğu kadar- böyle katı ve direngen dururlardı. Adam, içinin ısındığını, ciğerlerinde sıkışmış havanın çözüldüğünü hissetti.

Çocuk, gün boyu adamı ve fotoğrafını düşündü. Otel ve masalara yemek taşırken, avluda otobüsler birikip yığıldığında yıkıyıcılara elde hortum yardım ederken, temizlik yaparken, göç ettikleri illere doğru askeri araç konvoylarının geçişini gözlerken düşünceler ve ortaya çıkardığı bilmeceyle meşguldü kafası.

Sabah, daha gün doğmadan erzaklarla kampa doğru yürürken, fotoğraftaki şehrin kendilerinin de göçmeye çalıştıkları yer olabileceği aklına gelmişti. Babası, olanları dinleyip uzun uzun fotoğrafa bakmıştı. Arka yüzdeki Farsça sözleride o çözmüştü zaten. Arap alfabesiyle yazılan kelimelerde “Kumkent” yazmaktaymış. - “Kumkent-1978”

Yine babasının söylediklerine göre Kumkent’i İran’daymış yani sınırın ötesinde. Çok kum olduğu için bu isimle anıldığını sanmıyormuş. Eskilerde kaçakçılık yapanların anlattıklarından böyle bir şey hatırlamıyormuş. Köylünün gitmeye çalıştığı yer orası değilmiş. Hatta mezra gidilecek yerlerden daha yakınmış Kumkent’ine. Adam, bir kaçak olabilirmiş. Böyleleri çokmuş Türkiye’de. Yayılmışlar bu topraklara, hem kendi hemde buraların devletinden kaçarlarmış.

Daha önceden, insanların bazı şeylerden kaçtıklarını, en azından kaçmak istediklerini biliyordu. Toprağın çatlayıp, parmak parmak, kol kol yarılmasından, ölümcül, ağaçların öz sularını buzlaştıran soğuklardan yada dağlardan, vadilerde süren bir savaştan kaçabilirdi insanlar. Ama neden bir insan, büyük bir şehirden hatta da sınırların ötesine kaçınsındı?

Kış ikindisine kadar uyudu. İş gitmesine bir iki saat vardı daha. Kamptan ayrılıp, biraz ötedeki bir tepeye çıktı. Kuru sayılabilecek bir kayaya oturup, bozkırı, boydan boya aşan bozkırı seyretti. Renk renk, irili ufaklı araçların arasından sık sık yeşil olanlarını seçebiliyordu. Bunların askeri araçlar olduğunu biliyordu. Daha önce, bunca çok olduklarını düşünmemişti. Mezrada, diğer çocuklarla, koyunları otlatmak için biraz güneye indiklerinde, sınıra varırlardı. Koyunlar uslu uslu yayılırken, arkadaşlarıyla yine böyle yüksek bir bayıra oturup yatarak sınır çitlerini, öte tarafları ve çitlere paralel uzanan toprak yola bakarlardı. Askeri jeepler bu yol üzerinde devriye gezerlerdi. Ona, askerler bu kıraç arazileri değilde, o parlak, baklava örgülü telleri, yüksek beton direkleri ve üstlerindeki yırtıcı dikenli telleri bekliyorlarmış gibi gelirdi.

Sabahtan beridir dinmiş yağmur, yeniden atıştırmaya başlamıştı. Ayağa kalktı, karanlık ve basık gökyüzünün altında bayır aşağı koştu. Şiddetlenen ve kendisini arkadan iten rüzgarla aşağıya, tepenin bitimine varmadan uçabileceğini sandı.

Gözlerindeki bağı çözdüklerinde, lambanın cılız, kirli ışığından önce güneşten kaçarak yaşayan bitkilerin nemli, acı ve bitkisel kokusunu algıladı. Demir kapı, arkasından gürültüyle kapandı. Dik merdivenden inen kaba ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyordu.

Yolculuktan katlanmış bedenini açmak için uzun uzun gerindi. Eğilip, çatının eğimiyle döşeme arasında kalan bodur duvardaki pencereye gitti. Dizleri üzerine çöküp dışarısını görmeye çalıştı. Birkaç kilometre uzakta, sınır kapısının parlak ışıklarını ve binalarını seçebiliyordu. Küçük bir kasabanın, yüksek

duvarlarla çevrili, üç dört katlı bir taş binasıydı bulunduğu yer. Bahçe kapısı önünde ve avluda siviller ve askerler vardı.

Polis, böyle durumlarda binayı zaman geçirmek, sorgu ve işkence için kullanılıyor olmalıydı. Büyük ihtimalle gizli tutulan bir üstü.

Öncekilerin de burada tutulup, bekletilmiş olabileceğini düşündü. Türk polisinin, bir biçimde bulup kaçırdığı insanların kaderlerini öğrenebilmek oldukça zordu. Yabancılar Şubesi'nde sorgulandıklarında ya da bir terminalden yola çıkarıldıklarına ilişkin kısa bilgiler dışında pek bir haber alınamıyordu. Hatta, bir seferinde koca bir otobüs dolusu insan alıkonmuş, sınır dışında idam edildikleri anlaşılan kadar sır olmuşlardı. Yoldaşlarının kendi durumlarından haberleri olmamıştı herhelde. Çünkü, dosdoğru, hiç mola vermeden tesislerden buraya getirilmişti.

Gözlerini kısıp, ilerdeki topraklarından birşeyler görebilmeye çalıştı. Zifri karanlıkta yalnız, ufka yakın bir kırmızı ışığın sinyallerini algılayabiliyordu. Düşünceleri denetiminden çıktı. Sinyal her parladığında başka bir yüz başka şehir görüntüleri başka başka dilerde sözcükler dolaşıyordu zihninde. Çağrışından çağrışıma atlayıp hızla geçti geçmişinden. Uzaktan dalga dalga gelen köpek havlamalarıyla biraz ayıldığında, kendisini yarınki muhtemel ölümünü düşünürken yakaladı. Duygularını yoklayıp, korkup korkmadığını anlamaya çalıştı. Dönüp sırtını duvara verdi. Bacaklarını boylu boyunca uzattı. Ölümüyle ilgili düşünceleri dağıtmak için, İran'ın kuzeyinde yaşayan Kürtler'in bir halk türküsünü mırıldanmaya başladı...

"Kes!.. Kes lan, ibne!" diye bağırdı aşağıdan biri. Bir kaç bağırsı ve küfür duydu ama, ne dendiğini iyi duymadı. Demek ki ses, bu düz arazide çok rahat, engelsiz ilerliyordu.

Vücudunun, yükselen öfkesiyle canlandığını duydu. Türkçe'sini bilmediği için Fransızca'dan "Enternasyonal"i yüksek perdeden söylemeye başladı. Aşağıdan koşuşturmaları duydu, gürültüler yükselip merdivenlere yöneldi. Polisler, öfkeyle demir kapıyı açtıklarında yumrukları sıkılı, gardını almış bir biçimde hazırды bile.

Bir makineli tüfeğin telaşlı patlamalarıyla uyandı. Kamp, geceleri hiç böyle aydınlık olmamıştı. Sürüyle projektörün, el fenerinin ve silahların kıvılcımları kampı ışıktan bir fanusa sokmuştu. Ne ana babası ne kardeşleri çadırdan

dışarı çıkmışlardı. Hepsi uyandıkları gibi donup kalmış, gözleri çadır bezindeki gölgelerde ve ışığın hareketindeydi.

Dışardan sızıp, kulaklarının dibinde çınlayan çığlıklar, küfürler, mekanik tıkırtı ve patlamalar olmasa bir gölge oyunu seyrettiğini yada rüyada olduğunu sanabilirdi insan. Işıklara bir süre sonra alevlerin kızıl titreşimleri, çığlıklaraysa inilti ve ağlamalar karıştı.

Bir ara içeriye büyük, lacivert-yeşil ve bulanık bir leke gibi polis ve jandarmalar daldı. Ne oldukları anlaşılmayan sert cisimler kendisinin ve aile üyelerinin üzerine yağdı. Dışarıya sürüklendiklerinde kampı tanıyamadı. Diğerlerinin yığıldığı yere götürdüler onları da. Jandarmalar çembere aldıkları köylüleri kesintisiz copluyorlardı. Çemberin kenarındakiler canlarını kurtarmak için diğerlerini sıkıştırıp ezerek merkeze kaçmaya çabalıyorlardı. Bir an geldi, köylüler neredeyse tek vücut olup büyükçe bir böğürtlen çalısı kadar bir kümeye dönüştüler.

Diğerleri işlerini bitirmiş, kampta ayakta duran sağlam hiçbir şey bırakmamışlardı. Kamp alanı, yatak, yorgan, kumaş ve pamuktan bir halıyla örtülmüştü. Öğleki insan canı yanmadan yerde yuvarlanabilir, taklalar atıp boylu boyunca savurabilirdi kendini toprağa. Ama, şu anda kendileri gibi yaralar, kırıklar ve kanlar içinde olmasalardı tabi.

Sabah erkenden uyandırılıp, sonra götürüldü-daha doğrusu koşturuldu. Sınır karakolunda devir-teslim işlemleri şaşırtıcı bir hızla tamamlandı ve adam, kalabalık bir pastar asker grubuna teslim edildi. Beklediği gibi, azan işkencelerle sorgulanmadı. Şehir merkezindeki emniyet müdürlüğünde bir süre alıkonulup, hemen sonra şehrin az dışındaki bir tepeye yollandı. Az-çok her yeri gören hakim bir tepeddi burası. İçinde bulunduğu araba bayır

yukarı tırmanırken, yol kenarındaki insanları gördü. Kimi elektrik direklerinde, eski bir fotoğrafının da bulunduğu idam ilanları asılmıştı.

Tepenin ucunda büyük, görkemli bir vinç duruyordu. Ama makaralardan çelik halatlar değil idamlarda kullanılanlardan organlar sarkıtılmıştı. Adamı, vinçin şoför mahalline kilitlediler. Güneşin altında fırına dönmüş bu odacık bir süre için hücresi olacaktı.

Ailesinin toplanmasına yardım etti. Buralara getirdiklerinden çok azıyla gidiyordu köylü. Öyle ki, büyük ağabeyi tek başına ailesinin tüm artakalmış eşyalarını yüklenebilmişti. Kendisininse -nasıl kırılmadığını bilmiyordu- o hengamede kavanozdaki akrepten başka hemen hiç bir şeyi kalmamıştı.

Yaşlılar, polis-jandarmanın çekilip güneşin ışımasından beri ne yapacaklarını tartışıyorlardı bir köşede. Kimse, nereye gidileceği konusunda akla yatkın bir öneri getiremiyordu. Vatandaşlar, çekildikleri asfalt kenarında tehditkar, bekliyorlardı. Arada birikisi yaklaşp ellerindeki kalaslarla oynayarak gözdağı veriyordu. Yaşlılar, yeni bir saldırı ihtimalinden çekinerek yola çıkma emri verdiler. Varılacak menzil belli değildi henüz, ama yayan göçe başlanacak, yolculukta belirlenecekti.

Köylüler bayır aşağı, eşyaların azalmasından hafiflemiş hızlı hızlı iniyorlardı. Asfalta vardıklarında, jandarmaların iki üç metre yanından geçtiler.

Jandarına ve polislerin yılışık ve alaycı suratlarına baktı. Cığerlerinden boğazına acı bir öfke yükseldi, yumrukları kendiliklerinden sıkıldılar. Hızlanan kanıyla bacakları titrediler. Derin derin soluk aldı, sakinleşmek ve korktuğunu çıkarmamaları için titremesinden...

İran'lı adamın bilmeceğini tam çözemesi de, artık anlıyordu, içten bir sevgi duyuyordu ona. Anlatıldığı gibi, bir yabancı değildi.

Arkalarından bir süre gelen şu çakallardan daha buralıydı, daha tanıdık ve dosttu. Şimdi kavrayabiliyordu götürülürken neden Türkçe, Kürtçe slogan attığını; "Şehit Namırın!" Neden polisle sonu belli bir direnişe geçtiğini; "Tek Yol Devrim!"

Ceket cebinden kavanozu çıkardı, kapağını açtı. Baş parmağını içine daldırıp yavaş hareketle hayvanın sırtını okşadı. Akrep, uslu uslu bekledi, alışık olduğu belliydi sevimlere.

Ufuktan üzerlerine doğru iri, kara bulutlar hızla geliyordu. Köylüler bulutların altına altına gidiyorlardı.

Görevliler, kalabalığın daha fazla artmayacağını anlamışlardı.

Aşağıda, yol üzerinde ancak üç-beşyüz insan toplanmıştı. Yaptıkları şamataya, salladıkları bayraklara, boyunlarındaki idamı onaylayan mesajların olduğu dövizlere rağmen zavallı bir topluluktan bu. Arkalarındaki, şehrin görkemli siuleti zavallılıklarını daha bir vurguluyordu.

Uzun, sıkıntılı bekleyişle güneş tepeye çıkmıştı. Adam terden sırılsıklam olmuştu. Hafif doğrulup yola baktı, gülümsedi.

Görevliler sıkıntılı sıkıntılı kımıldandılar. Biri, emirler yağdırmaya başladı. Adam, ne yapılacağını anlamıştı. Şehrin sakinleri gelmediği için kendi cesedi onlara götürülecekti.

Onu hemen asmadılar, kolları, bacakları bağlı, boynunda vinç kulesinden sarkıtılmış organ, makinenin önüne kaputun üzerine diktiler. Hantal makine ağır ağır şehre yöneldi. Yaklaştıkça büyüyen şehrin daha iyi görebilmek için parmaklarının üzerinde biraz yaylandı. Vinçin tepesi aşıp da ineceği noktada -şehrin en çok ve en iyi görülebileceği bir anda- ipleri kontrol eden kol çekildi.

İplerin ani gerilmesiyle adamın bedeni makineden koptu. Bayırın eğimiyle ileriye, sanki şehrin üzerine fırlatılmış gibi kaydı. Bu sarkaç hareketi o kadar uzundu ki adam, bir an gerçekten uçtuğunu sandı. Kollarını, varoşları kucaklamak istiyormuş gibi uzatmaya çalıştı, olmadı... Sarkaç hareketi tersine dönmüş, cansız beden geriye itilmişti.

Vinç bütün gün caddelerde, sokaklarda, özellikle varoşlarda ağır ağır dolandı. Bulvarlara, büyük camilerin avlularına parkedilip yükü teşhir edildi.

Kumkent hiç bu kadar boğucu ve tenha olmamıştı.

Medya aşağılık bir toplu katliama zemin hazırlıyor

Susurluk devletinin yeni hedefi sokak çocukları

Sermayenin ve devletin "küçük Amerika" olma hevesi, emperyalizmin arka bahçesi bile değil, çöplüğü olmaya götürüyor ülkeyi. Vahşi Batı'ya ilişkin hikayelere taş çıkaran canlı olaylar yaşıyoruz. Latin Amerika'yı çoktan gölgede bıraktık.

Türk toplumunu artık parlamento yada hükümet değil, çeteleşen sermaye devletinin iki büyük gücü yönetiyor; MİT'inden MGK'sine, Emniyet'inden Kontr-gerillasına kadar yasal-yasadışı örgütleriyle silahlı kuvvetler ve medya...

Medya toplumu hazırlıyor, yönlendiriyor. Silahlı güçler de sürüyor. Artık nereye gerekiyorsa. Sermayenin o dönem neye ihtiyacı varsa oraya doğru.

Son günlerde medya, toplumu daha kapsamlı bir savaşa hazırlıyor. İçte ve dışta. Mehmetçik medya yine tam teçhizat, borazanı durmadan üflüyor. Önce Suriye'ye savaş ilan etti. Saldırı planlarına varıncaya kadar hazırladı. Tarihi düşmanlıkları sayıp döktü. Ne Şam'ın şekeri kaldı, ne Arap'ın yüzü... Fakat ne yazık ki, şimdilik Suriye seferine çıkamadılar. Çünkü ABD'den "hücum" emri gelmedi.

Ama sermayenin derinleşen krizi de yönetmesi gerekiyordu. Krizin faturası yüklenecek kitlelerin dikkati-İlgisinin, kriz dışında bir yerlerde toplanması gerekiyordu. Bunaltılan kitlelere bir deşarj kanalı açmak gerekiyordu. Daha doğrusu linç edilebilecek bir suçlu sunmak gerekiyordu bilinçsiz-örgütsüz kitlelere.

Ve Suriye seferinden şimdilik umudunu kesen mehmetçik medya, namluyu çevirecek bir başka suçluyu derhal yarattı; tinerci çocuklar...

Bir tek olaydan, bir ana-kızın kaçırılması öldürülmesi olayından kalkılarak tüm sokak çocukları günah keçisi haline getirilmeye çalışılıyor. Buna dayanak olmak üzere özel "haber" yaratılıyor. Binbir yalan uyduruluyor. Tatbikata

Toplumsal başına sokak çocukları acısını saran, sermayenin bu kapkaç düzenidir.

Emekçi sınıflarda yarattığı bu yıkımdır.

Bütün bir ömrünü sermayenin kâr değirmeninde öğüten emekli işçiyi hastaneden sokağa atan bir sistemin sokak çocuklarını suçlama hakkı yoktur, tanınmamalıdır...

götürülen çocukların üzerine üç-beş faşist salınıp; "halk galeyana geldi", "linç edeceklerdi" yaygarası koparılıyor. Tinerin etkileri üzerine çok "bilimsel" tahliller ortaya atılıyor. Tineri çeken vahşileşiyormuş. Bu teze göre, ayakkabı imalatçıları ve tamircileriyle, tüm boya işlerinde çalışanların potansiyel katil ilan edilmesi, sokak çocuklarıyla birlikte binlerce işçinin de ortadan kaldırılması gerekirdi. Oysa gerçek tam tersidir. Tiner sersemleten bir etki yapmaktadır. Ana-kızı kaçıranların tinerci olduğunun da, tiner çekip "vahşileştikten" sonra cinayet işlediğinin de hiç bir kanıtı yoktur. Aynı şekilde, kullanılan diğer olay; trende kapkaççılık meselesinin de tinercilikle doğrudan bir bağlantısı yoktur. Kapkaççılık ve her türlü hırsızlık, sokak çocuklarının altından kalkamayacağı bir organizasyonla, polislin kesinlikle dahil olduğu, "aklı başında" çeteler vasıtasıyla yürütülmektedir. Bunu medya da gayet iyi biliyor. Yeri geldiğinde kullanıyor da.

Öyleyse tüm şimşeklerin tinerci çocuklara çekilmeye çalışılması, bunun için her türlü uydurma haber yaratılması ne anlama geliyor? Medya toplumu neye hazırlamaya çalışıyor?

Çok yakında belediye itlaf ekiplerinin bombalı tüfeklerle çocuk avladığını duyarsanız sakın şaşırmayın. Çok yakında Susurluk haberlerine organ mafyası haberleri eklenirse yine şaşırmayın. Bunlar İMF paketleriyle yıkıma sürüklenen "arka bahçe" ülkelerinin akıbetidir. Hiç kuşkunuz olmasın ki, Brezilya halkı da sokak çocuğu avına böyle böyle hazırlanmıştır.

Kapitalist sistem, krizleriyle, kriz faturalarıyla emekçi sınıfları sürekli bir sefalet ve yıkıma iterek toplumu bir batağa sürüklemektedir. Susurluk devleti denilen de, kendi eliyle oluşturduğu bu batağın canavarlarını da yine kendi elleriyle yaratmasından başka bir şey değildir. Toplumsal büyük çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı ve emekçi katmanların, sermayenin kâr hırsıyla yoksulluk sınırının da altına düşürülmesi, cinnet, intihar,

cinayet olaylarında adeta bir patlama yaşanmaktadır. Toplumun başına sokak çocukları acısını saran, sermayenin bu kapkaç düzenidir. Emekçi sınıflarda yarattığı bu yıkımdır. Bütün bir ömrünü sermayenin kâr değirmeninde öğüten emekli işçiyi hastaneden sokağa atan bir sistemin sokak çocuklarını suçlama hakkı yoktur, tanınmamalıdır... Olayın bir başka cephesi ise, bugün sokak çocuklarına açılan savaşın gerçek nedeninin, asla, "halkın can ve mal güvenliği"

olamayacağıdır. Çünkü halkın can ve mal güvenliğinin en büyük ve güçlü düşmanı Susurluk devletidir. Bu nedenle, Susurluk devletine yönelmeyen hiç bir "mücadele" samimi-iyi niyetli kabul edilemez. Kaldı ki, medya, Susurluk devletinin iki temel vurucu gücünden birisidir. Medyanın sokak çocuklarına açtığı bu savaşın altında yine sermayenin ve onun çeteleşen devletinin kirli çıkarları aranmalıdır. CIA ve MİT aranmalıdır. Açığa çıkması kaçınılmaz hale gelen bir suçu örtme çabası aranmalıdır.

Sokak çocukları sorunu, topluma sermayenin sömürü sistemi tarafından açılmış bir yaradır sadece. Bu sistemin ortadan kaldırılmasıyla birlikte tedavi edilebilecek bir yara. Ama Susurluk devletinin kendisi asla tedavi edilemeyecek, ancak kesilip atılarak kurtulunabilecek bir kangrenli dokudur.

İşçi sınıfı ve emekçiler, çeteci düzenin en güçlü çetelerinden biri olan medyanın sokak çocuklarına açtığı bu savaşı örgütlü bir sınıf savaşıyla püskürtmelidir. Krizin faturası kapitalistlere! Özelleştirmelere geçit yok! Emperyalist boyunduruğa, kapitalist sömürüye son! Şiarlarıyla yükseltilecek birleşik-militan bir sınıf mücadelesi, sermayenin saldırılarını püskürtmenin tek ve en geçerli yoludur.

Hiç bir şey yaşamın kendisi kadar inandırıcı olamaz!

Sermaye düzeninin yıllardır farklı milliyetlere ve azınlık mezheplere karşı yürüttüğü ehlileştirme yada inkar ve imha politikası artık yaşanan birçok olayla su yüzüne vurmuştur. Bu politikalar her ne kadar eskiye dayanırsa da, ki bunun kökü Osmanlılardan kalmaz, geniş emekçi kitleler tarafından görülmesi uzun yıllar almıştır. Bu ehlileştirme, inkar-imha politikasına hizmet eden katliamlar, baskılar yine aynı amaca uygun kullanılan ya egemen din ya da egemen ulus mantığıyla üzeri örtülmüştür. Yani topluma islamlık, ırkçılık gibi şeyler pompalanmış ve gerçekler karartılmıştır. Örneğin: Aleviler katledilmiştir, Osmanlılardan bu yana baskı altında tutulmuştur. Yapılan her katliamın topluma yansması ise “onlar kızılbaştır” (artık bunu da nasıl anlıyorlarsa) “onlar oruç tutmuyor”, camiye gitmiyor” vs..vs.. Son derece çağdışı, insanlık dışı şeylerin gerekçe edilmesiyle katliamlar ve baskılar hem onaylatırılıyor hem de egemen din propagandası yapılıyor. Bunların günümüze kadar uzantısı halen mevcuttur. Düşünün birkere laikliğin olduğu iddia edilen bir ülkede halen daha oruç ayında insanlar oruç tutmadığı için öldürülmekte, açık veya kapalı yerlerde yemek yiyememektedir. İşte bu bir baskıdır. Yada başka bir örnek: En güzel yerlerde camiler yapılırken, paralar akıtılırken, başka bir mezhebin ibadet yerleri olan cemevleri yıkılmakta, baskı altına alınmaktadır. Din, toplumu yozlaştırmada, denetim altına almada kullanılan en etkili silahtır. Düzen mümkün olduğunca toplumu kendi içinde bölmeye çalışır, onları adlandırır ve öyle yönetir. Bu kendi ömrünü uzutma kaygısından ileri gelir. Toplumdaki dağınıklık yönetimi ve denetimi kolaylaştırır. Böylelikle toplum içerisinde kendi tarafını yaygınlaştırmaya uğraşır. Sivas, Çorum, Maraş, Gazi katliamlarının sebebi işte bu sayılan sebeplerden ileri gelmektedir. Aleviliğe karşı Sünniliği, Kürtlüğe karşı Türklüğü kullanır vb. Dağınık hale gelen topluma bugünkü gibi köleliği dahi dayatmak kolay olur, ucuza ölümler başlar, sömürü artar. Böylelikle temelde kazanan sermaye olur. Aynı sınıfın insanlarını bu tür çağdışı adlara böler. Bu sınıfın kendi çıkarları için ortaklaşmasını önler. Ancak bu oyunlar da bir yere kadardır. Her geçen gün sahte adlarla bölünmüş işçi ve emekçiler doğruları yaşayarak öğrenmektedirler. Tıpkı Maraşta, Çorum’da, Sivas’ta öğrendikleri gibi.

Kızıl Bayrak okuru bir emekçi

Çürüyen düzene karşı sosyalizm alternatifini yükseltelim!

İçinde yaşadığımız düzenin çirkeflığının herkes farkında. Dostluğun yok edildiği, insanın insana yabancılaştırıldığı, kardeşin kardeşe kırdırıldığı, paranın bütün insani değerleri satın aldığı bir düzen. Tüm bunların farkında olmamak mümkün mü? Öyle ki, bu sistemin kendi propaganda aracı olan medya bile artık bu çirkefi saklayamıyor. Gün geçmiyor ki, devlet içindeki mafya çete ilişkileri tek tek su yüzüne çıkmassın. Gün geçmiyor ki sisteme entegre olmuş “sarı” sendikalara tabandan tepkiler yükselmesin. Dediğim gibi tüm bunların farkında olmamak mümkün mü?

Ama önemli olan bunları görmek değil ki. Bu yanılsa, bu yalan dolan düzenine daha ne kadar boyun eğeceğiz? Önemli olan budur. Çünkü gözü olan herkes bu gerçekleri görebilir, karşı olabilir, muhalif olabilir. Fakat herkes alternatif olamaz. İşte, sorun budur. Muhalif miyiz, yoksa alternatif mi? Bugün şöyle dönüp baktığımızda bir CHP’si, bir DSP’si, bir ÖDP’si, bir EMEP’i topu birden muhalif. Fakat bu güne kadar ne işe yaradı bu yiğitlerin muhalifliği? Ancak geniş halk kitlelerinin kafasını bulandırmaya ve umudunu kırmaya. Siz sanıyorsunuz ki sistem bunlara muhalif oldukları için düşman olsun. Aksine düzen bu sahte muhalifleri sever.

Şöyle örnekleyebiliriz aslında. Hani bizim devletimizin başından vahim bir kaza geçmişti; sene 1996... Aylardan Kasım... Kaza mahali Susurluk. O güne kadar devlet sırrı diye saklanan bir çok pislik ortaya çıkmıştı hani. İşte o pisliklerin üstünün örtülmesinde bu sahte muhaliflerin nasıl kullanıldığını anımsıyalım. Hepsini bir ağızdan tutturmuşlardı: “Bağımsız Yargı Demokratik Türkiye”. Hiç dikkatinizi çekti mi bilmem, bu slogan önceden atılmış olsaydı devletin kolluk güçlerinin elleri hemen coplarına uzanıverirdi. Ama ne hikmetse Sabancılarından, Koçlara kadar bu slogana destek verildi o süreçte. Temiz siyaset istendi hep birlikte. Kimileri bu işi ayağa düşürüp süpürgeyle sokakları temizlemeye girişti. Medya bu çıkışlara alkış tutup destekledi... Ama gerçek kurtuluşun nerede olduğunu anlatmaya çalışan “Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde!” diye haykıran devrimcilere karşı ise her zaman hazırda bir cop bekliyordu. Sistemin kokuşmuşluğunun ve

çürümüşlüğüne yıllardan beri varıldığı ve gerçek kurtuluşun ancak sosyalizmle mümkün olduğu gerçeği yeterince anlatılamamıştı. Çünkü devlet tam o esnada Fadime Şahin ile Müslüm Gündüz arasındaki ilişkiyi bir senaryo gibi gündeme sokmuş ve bir parça soru soran insanın dikkatini dağıtmayı başarmıştı. Sonrasında “bu muhalif” kardeşlerimizin demokratikleşme hayallerini pohpohlayarak yedeğine almış ve gerçek kurtuluşun nerede ve nasıl olacağını yönünü bir güzel saptırmıştı.

Tabi burada devrimci hareketin yetersizliğine de değinmeden geçsek haksızlık etmiş oluruz. Devrimci örgütler, alanlarda “kurtuluş devrimde sosyalizmde” vb sloganları atmak dışında kitlelere güncel politika taşıyamadılar, kitleleri politize edemediler. İşte hata buradadır. Susurluk sürecinde patlamayı sağlayacak bir birikim sağlanmıştı fakat patlama doğru bir eksende ve yeterince değerlendirilemedi. Çünkü birikimler sonucu oluşan patlamaları yönlendirmek, tamamen güncel politika işidir. Oysa ki devrimciler o süreçte, dar grup hesaplarından güncel politika yapmaya geçemediler. Devlet de adeta “sizin yapmadığınızı ben yaparım” deyip, mevcut tepkilerin bir kısmını cepheden karşılayarak, bir kısmını reformist kanallarda tutmayı başararak bu badirenin kritik dönemlerini atlattı.

Yani anlatmaya çalıştığımın özeti şu: Karşımızdaki güç azımsanacak bir güç değil. Hem ideolojik hem de fiziki olarak tepeden tırnağa silahlanmış, tüm dünya çapında egemenliğini sürdüren ve geniş halk kitleleri tarafından kanıksanmış bir güç. O güce karşı mücadele etmek kesinlikle basit bir mesele değil. Yapılan işi bilince çıkarmak, bu savaşımın bir sınıflar savaşımı olduğunun farkına varılmak zorunda. Eğer amacımız bu sistemin iğrençliğini her gördüğümüzde küfür etmenin ötesinde bir şeyler yapmaksa, bu tek başımıza ya da bir grup olarak yapabileceğimiz birşey değildir. Bu ancak bizim bir sınıf olduğumuzu ve çoğunlukta olduğumuzu görüp, bu bilinçle donanmış örgütlü bir güce dönüşmekle; sadece muhalif olmakla yetinmeyip, alternatif olmaya çalışmakla mümkündür. Ancak bu şekilde, devletin bundan sonraki süreçte uygulamaya sokacağı yeni saldırı politikalarını boşa çıkarabiliriz.

Bir Kızıl Bayrak Okuru/
Bergama Cezaevi

**Suriye Krizi TC-ABD-İsrail saldırgan ittifakının
ilk meyvesidir!**

**Ortadoğu halklarının kaderi üzerinde oynanan
kirli oyunlara son verecek tek güç işçi sınıfıdır!**

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın sosyalist cumhuriyetler birliği!

Kızıl Bayrak